Lecturi de duminică

Erich Segal

BĂRBAT FEMEIE COPIL

Cartea Românească

ERICH SEGAL

BĂRBAT, FEMEIE, COPIL

Traducere de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti
Titlul original: MAN, WOMAN AND CHILD,1980

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

Iubitei mele Karen

„Cel ce-şi găseşte o soţie
de ispravă descoperă o
comoară mai de preţ
decât orice juvaer.”

(Proverb 31:10)

„Toate lucrurile se desfac
în bucăţi; miezul lor nu le
poate ţine întregi în juru-i
…înfăţişarea nevinovată
nu împiedică pierzania…”

(W.B. Yeats – *A doua venire)*

1

— Am o comunicare importantă pentru dumneavoastră, domnule profesor Beckwith.

— Sunt într-o şedinţă acum. Pot să vă telefonez mai târziu?

— De fapt, domnule profesor, aş prefera să vă vorbesc personal, nu la telefon.

Această comunicare „urgentă” îl făcu pe Robert Beckwith să întrerupă ultima şedinţă de catedră a trimestrului respectiv. Îl căuta Consulatul francez.

— Puteţi ajunge la Boston înainte de ora cinci? îl întrebă secretarul adjunct al Consulatului.

— E aproape patru şi jumătate acum, îi spuse Bob.

— Vă voi aştepta.

— E chiar atât de importantă comunicarea?

— Da, aşa cred.

Complet derutat, Bob traversă holul spre locul unde îl aşteptau ceilalţi cinci profesori ai Departamentului de Statistică al Institutului Tehnologic al Statului Massachusetts (de lângă Boston). Referindu-se la lipsa de importanţă a punctelor de pe ordinea de zi a şedinţei, prin comparaţie cu starea minunată a vremii din ziua respectivă, Beckwith propusese amânarea şedinţei pentru toamna următoare. Ca de obicei, unul dintre profesori se opuse.

— Trebuie să-ţi spun, Beckwith, că propunerea dumitale nu corespunde obligaţiilor noastre profesionale, pufni mânios P. Herbert Harrison.

— S-o punem la vot, Herb dragă, replică Bob.

Rezultatul votului a fost cinci la unu în favoarea intrării din acel moment în vacanţa de vară.

Bob plecă în mare grabă, se urcă în maşină şi porni imediat, traversând râul Charles şi făcându-şi anevoie drum prin aglomeraţia de vehicule datorită orei de vârf de la sfârşitul zilei de lucru. Înaintând mai încet decât joggerii care alergau pe trotuare,

avu tot timpul să-şi frământe mintea căutând să ghicească ce problemă putea fi atât de urgentă. Cu cât se gândea mai mult cu atât i se părea mai sigur că se întrevede un singur lucru. Francezii îmi vor acorda Legiunea de Onoare.

Nu e chiar atât de imposibil, îşi spuse. La urma urmei, am ţinut o mulţime de conferinţe ştiinţifice în Franţa – de două ori şi la Sorbona. La naiba, am chiar şi o maşină franceză Peugeot.

Asta trebuie să fie. Voi primi sigur rozeta decoraţiei şi am s-o pun la butoniera sacoului. Poate că va trebui să îmbrac de-acum sacoul. Ce importanţă are? Merită să văd invidia pe faţa unora din facultatea noastră.

Doamne! Ce mândre au să fie Sheila şi fetiţele.

— Comunicarea ne-a venit prin telex, spuse domnul Bertrand Pelletier în clipa când Bob luă loc în elegantul birou cu tavan înalt al acestuia.

Secretarul adjunct ţinea în mână o bandă îngustă de hârtie.

Îmi va spune imediat, se gândi Bob. Decoraţia, desigur. Încercă să nu zâmbească prea devreme.

— Telexul solicită pe profesorul Beckwith de la Institutul Tehnologic din Massachusetts să ia imediat legătura cu domnul Venarguès din localitatea Sète.

Secretarul adjunct îi întinse lui Bob textul.

— Sète? repetă Bob, apoi se gândi: O, nu! Nu poate fi asta.

— Un mic sat fermecător, chiar dacă are şi ceva *gaucho,* îl lămuri Pelletier. Cunoaşteţi sudul Franţei?

— A, da!

Bob deveni şi mai neliniştit când observă că funcţionarul consular abordează o mină oarecum solemnă.

— Domnule Pelletier, despre ce este vorba?

— Am fost informat numai că e ceva în legătură cu defuncta Nicole Guérin.

Doamne-Dumnezeule! Nicole! Trecuse atâta timp de atunci. Atât de bine uitase totul încât se convinsese, aproape, că nici nu se întâmplase ceva. Fusese singura lui infidelitate în toţi aceşti ani de căsnicie.

Dar de ce *acum?* De ce după atâta timp? Oare nu insistase ea să nu se mai întâlnească niciodată, să nu mai aibă nicio legătură unul cu altul?

Să nu mă grăbesc.

— Domnule Pelletier, aţi spus parcă defuncta Nicole Guérin? Aşadar a murit?

Secretarul adjunct dădu din cap afirmativ.

— Îmi pare rău că nu am amănunte. Îmi pare rău, domnule profesor.

Oare omul acesta ştia mai mult decât spunea?

— Şi cine e persoana cu care trebuie să iau legătura?

Secretarul adjunct dădu din umeri. Ceea ce, pe franţuzeşte, înseamnă că nu ştie şi nici nu-i pasă.

— Îmi permiteţi să vă prezint *mes condoléances,* domnule Beckwith?

Ceea ce în franţuzeşte voia să spună că era târziu deja. Şi că el, Pelletier, avea desigur şi altele de făcut. La urma urmei, era o seară înmiresmată de iunie.

Bob înţelese aluzia. Se ridică.

— Vă mulţumesc, domnule Pelletier.

— Pentru puţin.

Şi-au dat apoi mâna.

Cam nesigur pe picioarele lui, Bob o porni pe Commonwealth Avenue; îşi lăsase maşina pe partea cealaltă a străzii, foarte aproape de restaurantul Ritz. Oare să-şi inoculeze o doză de curaj la barul restaurantului? Nu, mai bine să dea întâi un telefon. De undeva discret.

* * *

Pe coridorul Institutului era linişte. Părea că toată lumea plecase în vacanţa de vară. Bob închise uşa încăperii, se aşeză la birou şi chemă la telefon Franţa.

— Da? se auzi o voce spartă şi somnoroasă, cu puternic accent provensal.

— La telefon Robert Beckwith. Aş putea vorbi cu domnul Venarguès?

— Bobbie, eu sunt, Louis! În fine, am dat de tine. Câtă bătaie de cap până să te găsesc…

Chiar după trecerea atâtor ani, vocea îi rămăsese neschimbată. Răguşeala pricinuită de fumatul a cincizeci de milioane de ţigări Gaulois.

— Louis primarul?

— Fostul primar. Pricepi? M-au trimis la păscut, ca pe un dinozaur antediluvian. Consiliul comunal…

Bob era prea tensionat pentru povestea asta care nu se mai sfârşea.

— Louis, ce s-a întâmplat cu Nicole?

— Vai, Bobbie, ce nenorocire. Acum cinci zile. O ciocnire frontală. Se întorcea de la o urgenţă – un cardiac. Tot orăşelul nostru e în doliu…

— Îmi pare foarte rău.

— Îţi dai seama? Era atât de tânără. O adevărată sfântă. Toată catedra de la Facultatea de Medicină din Montpellier a venit la înmormântarea ei. Ştii că nu suferea religia, Bobbie, dar a trebuit să-i facem o slujbă.

Se opri un moment să ofteze. Bob profită de ocazie.

— Louis, ce-mi spui e îngrozitor. Dar nu înţeleg de ce ai ţinut să-ţi telefonez. Sunt zece ani de când n-am mai văzut-o.

Brusc – un moment de tăcere. Apoi, Louis răspunse aproape şoptind:

— Din cauza copilului.

— Ce copil? Nicole se căsătorise?

— Nu, nu. Fireşte că nu. Era o „mamă independentă”, cum se zice. Şi-a crescut singură

copilul.

— Dar tot nu înţeleg ce are asta de-a face cu mine, reluă Bob.

— Of, Bobbie, nu ştiu cum să-ţi spun…

— Spune odată!

— E şi copilul tău, trânti Louis Venarguès.

Urmară câteva clipe de tăcere pe cele două maluri ale Atlanticului. Bob încremenise de uimire.

— Bobbie, mai eşti la telefon? Alo?

— Cee?

— Ştiu că ai rămas trăsnit la vestea asta.

— Nu, Louis. N-am rămas deloc trăsnit. Pur şi simplu, nu cred, replică Bob, când mânia îl ajută să-şi regăsească puterea de a vorbi.

— Dar ăsta-i adevărul. Mi-a spus tot, eram confidentul ei.

— Ce te face să fii atât de sigur că eu aş fi tatăl?

— Bobbie, răspunse Louis pe un ton blând, erai aici în luna mai. Manifestaţiile, îţi aminteşti? Băieţelul a sosit – ca să spunem aşa – exact la timpul cuvenit. Nu a mai existat nimeni în viaţa ei în tot acel timp. Mi-ar fi spus. Bineînţeles, nu a vrut niciodată ca tu să afli asta.

Iisuse Cristoase, îşi spuse Bob, dar e de necrezut.

— Afurisită treabă, Louis, chiar dacă e adevărat, nu sunt responsabil pentru…

— Bobbie, linişteşte-te. Nimeni nu spune că îţi revine vreo răspundere. Jean-Claude e asigurat din punct de vedere material. Crede-mă – sunt doar executorul testamentar.

Se opri puţin, apoi continuă:

— Se ridică doar o mică problemă.

Bob începu să tremure gândindu-se la ce ar putea să fie.

— Care? întrebă el.

— Băiatul nu are absolut pe nimeni. Nicole nu a avut niciun fel de rude. Copilul e complet singur.

Bob nu spuse nimic. Încerca încă să-şi închipuie încotro bate convorbirea asta.

— În mod normal, am avea noi grijă de el, Marie-Thérèse şi cu mine… Louis se opri un moment. Noi suntem tutorii lui. Dar ea e bolnavă, Bob, foarte grav bolnavă. Nu mai are mult de trăit.

— Îmi pare rău, interveni Bob moale.

— Ce să spun? Am avut o lună de miere de patruzeci de ani. Dar acum, înţelegi de ce e imposibil. Dacă nu găsim vreo alternativă – şi repede – autorităţile vor lua băiatul.

Abia acum, Bob înţelese spre ce ducea această conversaţie. Devenea tot mai furios la fiecare respiraţie. Şi înspăimântat.

— Copilul e inconsolabil, continuă Louis. Tristeţea îi seacă lacrimile. Durerea lui e atât de mare încât nici nu poate plânge. E copleşit de nenorocirea lui.

— Treci la subiect, îi spuse Bob.

Louis şovăi.

— Vreau să-i spun şi lui.

— Ce să-i spui?

— Că tu exişti.

— Nu! Eşti nebun? Cum ar putea să-l ajute asta?

— Vreau doar sa-ştie că undeva pe lumea asta are un tată. Ar putea să însemne *ceva,* Bobbie.

— Louis, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un om însurat şi am două fetiţe. Ascultă, îmi pare sincer rău de Nicole. Îmi pare rău şi pentru băiat. Dar refuz să mă implic în asta. Nu vreau sa-mi lovesc familia. Nu pot. *Nu vreau.* Hotărârea mea e categorică.

Se aşternu iar liniştea. Sau cel puţin zece secunde de aşteptare fără glas.

— Foarte bine, spuse Louis în cele din urmă. N-o să te mai deranjez. Dar îţi mărturisesc că sunt foarte dezamăgit.

Situaţia era nespus de grea.

— Bună seara, Louis.

Urmă o altă pauză (ca Bob să mai reflecteze) şi, în cele din urmă, poate să capituleze.

— Adio, Bobbie, bombăni el şi închise telefonul.

Bob puse jos receptorul şi-şi îngropă capul în mâini. Situaţia era prea grea pentru a se gândi imediat la toate implicaţiile ei. După atâţia ani, Nicole Guérin revenea în viaţa lui. Cum de se putuse ca din scurta lor legătură să se nască un copil? Un fiu?

Dumnezeule, ce să fac?

— … seara, domnule profesor.

Bob îşi ridică privirea mirat.

Era Liliah Coleman, care făcea zilnic curăţenie prin birouri.

— Ce mai faci, doamnă Coleman?

— Destul de bine. Cum o duceţi cu statisticile dumneavoastră?

— O! Foarte bine.

— Spuneţi, ştiţi niscaiva numere câştigătoare la loterie? Datorez chiria şi norocul mi-a fost destul de păcătos lunile astea.

— Îmi pare rău, doamnă Coleman, nici eu nu prea sunt norocos.

— Păi, ştiţi vorba aia, domnule profesor, dacă nu eşti în stare, nu intra în joc. Oricum, asta-i filosofia mea. Trebuie să crezi în norocul tău.

Femeia îşi goli coşul de hârtii şi şterse uşor biroul cu cârpa de praf.

— Eu mă cam duc să-mi văd de treabă, domnule profesor. Petrecere bună în vacanţă. Şi odihniţi-vă mintea aia minunată a dumneavoastră.

Doamna Coleman plecă închizând uşor uşa în urma ei, dar ceva din ce-i spusese îi rămase lui Bob în minte. Trebuie să crezi în norocul tău. Ceva foarte simplu, dar foarte omenesc.

Rămase încremenit privind lung spre telefon, mult după ce paşii lui Liliah Coleman se

pierduseră pe coridor. Simţea că în el se dă o luptă disperată între inimă şi minte. Nu-ţi pierde cumpătul, Bob. Să nu-ţi strici căsnicia. Nimic nu merită aşa ceva. Cine ştie, de altfel, dacă povestea e adevărată? Uită totul!

Să uit totul?

Ceva îl îndemna, nici el nu ştia ce, să ridice iar telefonul. Chiar formând numărul nu-şi dădea seama ce-ar fi vrut să spună.

— Alo! Sunt tot eu, Bob.

— A! Bine. Ştiam că vei mai reflecta.

— Ascultă, Louis. Îmi trebuie timp de gândire. Te sun din nou mâine.

— Bine, bine. Să ştii că e un băiat minunat. Dar telefonează-mi ceva mai devreme, poţi?

— Bună seara, Louis.

Au închis amândoi odată. Bob era speriat. Îşi primejduise întreaga existenţă. Ce-l îndemnase să-l sune din nou pe Louis?

Dragostea pe care o mai avea pentru Nicole? Nici vorbă. Tot ce simţea pentru ea era o furie nemărginită.

Un băieţel pe care nu-l văzuse niciodată?

Se duse ca un manechin spre locul unde-şi parcase maşina. Era panicat şi confuz. Trebuie să vorbească cu cineva. Dar în toată lumea lui exista o singură persoană care îl înţelegea cu adevărat şi care îi era prieten apropiat.

Sheila, soţia lui.

2

La ora aceea, şoseaua era destul de descongestionată, aşa că ajunse în cartierul Lexington foarte repede. Simţea că într-adevăr îi mai trebuie timp. Ca să poată rămâne calm. Să-şi pună în ordine gândurile. Ce să-i spun? Cum naiba să dau ochii cu ea?

— De ce-ai întârziat atâta, Bob?

Paula, fetiţa lui de nouă ani, se străduia să se poarte ca şi cum ea ar fi fost nevasta.

— Am avut o şedinţă de catedră, răspunse Bob, făcându-se că nu bagă în seamă că-i spune pe nume, fără să i se fi permis.

În bucătărie Jessica Beckwith, în vârstă de doisprezece ani şi jumătate, dar comportându-se ca şi cum ar fi avut douăzeci şi cinci, discuta ceva cu mama ei. Tema: taine copilăreşti, fleacuri şi vorbărie goală.

— Serios, mami, în tot liceul nostru nu găseşti un singur băiat ca lumea.

— Despre ce e vorba? întrebă Bob intrând în bucătărie şi sărutându-le pe cele două femei mature din familia lui.

Era hotărât să se poarte normal.

— Jessie se plânge de calitatea sexului opus, în şcoala lor – sau mai bine zis de lipsa oricăror calităţi la acest sex.

— Atunci, poate că ar fi mai bine s-o muţi pe Jessie la o altă şcoală – spuse el ca s-o necăjească.

— Vai, tata, ce încuiat eşti. Statul nostru Massachusetts e plin de neghiobi. Un fel de provincie care îşi caută o metropolă.

Sheila îi aruncă lui Bob un zâmbet îngăduitor.

— Ei bine, domnişoară Beckwith, care ar fi soluţia dumneavoastră? întrebă Bob.

Jessie roşi. Bob o întrerupsese tocmai când ajunsese la momentul culminant al exprimării dorinţei ei subtile.

— Mami ştie.

— Europa, Bob, interveni Sheila. Fiica ta vrea să participe la un tur pentru adolescenţi prin Europa organizat de agenţia Garber în vara asta.

— Dar ea nu a împlinit încă treisprezece ani, replică Bob.

— Vai, tăticule, ce cusurgiu, oftă Jessica. Sunt destul de mare ca să mă pot duce.

— Dar totodată eşti şi destul de mică pentru ca să mai aştepţi un an.

— Tăticule, refuz să mai petrec încă o vară cu familia mea burgheză pe plicticoasa plajă de Ia Cape Cod.

— Atunci, ia-ţi o slujbă.

— Aş vrea, dar nu sunt destul de mare.

— Ceea ce era de demonstrat, domnişoară Beckwith, replică Bob satisfăcut.

— Te rog să mă scuteşti de terminologia asta academică cu două înţelesuri, se poate? Şi dacă izbucneşte mâine un război nuclear? S-ar putea să mor fără să fi văzut Luvrul.

— Jessica, răspunse Bob, complăcându-se în acest interludiu depărtat de starea lui anxioasă. Deţin informaţii din surse serioase că nu va izbucni niciun război nuclear cel puţin trei ani de acum încolo. Prin urmare ai timp berechet să vezi Luvrul înainte de a fi făcut zob.

— Tăticule, nu fi lugubru.

— Jessie, tu ai deschis acest subiect, interveni Sheila, un arbitru potrivit pentru meciurile de box obişnuite dintre tată şi fiică.

— Cu voi n-o scoate nimeni la capăt, oftă Jessica şi ieşi înfrântă dar dispreţuitoare din bucătărie.

Rămaseră singuri. De ce-o fi arătând Sheila atât de frumoasă în seara asta? se întrebă Bob.

— Tare-aş vrea ca pubertatea să fie declarată în afara legii – spuse Sheila apropiindu-se de soţul ei pentru îmbrăţişarea zilnică pe care o aşteptase nerăbdătoare încă de la micul dejun.

Îşi petrecu braţele în jurul lui.

— Cum se face că ai întârziat? Aţi mai avut parte de ceva discursuri memorabile din partea faimosului coleg?

— Da. A fost într-o formă uluitoare.

După atâţia ani de convieţuire, ajunseseră să stabilească un fel de cod al conversaţiilor. De exemplu, catedra lui Bob era compusă din trei bărbaţi, două femei şi „colegul" – P. Herbert Harrison, un măgar care avea punctele lui de vedere, foarte extinse şi complet deosebite de ale celorlalţi în orice problemă. Prietenii soţilor Beckwith căpătaseră şi ei porecle anume.

— *Bufniţa şi Pisicuţa ne-au invitat la masă sâmbătă seara, împreună cu Carole Kupersmith.*

— *Singură? Ce s-a întâmplat cu maimuţoiul din Chestunthill?*

— *S-a întors la nevastă-sa.*

Căsnicia lor era într-o perfectă sincronie iar Sheila avea nişte antene care nu dădeau greş niciodată când era vorba să priceapă emoţiile lui Bob.

— Totul e O. K.?

— Da, desigur. De ce mă întrebi?

— Arăţi cam palid.

— Paloare academică. Două zile la Cape Cod şi o să mă auresc din cap până-n picioare.

— Totuşi, făgăduieşte-mi că nu mai lucrezi nimic astă seară.

— De acord, zise Bob. (Ca şi cum s-ar fi putut concentra asupra vreunei teme de lucru oarecare.) Ai mai primit ceva şpalturi de la tipografie?

— Nimic urgent. Încă mai orbecăi prin hârtiile alea diplomatice ruso-chineze. Crede-mă, pentru un profesor universitar, proza lui Reinhardt are mai multă scrobeală decât există într-o spălătorie de rufe.

— Draga mea, dacă toţi autorii ar scrie ca Churchill, tu n-ai mai avea de lucru. Oricum, hai să nu mai facem niciunul nimic în seara asta.

— Perfect. Ce-ţi trece prin cap?

Ochii ei verzi străluceau puternic. Bob simţea că i se strânge inima gândindu-se la ce avea să audă Sheila.

— Te iubesc, îi spuse.

— Bine. Dar între timp pune masa, da?

— Tăticule, când erai ca mine, cât timp aveai voie să te uiţi la televizor?

Paula îl privi seducătoare.

— Când eram ca tine, nu exista televiziunea.

— Aşa bătrân eşti?

— Tatăl tău vrea să spună, interveni Sheila, glosând hiperbola lui Bob, că el consideră citirea cărţilor mai profitabilă decât orice altceva.

— Noi citim cărţi la şcoală, replică Paula. Pot să mă uit la televizor?

— Numai dacă ţi-ai făcut toate lecţiile, preciza Sheila.

— Ce e pe canalul ăsta? întrebă Bob, arătându-se foarte grijuliu faţă de activităţile culturale ale fiicei sale.

— *Scott şi Zelda,* răspunse Jessica.

— Bine, asta sună oarecum instructiv. Pe canalul P. B. S.?

— Ei, tăticule, răspunse Jessie foarte enervată. Chiar nu ştii nimic?

— Ascultă, am citit toate romanele lui Scott, dacă vrei să ştii.

— *Scott şi Zelda,* e un serial, spuse Paula dezgustată.

— Despre un câine de pe planeta Marte şi o fetiţă din California, adăugă Jessie.

— Grozav. Care e unul, care e celălalt? întrebă Bob.

— Ei, tăticule, până şi mami ştie asta.

Sheila îi privi cu dragoste. Bieţii de noi, cei rămaşi în bezna minţii, gândi ea. Nu mai suntem la curent cu nimic.

— Dragule, du-te să vezi filmul cu ele. Strâng eu masa.

— Ba nu, spuse Bob, o strâng eu. Du-te tu şi uită-te la Scott câinele minune.

— Ba Zelda e câinele, tati, zise Paula încruntându-se şi porni repede spre living.

— Vii, mami? întrebă Jessie.

— N-aş pierde filmul ăsta pentru nimic în lume, spuse Sheila în timp ce-şi privea soţul obosit care punea unele peste altele farfuriile de la masă în chiuvetă. Ne vedem mai târziu, Robert.

— Bine.

El aşteptă până fu sigur că fetiţele dormeau adânc. Sheila stătea ghemuită pe canapea, ţinând în mână un roman din Hollywood, „ridicol de murdar" – Jean Pierre Rampal interpreta Vivaldi la televizor, iar Bob se prefăcea că citeşte *Noua republică.* Tensiunea devenise de nesuportat.

— Vrei să bei ceva, draga mea?

— Nu, mulţumesc, spuse Sheila, ridicându-şi privirea.

— Ai ceva împotrivă dacă o să beau eu?

— De când trebuie să-mi ceri voie? Sheila îşi reluă lectura. De necrezut, murmură ea. N-ai să poţi crede ce fac ei în capitolul ăsta. Chiar în mijlocul străzii Rodeo Drive.

Dumnezeule, gândi, cum să-i spun.

— Ascultă, putem sta de vorbă câteva clipe? o întrebă rămânând la mică distanţă în faţa ei şi în mână cu un pahar de whisky plin până la buză.

— Desigur, e de rău?

— Ei, oarecum. Da.

Bob îşi înclină capul, Sheila se sperie brusc. Puse cartea deoparte şi se ridică în capul oaselor.

— Bob, nu cumva eşti bolnav?

Nu, doar că mă simt aşa, gândi el. Dar clătină din cap.

— Draga mea, trebuie să-ţi spun ceva.

Sheila Beckwith simţi că i se taie respiraţia. Câte din prietenele ei îşi auziseră soţii începând

unele conversaţii cu introduceri de felul acesta? Trebuie să vorbim. Despre căsnicia noastră. Şi din expresia mohorâtă de pe chipul lui Bob se temu că şi el era pe punctul de a spune: „nu mai merge”.

— Bob, spuse ea cu francheţe. E ceva în glasul tău care mă înspăimântă. Am făcut ceva?

— Nu tu. Eu. Eu am făcut ceva.

— Ce anume?

— Doamne Iisuse, nu ştii cât mi-e de greu să-ţi spun.

— Te rog, Robert, aşteptarea asta mă ucide.

Bob respiră adânc. Tremura tot.

— Sheila, îţi aminteşti când erai însărcinată cu Paula?

— Da, şi?

— A trebuit să mă duc în Europa – la Montpellier – să prezint o comunicare…

— Şi…?

— Am avut o aventură.

Rostise aceste cuvinte cât putuse de repede, aşa cum smulgi un bandaj, ca să pricinuieşti mai puţină durere.

Chipul Sheilei se făcu pământiu.

— Nu, nu, spuse ea clătinându-şi capul cu putere, ca şi cum ar fi vrut să gonească din el ceea ce tocmai auzise. E o glumă urâtă. Se uită spre el s-o liniştească. Nu-i aşa?

— Ba e adevărat, răspunse el cu glas stins. Îmi pare foarte rău.

— Cu cine, întrebă ea.

— Cu nimeni, răspunse el. Cu nimeni în mod deosebit.

— Cu *cine,* Robert?

— Numele – numele ei era Nicole Guérin. Era doctoriţă.

La ce oare îi trebuie toate amănuntele astea, se întrebă el.

— Şi cât a durat toată povestea?

— Două-trei zile.

— Adică, două sau trei zile? Vreau să ştiu exact, ce dracu!

— Trei zile.

— Şi trei nopţi, adăugă ea.

— Da. Au toate astea vreo importanţă?

— Totul are importanţă, răspunse Sheila, apoi adăugă pentru sine: Iisuse!

O urmări cum se lupta să-şi păstreze calmul. Era mai rău chiar decât îşi închipuise. Apoi Sheila îl privi şi întrebă:

— Şi ai tăcut toţi aceşti ani?

El dădu afirmativ din cap.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Am considerat căsătoria noastră bazată pe o cinste totală. De ce dracu nu mi-ai spus?

— Aveam intenţia, spuse el cu glas stins.

— Dar…?

— Aşteptam – aşteptam momentul potrivit.

Îşi dădea seama că suna absurd ce spunea, dar era adevărat. Chiar voise să-i spună. Dar nu în felul acesta.

— Şi după zece ani a venit momentul potrivit, reluă ea batjocoritor. Fără îndoială, ai crezut că va fi mai uşor. Pentru cine?

— N-am – n-am vrut să te rănesc, spuse el, ştiind că orice răspuns ar fi inutil. Apoi adăugă: Sheila, dacă asta poate fi o consolare, a fost singura dată. Jur. A fost singura dată.

— Nu, răspunse ea moale. Nu e o consolare. O dată e mai mult decât niciodată.

Îşi muşcă buzele pentru a-şi reţine lacrimile. El însă mai avea ceva de spus.

— Sheila, asta s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă. A trebuit să-ţi spun acum fiindcă…

— Pleci acum la ea? nu se putea abţine.

Destul de multe prietene trăiseră (sau mai curând muriseră) trăind o asemenea scenă.

— Nu, Sheila, nu. N-am mai văzut-o de zece ani. Vreau să spun – şi izbucni – a murit.

Şocului şi durerii suferite la Sheila se adăuga acum consternarea.

— Pentru Dumnezeu, Bob, de ce îmi spui toate astea? Trebuie să scriu cuiva vreo scrisoare de condoleanţe? Ţi-ai pierdut minţile?

Tare aş fi vrut să mi le pierd, se gândi Bob.

— Sheila, ţi-am spus pentru că avea un copil.

— Şi noi avem doi – aşa că ce dracu e cu asta?

Bob şovăi, apoi şopti, abia auzindu-se ce spunea:

— E al meu, băiatul e al meu.

Ea îl privi lung, neîncrezătoare.

— A, nu, nu poate fi adevărat.

Privirea ei implora o dezminţire.

Bob dădu trist din cap; ba da, era adevărat.

Apoi îi povesti totul. Greva din Franţa. Întâlnirea cu Nicole. Scurta lor legătură. Apoi această după-amiază. Telefonul de Ia Louis. Şi băiatul. Problema cu băiatul.

— Îţi spun cinstit că n-am ştiut nimic despre el. Sheila, te rog crede-mă.

— De ce, de ce să cred fie şi-un dram din ceea ce-mi spui acum?

Nu-i putu răspunde.

În tăcerea apăsătoare care a urmat, Bob îşi aduse brusc aminte ce-i mărturisise cu mult timp în urmă – un lucru atât de lipsit de importanţă atunci. Că ar vrea să fie tatăl unui băiat.

— *Nu m-ar deranja să avem un mic fotbalist.*

— *Dar dacă o să fie tot o fetiţă?*

— *Atunci vom continua să încercăm. Nu-i ăsta cel mai bun lucru?*

Atunci râseră. „Fotbalistul” a fost, desigur, Paula. Iar operaţia de la naşterea ei a făcut imposibilă venirea altor copii – multe luni după aceea, Sheila a crezut că el a încetat să o mai iubească. Dar Bob a continuat să o asigure de contrariu până când, încetul cu încetul, a ajuns să creadă din nou că ceea ce simţeau ei unul pentru altul era un sentiment mult prea puternic ca să-l

poată schimba ceva. Şi legătura lor s-a cimentat şi mai adânc. Până în noaptea asta, care însemna moartea încrederii. Acum totul părea ca o potenţială sursă de durere.

— Sheila, ascultă-mă.

— Nu! Am auzit destule.

Se ridică şi fugi în bucătărie. Bob şovăi o clipă; apoi se duse după ea. O găsi aşezată la masă plângând cu suspine.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Nu, du-te la dracu.

Întinse mâna să-i mângâie părul blond. Ea se trase la o parte.

— Sheila, te rog…

— Bob, de ce a trebuit să-mi spui, de ce?

— Fiindcă nu ştiu ce să fac. Şi fiindcă am crezut că mă vei ajuta oarecum. Sunt un ticălos egoist.

Bob se aşeză de cealaltă parte a mesei şi o privi.

— Sheila, te rog.

Vroia s-o facă să vorbească. Să spună ceva, ca să pună capăt acestei tăceri dureroase.

— Nu-ţi poţi da seama cât mă doare, Dumnezeule, câtă încredere am avut în tine. Am avut încredere.

Izbucni din nou în plâns.

Ar fi vrut s-o strângă în braţe, s-o facă să se simtă mai bine. Dar îi era teamă.

— Nu poţi uita atâţia ani de fericire… spuse Bob.

Îşi ridică ochii spre el şi surâse trist.

— Ba tocmai asta e. Tocmai asta am descoperit că n-am fost fericiţi.

— Sheila, nu spune asta.

— M-ai minţit, strigă ea.

— Te rog, draga mea. O să fac orice ca să îndrept lucrurile.

— Nu poţi face nimic.

Pe Bob îl înspăimântă tonul hotărât al vorbelor ei.

— Doar nu vrei să spui că te-ai decis să ne despărţim?

Sheila şovăi.

— Robert, nu am puterea să hotărăsc nimic acum. Chiar nimic.

Apoi se ridică de la masă.

— Mă duc să iau o pilulă, Bob. Ai putea să-mi faci o mare favoare?

— Orice, spuse el cu o grabă disperată.

— Culcă-te în birou, te rog.

3

— Cine a murit aseară, pentru numele lui Dumnezeu?

De data asta filosoafa tristă care era Jessica se dovedi mai înţeleaptă decât se considera. Erau în bucătărie şi luau micul dejun – în cazul lui Jessie regim dietetic. Îşi îngurgita cerealele speciale şi laptele degresat, îndoit cu apă, în timp ce comenta atmosfera familială.

— Termină-ţi micul dejun, Jessie, ordonă Sheila, încercând să dea impresia că totul e normal.

— Arăţi îngrozitor, tati, spuse Paula grijulie.

— Am lucrat până târziu, răspunse el, sperând că fiica lui cea mică nu-şi va da seama că petrecuse o noapte fără somn în birou.

— Munceşti mult prea mult, spuse Paula.

— Vrea să-şi câştige un renume mondial, se întoarse Jessie spre soră-sa.

— Dar e deja renumit în toată lumea, răspunse Paula întorcându-se spre Sheila pentru a fi aprobată. Nu-i adevărat, mami? Nu-i tati deja renumit pretutindeni?

— Aşa e, spuse Sheila, absolut pretutindeni.

— În afară de Stockholm, interveni Jessie, întrerupând cursa linguşirilor.

— Ce e acolo, întrebă Paula, apucând momeala lui Jessie.

— Premiul Nobel, neroado. Tatăl tău vrea o călătorie gratuită în Suedia şi o masă la loc de cinste la clubul universitarilor. Pricepi acum, creier de pasăre?

— Jessie, o dojeni Sheila, nu-ţi insulta sora.

— Mamă, fiinţa ei e o insultă la adresa oricărei persoane cu o inteligenţă normală.

— Vrei să te pocnesc cu margarina în ochi? izbucni Paula.

— Încetaţi amândouă, interveni Bob. Comitetul Premiului Nobel ţine seama şi de buna purtare a familiei.

— Vai, americanii ăştia, oftă Jessica oarecum din senin.

— Ce vrei să spui, Jessie? întrebă Sheila.

— Bărbaţii americani sunt conduşi doar de ambiţie. Ceea ce-i face atât de mărginiţi.

— Şi asta te supără? o întrebă Bob pe Jessica.

— Făceam numai o observaţie de ordin sociologic, tati.

Paula se aşează în faţa lui Bob pentru a-l ocroti de gloanţele verbale ale surorii sale mai mari, atât de ostilă.

— Tati, ei îi place să te minimalizeze. Dar când nu eşti de faţă se laudă cu tine cât se poate de tare. Ca să impresioneze băieţii.

— Nu-i adevărat! negă Jessica, roşie ca focul şi indignată că fusese pusă în încurcătură.

Pentru moment, rivalitatea dintre fetiţe îi făcu pe Bob şi Sheila să-şi uite frecuşurile maritale şi să-şi zâmbească. Îşi amintiră însă imediat că nu era o dimineaţă normală. Îşi stăpâniră deci zâmbetele cu nădejdea că fetiţele nu vor observa asta.

— Dai numele lui tuturor băieţandrilor din echipa de fotbal, spuse Paula, îndreptând un deget acuzator spre sora ei.

— *Într-adevăr,* Paula, te-ai umflat de atâta prostie, spuse Jessica peste măsură de încurcată.

— Ba nu-s aşa, sunt tot aşa de subţire ca tine, Jessie.

— Copii, *vă rog,* le-o tăie scurt Sheila, pierzându-şi răbdarea.

— Nu-i decât un copil în casa asta, replică Jessica, neobservând starea de enervare a mamei lor.

— Domnişoarelor, interveni Bob, vă duc cu maşina pe amândouă să prindeţi autobuzul.

Aruncă o privire îngrijorată spre Sheila.

— Sunt gata, spuse Paula, dând fuga să-şi ia cărţile.

— Trebuie să vă spun răspicat, declară Jessie Beckwith, sunt împotriva transporturilor obligatorii cu autobuzul.

— Dar Jessie, interveni Bob, acesta te duce chiar la şcoala ta.

Jessica se uită lung la el. Era clar că tatăl ei o ura. Nu avea niciun respect pentru convingerile ei. De fapt, începuse în ultimul timp să bănuiască că nici nu era tatăl ei adevărat. Într-o bună zi, era de sperat că Sheila îi va mărturisi că ea şi filosoful Sartre…

— Jessie, grăbeşte-te!

Iată că şi Sheila trecuse *de partea lui.* El aştepta nerăbdător în uşă ca fetele să fie gata.

— N-o să te mai găsesc acasă când mă întorc? întrebă el încurcat.

— Nu ştiu.

Rămăsese însă acolo.

— Pleci undeva?

— Nu.

— Vreau să spun la slujbă.

— Nu. Am sunat tipografia şi le-am spus că lucrez acasă.

Când se întorsese după ce dusese fetiţele, Bob o găsise tot aşezată la masa din bucătărie, privindu-şi fix chipul care se reflecta într-o ceaşcă de cafea.

Eu i-am făcut asta, îşi spuse, şi se simţi plin de dezgust faţă de sine însuşi. Se aşeză de partea cealaltă a mesei, în faţa ei. Sheila nu vru să înceapă ea conversaţia, aşa că, după o lungă tăcere, începu Bob:

— Sheila, cum aş putea să repar totul?

Ea îşi ridică încet capul şi îl privi.

— Nu cred că poţi.

— Vrei să spui că ne vom distruge din cauza asta? întrebă el.

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic. Ştiu doar…

— Ce?

— Ştiu doar că tare aş vrea să pot să te rănesc şi eu la rândul meu. Aş vrea să-mi pot exprima cel puţin furia…

Vocea îi slăbi. Aproape că lăsase să-i scape faptul că, în ciuda celor întâmplate, încă îl iubea. Dar măcar să nu-i arate asta.

— Ştiu cum te simţi.

— Chiar aşa, Bob?

— Da. Îmi închipui foarte bine. Dumnezeule, ce mult aş vrea să nu-ţi fi spus nimic.

Şi eu aş fi vrut, se gândi ea.

— De ce mi-ai spus, Bob? întrebă ea parcă acuzându-l.

— Nu ştiu.

— Ba ştii, ce dracu, Bob. Ştii.

Furia ei izbucnea iar.

Afurisitul.

— Din cauza copilului – spuse.

Cuvintele ei îl loviră cu o forţă care-l înfricoşa.

— Nu – nu sunt sigur.

Dar ea era absolut sigură.

— Ascultă, Bob, te cunosc perfect. N-ai vrut copilul, nu l-ai avut în gând, dar odată ce-l ai te simţi răspunzător.

Lui Bob îi era teamă să se întrebe dacă ea nu avea cumva dreptate.

— Nu ştiu, spuse el.

— Bob, pentru numele lui Dumnezeu, fii cinstit cu tine însuţi. E o situaţie căreia pur şi simplu trebuie să-i facem faţă.

Agăţându-se ca de un fir de pai, Bob interpretă cuvântul „noi” ca pe un semn că ea nu pierduse orice speranţă în privinţa lor.

— Ei bine?

Sheila aştepta un răspuns.

În cele din urmă, el îşi luă curajul să-şi analizeze sentimentele şi recunoscu.

— Da, ai dreptate. Nu-ţi pot explica, dar simt că ar trebui să fac ceva.

— De fapt nu-i datorezi nimic. Tu ştii asta, nu-i aşa?

Da, sigur că ştia… în mod obiectiv.

— E complet singur, spuse Bob, uşurat că-şi putea acum mărturisi gândurile. Probabil că aş putea da o mână de ajutor să-i organizez viaţa. Să găsesc vreo alternativă, înţelegi, să-l trimit undeva.

Nu-i eşti tată doar fiindcă te-ai culcat cu mama lui, strigă Sheila în sinea ei. Dai nu spuse nimic.

— Cum crezi că ai putea să-l ajuţi?

— Nu ştiu. Dar poate dacă m-aş duce acolo…

— Ce să faci? Cunoşti pe cineva care l-ar lua să-l crească? Ţi-ai făcut cumva vreun plan?

— Nu. Sheila, n-am niciun plan…

— Atunci, ce rost are să te duci acolo?

Bob nu-şi putu explica impulsul. Nici nu-l putea măsura.

În acel moment Sheila îl descumpăni complet.

— Cred că există o singură soluţie, Robert. Adu-l aici.

Bob o privi lung – neîncrezător.

— Îţi dai seama ce spui?

Ea dădu afirmativ din cap.

— De fapt, nu de asta mi-ai spus totul?

Nu era sigur, dar bănuia că avea dreptate. Şi de data asta.

— Vei putea suporta toate astea?

Ea zâmbi trist.

— Trebuie, Bob. Nu e din generozitate – e autoapărare. Dacă nu te las să încerci să-l ajuţi acum, într-o zi, cândva, mă vei condamna că am permis ca fiul tău să fie internat într-un orfelinat.

— Nu te-aş condamna…

— Ba m-ai condamna. Aşa că fă asta, Bob, înainte de a mă răzgândi.

Bob o privi în faţă. Tot ce izbuti să spună a fost doar:

— Îţi mulţumesc. Sheila.

În felul acesta el înlesni minunatei lui soţii să treacă mai uşor peste ofensă şi peste tot ce i se

impunea să facă la vizita fiului său din Franţa. Băiatul putea să vină la ei în timpul vacanţei pe care şi-o petreceau la Cape Cod.

— Dar numai o lună, spuse ea. Nicio zi mai mult. Prea destul ca persoana numită Louis să aibă timp pentru un angajament definitiv.

Bob o privi atent.

— Îţi dai seama ce spui?

— Da.

Lui încă nu-i venea să creadă.

— Ce le vom spune fetelor?

— Inventăm noi ceva.

Doamne, cum putea fi atât de generoasă?

— Eşti nemaipomenită.

Clătină din cap.

— Nu, Robert. Doar că am treizeci şi nouă de ani.

4

Două săptămâni mai târziu, Bob se plimba în sus şi în jos prin holul clădirii Sosiri Internaţionale, aparţinând Aeroportului Logan.

În zilele tensionate şi agitate dinainte, avusese numeroase convorbiri telefonice cu Louis Venarguès, pentru pregătirea amănunţită a scurtei vizite pe care băieţelul trebuia s-o facă în America. Exact o lună, nicio zi mai mult. Louis avea să folosească această perioadă de graţie pentru a găsi o alternativa în privinţa vreunui orfelinat de stat.

Louis i-a spus lui Jean-Claude că fusese invitat de nişte vechi prieteni ai mamei lui. Ideea nu era complet neplauzibilă deoarece Nicole trebuie să-i fi vorbit despre anul pe care îl petrecuse la Boston.

Dar, în niciun caz, Louis nu trebuia să-i spună băiatului că Robert Beckwith era tatăl său.

— Bineînţeles, Bobbie. Cum spui tu. Ştiu că situaţia nu e deloc uşoară pentru tine. Înţeleg prea bine.

Oare? se întreba Bob.

Se ridica şi altă problemă de care trebuia să ţină seamă: ce să le spună fetelor. După multe frământări chinuitoare, Bob convocă un consiliu de familie.

— O bună prietenă de-a noastră a murit, începu Bob.

— Cine? întrebă Paula îngrijorată. Nu cumva bunica?

— Nu. N-aţi cunoscut-o niciodată. Cineva din Franţa. O doamnă.

— O franţuzoaică? întrebă Paula din nou.

— Da, răspunse Bob.

Jessie interveni şi ea.

— Şi de ce ne spui asta dacă n-am cunoscut-o niciodată?

— Avea un băiat, continuă Bob.

— Cât de mare? întrebă Jessie repede.

— Hm, cam de vârsta Paulei.

— A! Bun! exclamă Paula.

Jessica îşi fulgeră cu privirea surioara mai mică şi se întoarse apoi spre Bob.

— Şi ce dacă? îl chestionă mai departe.

— Şi acum a rămas orfan, adăugă Sheila pe un ton apăsat, pe care numai Bob îl înţelese.

— Vai, săracul, spuse Paula compătimitoare.

— De aceea, reluă Bob, din moment ce e singur, am vrea să-l invităm la noi pentru câtva timp. Poate o lună. Adică în vacanţa pe care ne-o vom petrece în casa noastră cea mare de la Cape Cod. Asta dacă niciuna dintre voi n-are nimic împotrivă.

— A! Bun, ciripi Paula din nou. Votul ei era clar „da”.

— Jessie?

— Există totuşi o dreptate pe lumea asta.

— Cum adică?

— Dacă nu pot vizita cu Franţa, voi avea cel puţin un francez cu care să vorbesc despre ea.

— N-are decât nouă ani, adăugă Bob. Şi o să fie foarte trist. Cel puţin la început.

— Da, tata, măcar ştie să vorbească.

— Fireşte.

— Ceea ce înseamnă că o să ascult o franceză mai bună decât a lui Mademoiselle O’Shaughnessy. Ceea ce era de demonstrat, cum spui tu, tati.

— E de vârsta mea, Jessie, nu de a ta, o întrerupse Paula.

— Draga mea, spuse Jessie cu un aer de superioritate. Nu ţie are să-ţi acorde *„le temps du jour”*.

— Ce e aia?

— Du-te şi învaţă franceza. *Vous êtes une* bleagă.

Paula îşi ţuguie buzele. Odată şi odată o să i-o plătească ea lui Jessie. Musafirul lor străin va

vedea foarte repede cu cine are de-a face şi va acorda atenţia cuvenită aceleia cu inima deschisă.

În mod ciudat, niciuna nu întrebă de ce băiatul traversa Atlanticul în loc să rămână la vreun prieten care locuia mai pe-aproape. Fetiţele de nouă ani sunt foarte încântate să aibă ca musafir un băiat de vârsta lor. Iar fetiţele de doisprezece ani sunt foarte dornice să înveţe din experienţa internaţională cum să se poarte în lume.

Sheila îşi duse la capăt activităţile zilnice în mod normal. Comportarea ei le păru destul de obişnuită fetelor, care nu găseau nimic ciudat în felul ei de a fi. Lucră cu furie şi termină de pregătit editarea cărţii lui Reinhardt. Bob, desigur, putea să-şi dea seama ce e dincolo de această aparentă hărnicie, dar nu putea face nimic. Nu putea spune nimic. Pe măsură ce Sheila devenea mai distantă, el se simţea mai deznădăjduit. Nu fuseseră niciodată atât de înstrăinaţi unul de celălalt. Uneori când îi era dor s-o vadă zâmbind, se ura pe el însuşi. Alteori îl ura pe băiat.

Tabelul sosirilor anunţă că avionul TWA 811 de la Paris tocmai aterizase. Cei ce aşteptau călătorii începuseră să se îngrămădească în jurul ieşirii cu uşi duble din zona vamală.

Pe Bob îl cuprinse deodată spaima. În ultimele săptămâni se ocupase de toate problemele, afară de starea lui emotivă. Fusese prea hăituit ca să mai aibă timp să se gândească la cum se va simţi când uşile de metal ale aeroportului aveau să se deschidă şi fiul lui avea să-i intre în viaţă. Nu o dilemă teoretică pe care s-o discute la telefon, ci o fiinţă de carne şi sânge. Un copil viu.

Uşile duble se deschiseră. Întâi ieşi echipajul avionului, flecărind despre formidabilul muşchi de vacă la grătar de la restaurantul Durgin-Park. Mai puteau ajunge apoi la timp la barul Rei Sox?

— Cunosc acest disco… spunea căpitanul, în timp ce se depărtau.

În momentul în care uşile deschise îi permiseră să vadă zona vamală, Bob îşi înălţă capul încercând să privească înăuntru. Văzu şirurile de călători ce aşteptau la controlul bagajelor, dar nu zări niciun băieţel.

De enervare, începu să fumeze. De fapt, deoarece renunţase la fumat încă din liceu, acum pufăia din stilou. Asta îl liniştea oarecum, până când îşi dădu seama ce face. Încurcat puse stiloul la loc în buzunar.

Uşile se deschiseră din nou. De data asta apăru o stewardesă ducând o valiză de piele de culoare verde şi conducând un băieţel cu părul zburlit, care ţinea strâns la piept o sacoşă a liniei aeriene TWA. Stewardesa îşi plimbă repede privirea peste mulţimea care aştepta, descoperindu-l pe Bob aproape imediat.

— Domnul profesor Beckwith?

— Da.

— Bună ziua. Cred că nu trebuie să vă recomand unul altuia. Se întoarse spre băieţel, spunându-i: Petrecere bună.

Plecă apoi grăbită.

Cei doi rămaseră singuri. Bob îşi coborî privirea asupra băieţelului. Oare seamănă întrucâtva cu mine? gândi.

— Jean-Claude?

Băieţelul dădu din cap afirmativ şi îi întinse mâna. Bob îşi lăsă mâna în jos strângând mâna copilului.

— *Bonjour, monsieur,* spuse acesta politicos.

Deşi Bob vorbea fluent franceza, îşi pregătise câteva propoziţii în gând.

— *Est-ce que tu as un bon voyage, Jean-Claude?*

— Da, dar vorbesc englezeşte. Am luat lecţii particulare de când eram mic.

— A! Bine!

— Desigur, sper să-mi îmbogăţesc engleza aici. Mulţumesc că m-aţi invitat.

Bob îşi dădu seama că şi propoziţiile băieţelului fuseseră pregătite dinainte. Ridică de jos valiza din piele verde.

— Pot să-ţi duc şi sacoşa?

— Nu, mulţumesc, spuse băieţelul, strângând şi mai tare la piept sacoşa.

— Maşina mea e afară. În apropiere. Eşti sigur că ai luat cu tine tot ce aveai?

— Da.

Şi o porniră. Trecură prin uşile glisante şi străbătură întregul parcaj, deasupra căruia soarele strălucitor scăpăta spre amiază. Căldura umedă a Bostonului era încă puternică. Băieţelul mergea tăcut, puţin înapoia lui Bob.

— Deci, ai călătorit bine? mai întrebă Bob încă o dată.

— Da. A fost o călătorie foarte lungă, dar foarte plăcută.

— Cum a fost filmul?

— Nu m-am uitat. Citeam o carte.

— Aşa!

Ajunseseră la maşina lui Bob.

— Vezi, Jean-Claude, un Peugeot. Nu te face să te simţi ca acasă?

Băiatul îşi ridică ochii spre el şi zâmbi uşor. Vroia să spună „da” sau „nu”?

— Nu vrei să stai în spate ca să dormi puţin?

— Nu, domnule Beckwith. Aş prefera să văd pe unde mergem.

— Te rog, nu fi atât de ceremonios, Jean-Claude. Spune-mi pur şi simplu Bob.

— Nu mi-e somn, Bob.

Odată instalaţi în maşină, Bob îl întrebă:

— Ştii cum să-ţi pui centura de siguranţă?

— Nu.

— Am să te ajut eu.

Bob se aplecă pe dinaintea băiatului şi apucă centura. În timp ce i-o fixa, trăgând-o peste pieptul lui Jean-Claude, îl atinse cu latura mâinii.

Dumnezeule, gândi el. E o fiinţă reală. Fiul meu e o realitate.

După câteva minute, treceau prin tunelul Summer şi Jean-Claude dormea profund. În timp ce se îndreptau spre sud, pe Ruta 93, Bob conduse sub viteza legală. Călătoria dura, în mod normal, cel puţin o oră şi jumătate. Dar Bob vroia să-l privească pe Jean-Claude cât se putea mai mult. Pur şi simplu, să-l privească.

Băiatul se ghemui, rezemându-şi capul de portieră.

Arată oarecum speriat, gândi Bob, conducând prin întunericul ce se lăsa. Ce naiba, era doar firesc. Băieţelul se trezise cu vreo douăzeci de ore mai înainte, în calmul însorit al satului său natal. Oare îi fusese teamă când se urcase în avionul care îl ducea la Paris pentru a lua avionul care să-l aducă în America? Mai fusese altundeva dincolo de sudul Franţei? (Iată un subiect plăcut şi sigur pe care îl puteam aborda a doua zi.)

Îl aşteptase cineva la Paris din partea liniei TWA aşa cum i se făgăduise? Fusese îngrijorat în această privinţă – un băieţel schimbând avionul de unul singur. Ştia să se descurce singur? Evident. Pentru un copil de nouă ani părea de altfel că are multă siguranţă de sine.

Nouă ani. Trăise aproape o decadă fără ca Bob să ştie că el există. Dar pe de altă parte, nici el nu ştia că eu exist. Bob se întreba ce-i spusese Nicole despre tatăl lui.

Se uita la copilul adormit şi se gândea. Eşti un străin într-o ţară străină, la cinci mii de mile de casa ta şi nu ştii că eu, cel care stau chiar lângă tine, sunt tatăl tău. Ce-ai spune dacă ai şti? Ţi-a lipsit faptul că n-ai ştiut de mine? Îl privi din nou. Dar mie mi-a lipsit că n-am ştiut că exişti?

Băieţelul se trezi când treceau prin Playmouth. Citi numele localităţii pe panou.

— Aici este vestita stâncă a primilor colonişti sosiţi în America? întrebă el.

— Da, o s-o vizităm într-una din zilele următoare. Vom vizita toate locurile vestite cât o să stai aici.

Urma Canalul Cape Cod. Apoi Sandwich. Băiatul râse.

— Există un loc numit Sandwich?

— Da. Bob râse şi el. Există chiar şi un East Sandwich.

— Cine a inventat numele astea caraghioase?

— Un tip flămând, îmi închipui.

Şi băiatul râse iar. Bun, gândi Bob, s-a spart gheaţa.

Câteva minute după aceea, trecură pe lângă o inscripţie rutieră importantă.

— De data asta, uite un nume rezonabil, spuse Jean-Claude zâmbind poznaş.

— Orleans, citi Bob. Toate Ioanele noastre d'Arc poartă aici bikini.

— O să venim şi aici? întrebă băiatul.

— Da. Bob zâmbea.

Wellfleet, 6 mile.

Bob n-ar fi vrut ca drumul ăsta să se termine, totuşi în câteva minute avea să ia sfârşit. Sheila şi fetele îi aşteptau.

— Ştii ceva despre copiii mei, Jean-Claude?

— Da. Louis mi-a spus că aveţi două fete. Iar soţia dumneavoastră este o persoană foarte drăguţă.

— Aşa e.

— A cunoscut-o şi ea pe mama?

Iisuse! nu cumva s-o întrebi aşa ceva pe Sheila, Jean-Claude.

— A, da. Foarte puţin.

— Înseamnă că dumneavoastră aţi fost prietenul ei mai apropiat?

— Da, încuviinţă Bob, dându-şi seama imediat că trebuie să adauge: Am ţinut la ea foarte mult.

— Da, spuse băiatul moale.

În clipa aceea, dădură colţul pe Pilgrim Spring Road. În cinci secunde erau acasă.

5

Se uitau lung toate trei la el cu sentimente diferite. Sheila fu cuprinsă de un tremur interior, se crezuse pregătită pentru acest moment. Dar nu era. Băieţelul ăsta care acum se afla în livingul ei era al lui. Copilul soţului ei. Întâlnirea depăşea cu mult tot ce-şi imaginase. Deoarece, îşi dădea acum seama, o parte din fiinţa ei refuza să accepte realitatea. Dar nu mai exista nicio scăpare. Dovada se găsea acolo, înaintea ochilor ei, având înălţimea de un metru şi un sfert.

— Bună ziua, Jean-Claude. Suntem bucuroşi să te avem aici.

Asta a fost tot ce a reuşit să spună. Fiecare silabă pe care o rostise îi ceruse o sforţare dureroasă. Oare Bob avea să observe că nu putuse să zâmbească?

— Vă mulţumesc, doamnă. Vă sunt recunoscător pentru invitaţie.

— Bună! Eu sunt Paula.

— Îmi pare bine, răspunse băiatul surâzând.

Simţise că era primit cu toată inima.

În sfârşit, singura aristocrată dintre ei toţi vorbi şi ea.

— Jean-Claude, *je suis Jessica. Avez-vous fait un bon voyage?*

— *Oui, mademoiselle. Votre français est eblouissant.*

— Ce?

Jessica se pregătise să vorbească ea franţuzeşte, nu să şi înţeleagă ce i se spune.

Bob urmărea copiii în timp ce vorbeau. Se gândea. Doamne, toţi sunt copiii mei.

— Engleza lui e grozavă, îi spuse Paula surorii sale. Iar franceza ta e teribilă.

— Paula! mârâi Jessie şi îşi trimise sora la ghilotină cu o privire duşmănoasă.

— În franceză, „teribil” se foloseşte numai în argou, spuse Jean-Claude cu diplomaţie. Înseamnă însă şi „grozav”.

Jessica se linişti. Aveau să petreacă împreună o minunată vară europeană.

— Doamnă?

Jean-Claude se apropiase de Sheila, vârându-şi mâna în sacoşa cu care venise, scoase un obiect de… ceramică? Era ceva masiv, lucrat parcă din gumă de mestecat osificată. I-l oferi.

— A! mulţumesc, spuse Sheila.

— Ce-i asta? întrebă Paula.

Jean-Claude îşi scotoci vocabularul, dar nu găsi cuvântul necesar. Se întoarse spre Bob.

— Cum se zice la *cendrier?*

— Scrumieră, răspunse Bob şi îşi aminti deodată că Nicole fuma.

De fapt, se părea că toţi locuitorii din Sète fumau.

— Mulţumesc, repetă Sheila. E – cumva – făcută de mână?

— Da, răspunse băiatul. La clasa noastră de ceramică.

— Şi eu învăţ ceramica, interveni Paula, ca să-i arate că aveau multe în comun.

— Bine, spuse Jean-Claude.

— Straşnic, gândi Paula. E chiar un băiat reuşit.

Sheila luă darul şi-l privi atentă. Intenţia băiatului fusese frumoasă de fapt. Gestul lui era mişcător. O scrumieră din ceramică, semnată de meşterul care o făcuse: Guérin 16.6.78.

— *Voulez-vous boire quelque chose?* întrebă Jessica, gata să sară ca să-i aducă un coniac sau apă minerală sau orice altă băutură i-ar fi trecut prin minte francezului.

— *Non, merci, Jessica. Je n’ai pas soif.*

— *Je comprends,* spuse ea cu mândrie.

De data asta înţelesese cu adevărat. Domnişoară O’Shaughnessy, ai fi încântată de mine.

— Cum e viaţa în Franţa, Jean-Claude? întrebă Paula, nerăbdătoare să-şi adjudece partea ei din atenţia musafirului.

Bob socoti prudent să scurteze conversaţia.

— Vom avea timp berechet să discutăm tot felul de lucruri, fetelor. Cred însă că Jean-Claude e acum foarte obosit. Nu-i aşa, Jean-Claude?

— Puţin, recunoscu băieţelul.

— Camera ta e faţă-n faţă cu a mea, zise Paula.

Jessie fierbea. Dacă Paula continua cu această cochetărie deplasată, o să crape când amorul propriu îi va fi îngenuncheat. Ce-o să creadă băiatul ăsta despre ea, pentru Dumnezeu?

— Am să-i duc valiza sus, îi spuse Bob Sheilei.

— Lasă că o duc eu, replică ea luând valiza (oare fusese a ei?) şi spuse: Vino după mine, Jean-Claude.

Începu să urce scara.

— Noapte bună, spuse băieţelul sfios şi se întoarse să o urmeze.

Îndată ce dispărură, Bob se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi.

— Ei! Ştii că-i drăguţ? izbucni Paula.

— Eşti o pacoste afurisită, *mademoiselle* Beckwith, mârâi Jessica. N-ai nici măcar cea mai vagă idee cum să vorbeşti cu europenii.

— Mori de ciudă, i-o întoarse Paula.

— Haide, fetelor, spuse Bob, care se refăcuse între timp cu un păhărel de Johnnie Walker. Să ne purtăm conform vârstei noastre.

Să-i spui lui Jessie că trebuie să se poarte conform vârstei ei era cel mai nemilos mod de a o pune la punct.

— Tată, dacă mă urăşti, ai curajul să mi-o spui ca un bărbat.

— Jessie, eu te iubesc. Îşi petrecu braţul în jurul ei, o trase lângă el şi o sărută pe frunte. Franceza ta e splendidă, Jess. Habar n-aveam că vorbeşti atât de bine.

— Chiar crezi asta, tati? De necrezut.

Părea o fetiţă de doisprezece ani, lacomă de o aprobare părintească.

— Da, spuse Bob, cred într-adevăr – şi o ţinu strâns lângă el.

— Engleza lui e fantastică, interveni Paula, şi are numai nouă ani, cât mine.

— A avut un profesor particular, preciza Bob.

— Cum asta? întrebă Jessie, plină de speranţă. E cumva nobil?

— Nu, spuse Bob. Mama lui era doctoriţă de ţară.

— Şi tatăl lui?

— Nu sunt sigur, spuse Bob evaziv, dar ştiu că nu era nobil.

— E foarte independent, spuse Sheila.

— În ce fel?

Se aflau acum în dormitorul lor. Copiii dormeau adânc.

— Nu m-a lăsat să-l ajut să despacheteze. A insistat să facă asta singur, zise ea; apoi întrebă: Am fost rece cu el?

— Nu. Cum te-ai simţit?

— Tu ce crezi?

— Ai fost minunată, spuse Bob, şi căută să-i prindă mâna.

Ea se trase la o parte.

— Şi-a luat sacoşa cu iniţialele TWA în pat cu el. Sunt sigură că îşi ţine în ea toate comorile pământeşti.

În vocea ei se simţea distanţa.

— Cred că da, spuse Bob şi se întreba ce ar putea să ducă cu el drept mângâiere un băieţel de nouă ani.

O urmări cu privirea în timp ce Sheila se ducea la baie să se spele pe dinţi. Se întoarse după câteva minute în cămaşă de noapte şi în halat de baie. În Bob se instalase în ultima vreme impresia supărătoare că Sheila se jena să se dezbrace în faţa lui.

Sheila se aşeză pe pat şi potrivi ceasul deşteptător. (De ce asta – nu erau în vacanţă?) Vroia să se întindă spre ea şi s-o strângă în braţe, dar baricada de cearceafuri şi perne care îi despărţea părea mult prea greu de trecut.

— Te iubesc, Sheila.

Întoarsă cu spatele spre el, continua să-şi facă de lucru cu deşteptătorul.

— Sheila?

Ea se întoarse.

— Are gura ta, îi spuse.

— Da?

— Mă surprinde că n-ai observat.

Sheila lăsă să-i alunece de pe ea halatul şi se vârî sub cuverturi. Rămase tăcută o clipă apoi se întoarse spre el şi spuse:

— Nu-i aşa că avea ochi căprui?

— Drept să-ţi spun nu-mi amintesc.

Sheila îl privi puţin şi îi zise cu un zâmbet melancolic:

— Vezi că te şi cred, Bob.

Apoi îşi luă perna şi se încolăci împrejurul ei pe un colţ al patului.

— Noapte bună, îi spuse.

Bob se întinse peste pat şi o sărută pe obraz.

Sheila nu se clinti. Îşi petrecu braţul în jurul ei. Nu-i răspunse. Sperase în mod vag că dacă făceau dragoste, situaţia avea să se îmbunătăţească. Îşi dădu seama însă că erau mult prea departe unul de altul pentru aşa ceva.

Bob se întoarse la locul lui şi îşi luă revista *American Journal of Statistics.* Era mai bună decât o pilulă somniferă. Răsfoi alene paginile unui articol foarte neoriginal despre procesele statistice şi gândi, Iisuse!, eu am spus asta de un milion de ori până acum. Abia atunci băgă de seamă că el însuşi era autorul articolului. Totuşi e plicticos, îşi spuse. Ar fi trebuit s-o rog pe Sheila să pună revista la colecţie.

— Bob?

Vocea ei îl uimi.

— Da, iubito?

Se întoarse spre ea. Pe faţă i se citea o mare durere. Şi totuşi parcă arăta mai tânără şi mai lipsită de apărare.

— Ce-am făcut eu exact – sau, mai curând, ce n-am făcut?

— Cum?

— Vreau să spun că nu mi-ai spus de fapt de ce ai făcut ce-ai făcut.

— Ce?

El ştia foarte bine, dar voia să câştige timp.

— Ce anume era greşit în legătură cu mine, dacă ţi-a trebuit o amantă.

La dracu, se gândi Bob. De ce nu înţelege ea că atunci a fost ce a fost? O slăbiciune? O întâmplare? Ce-ar putea el spune ca s-o îmbuneze?

— Sheila, tu nu ai greşit cu nimic…

— Atunci ceva în legătură cu noi a fost greşit. Credeam că eram fericiţi.

— Eram. Suntem.

Bob rostise ultimele cuvinte nu numai cu speranţă dar şi cu convingere.

— Am fost, spuse ea şi îi întoarse spatele. Ca să adoarmă.

Dumnezeule, gândi Bob. Nu e drept. Nici măcar nu-mi pot aminti de ce s-a întâmplat.

6

— Ascultă, Beckwith, sunt nişte fete formidabile la serata dansantă din sala de mese.

— Învăţ acum, Bernie.

— Într-o sâmbătă seara, când două sute de fete minunate de la colegiul Vassar ne onorează cu vizita lor?

— Săptămâna viitoare am nişte parţiale.

— Avem toţi parţiale. De aceea şi râvnim la o bucăţică de fund, ca să ne mai destindem.

Robert Alan Beckwith, Yale ’59, puse tratatul de matematică pe masă şi se ridică de pe canapeaua mâncată de molii din garsoniera căminului Colegiului Branford pe care o împărţea cu Bernie Ackerman.

— Bernie, vorbeşti ca şi cum ai avea câte o combinaţie la fiecare sfârşit de săptămâna.

— Încerc, Beckwith. Sau cel puţin asta îţi închipui tu despre mine.

— Normal. Ai să capeţi un E pentru Efort şi un V pentru Virgină. Ackerman, eşti înduioşător.

— Cel puţin fac ce-mi place, Bob. Încerc să marchez.

— Dar, Bern, marchezi un zero. Şi eu la fel. Cel puţin însă, nu mă fac de baftă. Pe lângă asta, am venit la Yale să iau o diplomă.

Bernie îşi măsură cu privirea colegul de cameră.

— Ascultă, nerodule, serata respectivă e cu intrare liberă. Oare nu înseamnă că universitatea Yale consideră împerecherea ca făcând parte din experienţa educativă a studenţilor?

— Bernie, eu mă cunosc. Sunt un timid. Îmi lipsesc farmecul tău uimitor şi isteţimea. Nu sunt în stare să intru în competiţie cu alţii.

— Cu alte cuvinte, ţi-e frică?

— Nu, Bern: chiar cu aceste cuvinte. Mi-e frică.

Şi se scufundă iar în analiza matematică. Bernie nu se urni din loc.

— Beckwith…

— Bernie, întoarce-te la serată. Şi la fâţâielile voastre obscene. Lasă-mă pe mine să mă irosesc în pacea mea meschină.

— Beckwith, am să te ajut.

— Vezi-ţi de treabă. Nu te poţi ajuta nici măcar pe tine.

— Am o armă secretă, Bob.

— Atunci foloseşte-o.

— Nu pot. Sunt prea scund.

Bob îşi ridică privirea spre el. Bernie îi stârnise interesul.

— O să vii şi tu dacă îţi împrumut arma mea secretă? Vii, vii, vii?

Bob se ridică din nou de pe canapea.

— Care e arma, Bern?

— Vrei să vii? Vrei?

— De acord, de acord. Seara a trecut oricum. Poate capăt un pahar de bere pe gratis.

Bernie nu mai continuă să argumenteze. Lucrul cel mai important era că-l convinsese pe Bob să renunţe la obişnuita sa rezervă şi să iasă pe scena socială. Cine ştie – cu arma lor secretă ar putea chiar şi marca.

— Am să fac un duş, spuse Bob devenind din ce în ce mai nervos.

— Ai mai făcut unul după cină, nerodule. Haide – nu mai avem decât un ceas până când fetele or să fie încărcate în camioane şi duse înapoi la Poughkeepsie.

— Pot cel puţin să mă bărbieresc?

— Măi, Beckwith, tu ai tot atâta păr cât şi o piersică făcută compot. Ia-ţi arma şi să intrăm în luptă.

Bob oftă.

— Bine. Unde este arma?

Ochii lui Bernie străluciră de emoţie.

— În dulapul meu de haine. Şi mişcă-ţi fundul mai iute.

Bernie începu să tropăie prin cameră.

Bob îşi îmbrăcă sacoul în culorile colegiului, se pieptănă şi se spălă pe faţă, apoi, după ce turnă nişte colonie prin toate locurile imaginabile, se întoarse în living, unde Bernie stătea ca un pitic corpolent pe măsuţa pentru cafele, ţinând în mâna… un obiect de îmbrăcăminte.

— Asta e? întrebă Bob încruntându-se.

— Ştii ce e asta, Beckwith? Ştii, ştii?

— Da, o păcătoasă de *cravată.*

— … care înseamnă că purtătorul ei a câştigat calificativul universitar Y la fotbal!

— Dar eu nu l-am câştigat.

— L-am câştigat eu, spuse Bernie.

— Tu eşti *manager*-ul echipei, Bernie.

— Scrie asta undeva pe cravată? Scrie asta, scrie asta, scrie asta?

— Bernie, sunt o slăbătură de 66 kilograme.

— Dar ai un metru şi optzeci şi cinci, Beckwith. Pune două-trei pulovere sub sacou şi ai putea arăta ca un adevărat fundaş. Crede-mă, fetele recunosc de departe o cravată de fotbal. Asta le răscoleşte. Aproape că-şi dau jos chiloţii pe loc.

— Bernie, lasă asta.

— Hai, Beckwith. E marea ta şansă.

„Nu eşti altceva decât un dulău de vânătoare…”

Se dansa. Totul era scufundat în beznă şi sunetele asurzitoare ale formaţiilor de jazz Rumple şi Stilskins zguduiau panourile de lemn ale sălii de mese de la Branford College. Trupurile tinere se învârteau şi se răsuceau prin sală. Rock-and-roll. De pe lături grupuri de băieţi şi fete se priveau pe furiş prefăcându-se că nu se văd.

— Bernie, mă simt ca un caraghios.

— Eşti nervos, Bob. Băieţii le pipăie de regulă şi înainte de începerea meciurilor. Iisuse, parcă ai fi Hercule.

— Mă coc în puloverele astea.

— Ei, Beckwith, ia uită-te la ei ce grozav dansează, spuse Bernie privind înghesuiala din sală. Doamne, mor după fetiţele astea frumoase. Dacă nu marcăm niciun gol în noaptea asta, suntem nişte eunuci nenorociţi.

— Vorbeşte pentru tine, Bern.

— Ei, uite-o şi pe iubita mea.

— Unde?

— Acolo. Aia bondoacă şi scumpă. Trebuie să mă pun în mişcare.

Se mai uită o dată la cravata lui Bob şi se îndepărtă repede.

Bob rămase să se descurce singur, făcu doi paşi spre partea unde erau fetele.

Privirea îi căzu din întâmplare pe o fată înaltă şi subţire, cu părul lung şi blond. Băiete, băiete, gândi Bob, bine ar fi fost să ai mai mult tupeu.

Dar trei studenţi de la Yale se şi înghesuiau prin preajma ei. N-am nicio şansă, îşi zise Bob. În plus, fierb de-a binelea în puloverele astea. Poate ar trebui să mă întorc în camera mea.

— Beckwith! răcni careva.

Era unul din cei trei care o înghesuiau pe tânăra blondă.

— Da?

— Ce dracu ai în jurul gâtului tău costeliv?

Spre groaza lui, Bob îşi dădu seama că vocea aparţinea namilei de Terry Dexter, căpitanul neînvinsei echipe de fotbal a universităţii.

— Unde ai găsit cravata aia? răcni el. Apoi întorcându-se spre studenta de la Vasser: Nu are voie să poarte cravata aceea.

— De ce nu? întrebă ea, întorcându-se spre Bob. Ce e cu cravata?

— Ea Clubului Imbecililor, zise Bob zâmbind.

Doamne, ce frumoasă e!

— La dracu, spuse Terry. E cravata echipei noastre de fotbal.

— Nu-i mare deosebire, explică Bob.

Studenta de Ia Vassar râse. Asta îl înfurie pe căpitanul echipei.

— Beckwith, dacă n-ai fi năvlegul care eşti, te-aş face praf pentru gluma ta idioată.

— Terry, interveni unul dintre linguşitorii acestuia, tipul glumeşte numai. Nu fi şi tu neghiob, fiindcă e el neghiob.

— Bine, mârâi Terry, dar cel puţin scoate-ţi cravata. Beckwith.

Bob înţelese că asta era o pretenţie la care Terry n-avea să renunţe. Lac de năduşeală, îşi trase cravata de la gât şi i-o întinse lui Terry.

— La revedere, Terry, îi spuse Bob şi, retrăgându-se grăbit, pe un ton normal: mi-a făcut plăcere să vă cunosc, se adresă el frumoasei studente care fusese martora acestui spectacol dezgustător.

În clipa când ajunse la garderobă, Bob îşi scoase furios sacoul. Îţi mulţumesc, Bernie, pentru această umilinţă. Fără îndoială că Dexter nu o va uita niciodată. Însă, nici tu n-o să-ţi mai vezi vreodată înapoi cravata.

În timp ce îşi scotea, trăgându-şi-l peste cap, primul pulover, auzi un glas înăbuşit:

— Scuză-mă.

Îşi scoase capul din pulover. Era fata.

— Poftim? zise Bob, prea surprins pentru a fi iritat.

Îşi trase în jos din nou puloverul.

— Ai uitat ceva – îi spuse ea. Ţinea în mâna stângă, întinsă spre el, cravata clubului de fotbal.

— Mulţumesc. Cred că păream stupid, purtând-o.

— Aş, nu! spuse ea delicat. Impresia mea e că din cauza puloverelor arătai puţin ciudat.

— A! adăugă el. Sunt tocmai după o răceală.

— A! continuă ea, poate crezându-l. De ce vrei să pleci?

— Nu mă acomodez uşor unde e multă lume.

— Nici eu, spuse ea.

— Dar, păreai foarte mulţumită.

— Adevărat? Mă simţeam totuşi ca o bucată de carne în vitrina unei măcelării.

— Seratele astea totdeauna sunt aşa.

— Ştiu, confirmă ea.

— Atunci de ce-ai venit?

O întrebare prostească. Lui Bob îi păru rău imediat că o rostise.

— Simţeam că înnebunesc la Poughkeepsie, îi răspunse. În plus, îţi poţi închipui cât e de deprimant să studiezi într-o sâmbătă seara într-un colegiu numai de fete?

Spune ceva, Beckwith! Ţi-a pus o întrebare.

— A! Ai vrea să ne plimbăm puţin? Dumnezeule, sper să nu-şi închipuie că vreau s-o păcălesc pentru a o duce în camera mea. Aă! Vreau să spun, prin curtea colegiului.

— Bună idee. E irespirabil în sala de dans.

În timp ce coborau scara de piatră şi porniră să se plimbe agale prin seara rece de toamnă, făcură cunoştinţă unul cu celălalt.

— Sunt Bob Beckwith. Şi, după cum probabil poţi să-ţi închipui, sunt în anul superior la specialitatea matematici.

— Totdeauna te subapreciezi ca acuma?

— Numai în prezenţa fetelor. Apropo, n-am reţinut cum te cheamă.

— Sheila – Sheila Coodhart. Încă nu mi-am stabilit specialitatea. E bine?

— E grozav, Sheila. Dovedeşti independenţă intelectuală.

Ea zâmbi.

Se plimbară încet în jurul curţii colegiului. Jazz-ul aproape nu se mai auzea până la ei.

— Colegiul vostru e foarte frumos. Parcă e din alt secol.

— Dacă am reţinut eu bine, spuse brusc Bob, ignorând faptul că nu avea nicio legătură cu ce spusese ea, eşti ocupată sâmbăta viitoare?

— Da.

Bob se simţi complet zdrobit.

— Bine.

— Vreau să spun, cu examenele parţiale de la jumătatea semestrului. Trebuie să tocesc. Dar ce-ar fi să vorbim despre sâmbăta cealaltă?

— Dacă vin la Vassar la începutul săptămânii şi învăţăm împreună? Vorbesc serios, Sheila, fiindcă sunt un tocilar şi am şi eu parţiale.

— De acord, Bob. Mi-ar plăcea.

— Minunat.

Inima lui fãcea piruete.

O jumătate de oră mai târziu, o conduse la Chapel Street, unde aşteptau autobuzele. Bob era complet derutat. S-o sărute sau să n-o sărute? Aceasta-i întrebarea. În cele din urmă, ajunse la concluzia că cel mai bun lucru era să fie reţinut. De ce să rişte s-o îndepărteze?

— Aşadar, îi spuse când era gata să urce în autobuz, aştept cu nerăbdare week-endul liber. A! — dar vin să te văd la mijlocul săptămânii. Aă – poate miercuri la opt şi un sfert. Bine?

— Bine, îi răspunse, şi adăugă „pe curând”.

Se întoarse şi urcă repede în autobuz.

O urmări cu privirea până când ajunse în partea din spate a autobuzului. Găsi un loc pe latura dinspre el, se aşeză şi se uită prin geam. Era splendidă chiar şi prin sticla murdară a autobuzului. Rămase ţintuit locului în timp ce autobuzul porni de lângă trotuar în josul străzii şi se pierdu în noaptea din New Haven.

— Beckwith, pe unde dracu umbli?

— La plimbare, Bernie.

— Te-am căutat peste tot. Ai şters-o de la serată?

— Nu!

— Atunci?

— Atunci ce?

— Ce s-a întâmplat, blestematule, ce s-a întâmplat?

Bob tăcea. În cele din urmă zâmbi şi spuse:

— Hai să spunem aşa, Bernie: cravata ta a avut efect.

7

Când în weekendul următor a sărutat-o, totul a devenit limpede pentru el. Şi-a dat seama că Sheila avea să fie dragostea vieţii lui. – Nu mă întrebaţi exact de ce. Era însă absolut sigur de asta.

În cele câteva minute care au precedat îmbrăţişarea care le va hotărî soarta, în drumul de la cantina colegiului Vassar spre căminul studentelor, Bob făcu o ultimă încercare disperată să-şi usuce palmele. Le tot freca mereu de pulover – fără niciun rezultat. N-a putut prin urmare să-i ia mâna. În schimb, cu totul natural, i-a cuprins cu braţul drept umărul. Acest gest repetat în minte toată săptămâna precedentă avu un efect uimitor şi neaşteptat: ea îşi petrecu braţul stâng în jurul mijlocului lui.

Ce înseamnă asta? gândi Bob.

Pentru orice observator întâmplător, nu era vorba decât de o prietenie obişnuită. Stătuseră unul în faţa celuilalt în bibliotecă, citind toată după amiaza. Au plecat de la colegiu pentru o porţie de macaroane la bufetul Francesco şi s-au întors la bibliotecă, unde credincioşi amândoi promisiunii făcute au studiat serios mai departe. N-au studiat doar cărţile, ci s-au studiat reciproc.

Mai întâi, inevitabilele amănunte biografice. Sheila era cea mai mică dintre cele trei fiice ale unui doctor din comitatul Fairfield. Mama ei (singura membră din oraş a Partidului Democrat) era un modest critic de artă al publicaţiei *Stamford Gazette.* Nu numai că părinţii ei nu divorţaseră niciodată, dar nici nu intenţionaseră vreodată să facă asta. Ceea ce explică de ce surorile ei se căsătoriseră foarte tinere.

Tatăl lui Bob fusese profesor de matematică la Colegiul Perm timp de aproape patruzeci de ani, vreme în care publicase două manuale şi realizase o vastă culegere de anecdote.

(„Aha, de aici ţi-ai însuşit simţul umorului.”)

Mama lui Bob murise când el avea numai şapte ani şi Dan Beckwith crezuse că lucrul cel mai bun era să-şi trimită fiul la un internat. Din fericire, Lawrencenville era la mai puţin de o oră de orăşelul Philly, aşa încât şi-au putut petrece toate weekendurile împreună. Zilele săptămânii se scurgeau destul de monoton, până când a apărut pe scenă Bernie Ackerman. Chiar de pe atunci, era un mare zănatic, o enciclopedie ambulantă a sporturilor şi un prieten devotat şi fanatic.

— Mulţumită lui Bern mi-am întâlnit viitoarea soţie – i-a spus Bob Sheilei la cină.

— Adică?

Faţa ei căpătase o expresie întrebătoare.

— Tu, spuse el.

Ea râse.

— Dar de abia ne-am cunoscut, spuse ea privind în altă parte.

— Sheila, la a treia lor întâlnire, Romeo şi Julieta erau deja morţi.

— Eşti nebun.

— Da, după tine.

Asta se întâmplase la cafea şi desert. Nu s-a mai făcut nicio aluzie la căsătorie în seara aceea. Bob simţea că spusese totul. Sheila credea că doar o tachina.

Dar îl plăcea cu adevărat. De aceea îşi petrecuse braţul în jurul lui.

La intrarea căminului Josselyn Hall, întârziau ca de obicei o mulţime de perechi, prelungindu-şi îmbrăţişările.

— Aş vrea să nu ai de făcut un drum atât de lung până înapoi la Yale, spuse Sheila.

— Cere-mi să rămân, replică Bob.

— Nu eşti deloc serios.

Ceea ce urmă va constitui subiectul discuţiilor din următorii ani: cine a avut iniţiativa primului sărut?

— Eu am avut-o, va susţine Sheila cu străşnicie.

— Haide, Sheila, înţepeniseşi.

— Dar tu…?

— Eu aveam capul limpede. Şi când mi-am dat seama că n-aveai să pui geană peste geană în noaptea aia, m-am gândit să te scot din necaz.

— Robert, n-o fă pe eroul. Îţi amintesc cum rămăseseşi ţintuit locului, bâlbâindu-te, făcându-ţi curaj şi pălăvrăgind despre examene. Te uitai la ceas în fiecare clipă.

— Minciuni, Sheila.

— … şi atunci mi s-a topit inima.

— A!

— Şi mi-am spus, dacă nu-l sărut acum face o depresiune nervoasă.

— Vrei să zici că mi-ai dat un fel de prim ajutor?

— Ei bine, sunt fiică de doctor şi recunosc un caz de şoc paralitic, când îl am chiar sub nas. În plus, mă şi îndrăgostisem de tine.

— Atunci, de ce naiba n-ai spus aşa?

— Fiindcă mi-a fost teamă c-ai să-mi ceri din nou să mă mărit cu tine.

— Şi ce dacă?

— S-ar fi putut să consimt.

— Foarte bine, Sheila, spune-mi tot.

— Tot despre ce?

— Despre băiatul pe care l-ai sărutat.

— Îl cheamă Bob.

— Bob şi mai cum? Ce face, cum arată şi de când a început totul?

Persoana care îi punea întrebări era Margo Fulton, autoproclamată maestră în litere, femeie fatală, spirituală, colportoare de ştiri şi gata să dea sfaturi tuturor. O Aspasia a căminului Josselyn Hall. De asemeni, posesoarea unui telefon particular, pe care îl puteau folosi anumite tinere distinse ale colegiului. Sheila era şi ea una dintre cele astfel onorate pe vremea când era prietenă cu Ken, curtezanul ei din liceu. Sfârşind şcoala,

acesta primise o bursă Fulbright pentru Anglia şi, cum spunea Margo: „te-a părăsit, după cum era de aşteptat din partea gogomanului care ştiu că a fost el întotdeauna”.

— Ei bine, Sheila, ard de nerăbdare să-mi spui amănunte. Spune-mi totul. A încercat ceva?

— Nu ştiu ce vrei să spui, Margo, stărui Sheila.

— Ei, haide, nu fi rezervată faţă de cea mai bună prietenă a ta. Autoaprecierea lui Margo era, ca totdeauna, conformă felului ei de a fi. Apropo, adăugă ea, am avut un weekend fantastic.

— Cum aşa? spuse Sheila.

Margo cedă cam în silă cererii de a relata mai pe larg.

— Cred că de data asta e dragoste, adăugă ea. Vreau să spun că am făcut desigur o pasiune. Se numeşte Peter, joacă polo şi are impresia că sunt absolut un fenomen sexual.

— Margo, nu cumva…?

— Fără comentarii, Sheila.

Se zvonea prin dormitor că Margo nu mai era virgină. De asemenea, se zvonea că ea însăşi lansase zvonul.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă Margo, schimbând din nou subiectul.

— În weekendul trecut la Yale. La o seară dansantă, dacă poţi să crezi asta.

— La o seară dansantă? Doamne sfinte, n-am mai fost la aşa ceva de ani de zile. Deşi, de fapt, l-am întâlnit pe Rex la un bal al bobocilor. Ţi-l aminteşti pe Rex?

— Cred că da.

— Era un adevărat vulcan. Vreau să spun, Sheila, că nu-ţi poţi închipui ce înseamnă asta. Apropo, cât e de înalt?

— Cine, Rex?

— Nu, amicul tău de la Yale. Nu am putut să-mi dau seama cât e de înalt. Ştii, tocmai se apleca asupra ta să te sărute.

Nevrând să ofere fabricii de zvonuri a lui Margo alte detalii privind datele antropometrice ale fiinţei lui Bob, Sheila răspunse cu o întrebare.

— E simpatic, nu-i aşa?

Dar Margo continuă să întrebe:

— E sincer sau e doar vreun gogoman de maniac sexual?

— Este drăguţ, răspunse Sheila.

Şi se gândi în sinea ei: e într-adevăr, într-adevăr, drăguţ.

— Arată ca un jucător de basket. Face basket cumva?

— Nu l-am întrebat, Margo.

— Atunci despre ce naiba aţi vorbit?

— Despre toate, spuse Sheila, nedorind să relateze niciun cuvânt din ce-şi spuseseră unul altuia.

— A! spuse Margo, asta sună *très piquant.* Oricum, eşti o fată norocoasă dacă e un jucător de basket. Ăştia sunt cei mai buni amanţi. Sau aşa spun ei. De fapt, Douglas m-a dezamăgit puţin.

Sheila nu se grăbi să întrebe cine fusese Douglas, deoarece ştia prea bine că urma să afle îndată.

— Numai pentru că era fruntaşul echipei universităţii Princeton, a crezut că o să mă dea gata de la prima întâlnire. Un potlogar cu gânduri mari. Îţi aminteşti de Douglas?

— Da, steaua echipei Princeton, preciza Sheila.

— Ei bine, credea că e o stea, în orice caz avea mai multe braţe decât o caracatiţă. M-am simţit insultată, încât i-am spus să nu-mi mai telefoneze niciodată. Ţii minte ce a făcut după aceea?

— Ce?

— Nu m-a mai chemat la telefon niciodată. Nici măcar ca să-şi ceară scuze. Un derbedeu ticălos. Oricum, tipul tău de la Yale e foarte atrăgător. Crezi că…

Nu răspund la niciuna din aluziile tale murdare, îşi spuse Sheila. Dar deoarece simţise întotdeauna

că Margo era bine intenţionată dincolo de aparenţe, pur şi simplu răspunse:

— Timpul le va lămuri pe toate.

— Când vă vedeţi din nou?

— În week-endul următor. Mă duc eu la el.

— A! zise Margo. Apropo, n-are cumva vreun prieten?

— Aş putea să-l întreb. Dar crezusem că ai terminat cu studenţii.

— Da, însă vreau să fac asta pentru tine. Trebuie să profiţi de experienţa mea.

— De fapt, Margo, nu ai cu cine să-ţi petreci weekendul, nu-i aşa?

— Ei bine, după cum se prezintă situaţia, aşa e, Peter e prea novice ca să mă invite direct. Poţi să foloseşti mâine telefonul meu dacă vrei.

— Mulţumesc, Margo, spuse Sheila căscând, pentru a-i sugera prietenei sale că-i e somn.

— Vise plăcute, îi spuse Margo. Vorbim mâine.

Mai stătu destul până să plece în altă vizită, la o altă conversaţie intimă.

Sheila se vârî din nou în pat şi zâmbi. Aş vrea să ştiu dacă e serios, îşi spuse.

— Mulţumesc pentru maşină, Bern.

— Ai folosit-o?

— Evident. M-am dus la Colegiul Vassar.

— Ştiu că ai fost, aiuritule. Se vede după canapeaua din spate.

Bob trebui să-i satisfacă colegului său de cameră curiozitatea.

— Da. Am bufnit-o de vreo douăsprezece ori.

— Minţi.

— De şase ori crezi?

— Termină cu minciunile, Beckwith.

— Bine, Bern. Adevărul curat este că am sărutat-o o dată.

— Acum chiar mă minţi.

Era trecut de trei noaptea şi era săptămâna de la mijlocul semestrului, dar nu se culcă până nu-i

furniză prietenului său câteva amănunte vagi şi bine alese.

— Am impresia că ţii la ea, Beckwith.

— Cred că da. (Ca să spun minimum din ce ar trebui să spun.)

— E chiar atât de frumoasă?

Normal că este, mă nasolule. Dacă ţi-ar arunca măcar o privire din ochii ăia verzi, ai leşina. Dar nu-ţi mai dau niciun amănunt. După care Bob se ascunse în paginile unor referate literare.

— Ţii minte *Epithalamion* de Spencer. Ei bine, ea are acea „frumuseţe interioară pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea”.

— Cu alte cuvinte, e urâtă foc, nu-i aşa?

Bob zâmbi.

— Tu nu crezi că aş putea şi eu cuceri o fată bine, Bern?

— Sincer vorbind, nu. Vreau să spun, ce-ar putea găsi la tine?

— Nu ştiu, răspunse Bob, cu o faţă inexpresivă.

Se ridică apoi şi se îndreptă spre dormitorul său.

— Unde te duci?

— Undeva! Noapte bună.

Închise uşa după el. Odată intrat în odăiţa lui, Bob luă o foaie de hârtie cu antetul Colegiului Branford şi scrise.

16 noiembrie 1958 (ora 3 a.m.)

Sheila —

Am chibzuit bine Fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus.

Bob

8

Amuzant este că s-au căsătorit.

Nu chiar atât de curând pe cât voia fiecare în parte, ci abia în iunie 1960, la o săptămâna după ce Sheila şi-a luat licenţa. Toată lumea era fericită, deşi de câteva ori, în timpul lungii lor logodne, mama ei, care „avea cea mai bună impresie" despre Bob, încercase să-şi convingă fiica să nu se grăbească cu nunta.

— Sunteţi amândoi prea tineri. De ce să nu vă trăiţi puţin viaţa mai întâi?

— Vreau şi asta, mama. Dar vreau s-o trăiesc cu el.

Dan Beckwith, în schimb, nu avea asemenea rezerve.

— E o fată formidabilă, îi spusese fiului său, e chiar formidabilă.

Şi-au petrecut luna de miere în Insule Bahamas, unde Bob, neobişnuit cu soarele de la tropice, făcuse o insolaţie gravă. Mireasa lui i-a devenit soră de caritate.

— Poate că asta a fost pedeapsa lui Dumnezeu fiindcă n-am aşteptat până la nuntă.

Aproape credea şi ea jumătate din ce spunea.

Bob nu făcea decât să geamă şi să spună:

— Mai unge-mă cu puţină Noxzema, vrei?

În timp ce îi ungea uşor spatele care-l frigea, puse încă o dată problema pedepsei divine pentru plăcerile lor de dinaintea căsătoriei.

— Sheila, spuse Bob, roşu ca un homar, chiar dacă prăjeala asta e o pedeapsă, pentru un an de dragoste cu tine merită.

Ea zâmbi şi-i sărută umărul.

— Au, se vaită el.

La a doua lor aniversare, Bob îşi întrebă nevasta, care avea douăzeci şi trei de ani, dacă regreta ceva.

— Da, răspunse ea, ar fi trebuit să mă fi măritat cu tine chiar în ziua când m-ai cerut în căsătorie prima oară.

— Staţi împreună tot timpul, spuse odată Bernie când veni de la Yale să-i viziteze. Niciodată – vezi Doamne – nu vă plictisiţi unul de altul?

— Nu, spuse Bob, ce te face să întrebi?

— Vreau să spun că eu mă cam plictisesc după ce mă întâlnesc de două-trei ori cu o fată.

— Asta înseamnă că încă n-ai întâlnit-o pe fata care-ţi trebuie ţie.

— Rahat, Beckwith, eşti tu o puşlama cu adevărat norocoasă.

— Da, ştiu asta.

Bernie s-a lăsat influenţat de Bob. Trei luni mai târziu se logodea cu Nancy Gordon, o variantă abreviată a fostei Sheila Goodhart. Toţi şi-au ţinut degetele încârligate. Dar a mers. Într-adevăr, cei doi au avut un fiu în mai puţin de un an.

Nici Bob, nici Sheila nu-şi puteau aminti vreo perioadă când să nu fi fost împreună. Parcurseseră mână în mână vremea care mai rămăsese de petrecut la Universitate. Şi apoi Cambridge, în timp ce Bob îşi făcea doctoratul la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, iar ea fusese angajată la editura Harvard Press, se plimbau mâna în mână de-a lungul râului Charles. O dată sau de două ori pe lună, aveau câţiva prieteni la masă. Toţi aceştia, ca şi Bernie, îi admirau pe Bob şi Sheila şi-şi doreau o căsnicie ca a lor.

Şi spre deosebire de foştii lor colegi care studiau literatura sau ştiinţele politice sau chiar medicina, ei n-au avut niciodată nevoie să se zbată pentru ceva. Statul îi plătea lui Bob toate taxele, iar ministerul apărării îl plătea în fiecare vară, numai pentru amuzamentul de a rezolva enigmele statistice. Şi cu ceea ce câştiga Sheila, puteau să-şi permită chiar luxul de a-şi lua abonamente la concerte simfonice. Ar fi putut face călătorii, fiindcă Bob nu trebuia să ia cu el altceva decât

capul propriu, însă Sheila vroia să-şi petreacă verile la Cambridge. Pentru că îi plăcea locul şi-şi iubea slujba. Fusese promovată repede de la dactilografierea lucrărilor la citirea şpalturilor şi apoi la tehnoredactarea cărţilor. La a patra aniversare, Sheila l-a dus pe Bob să ia cina la restaurantul „Chez Dreyfus", precizând că nota de plată va fi trecută la contul de cheltuieli ce i se deschisese recent.

— Tot ce trebuie să faci este să ne promiţi noua ta carte – îi spuse strălucind de mulţumire profesională.

Noua lui carte? El nu scrisese încă niciuna. De fapt, nu-şi terminase nici măcar teza. Însă s-a simţit atât de îndatorat Editurii pentru banchetul de 27,50 dolari ce-i fusese oferit, încât s-a dat peste cap să-şi termine teza în vara aceea. El o transformă într-o carte folosind şi cursul pe care îl ţinu în toamna următoare, iar cartea i-a fost acceptată de Editura Harvard University Press, mai înainte ca Sheila să-şi facă griji în privinţa dineului pentru aniversarea lor următoare.

Ca să nu i-o ia alţii înainte, Margo izbuti (în felul ei propriu) căsătoria anului, măritându-se cu Robbie Andrews din familia Andrews din Ridgefield. Cheltuielile extravagante ale nunţii şi lunii de miere n-au fost depăşite de cheltuielile extravagante ale divorţului, şaisprezece luni mai târziu. În drumul ei spre Europa după şocul suferit, se opri să facă o vizită soţilor Beckwith în apartamentul lor *tres mignon* din Ellery Street.

— Dumnezeule, şopti ea când Bob ieşi din cameră ducând ceştile de cafea. S-a maturizat – nu ştiu cum să spun – foarte mult. Face exerciţii la haltere?

— Nu.

— Totuşi trebuie că face ceva, Sheila.

Sheila zâmbi uşor şi ridică din umeri. Dar Margo observase ceva.

— Sheil, te-ai *înroşit*.

— Da.

— Haide, Sheila, eu sunt bătrâna ta prietenă, Margo. Mie poţi să-mi spui. E un mascul? Un nesătul?

— Hai să schimbăm subiectul, vrei?

— Pentru Dumnezeu, Sheila, spune-mi sau mor pe loc, pe covorul tău cel nou.

— Ei bine… cred că *amândoi* suntem.

Margo se îmbujoră.

Dacă-l asculţi pe celălalt când şi pe tine te doare, înseamnă că există multă încredere între cei doi.

Bob nota furios.

— Nu trebuie să notezi chiar *totul,* şopti Sheila.

— Sşş, ascultă, replică Bob şi continuă să scrie repede.

Asistenta medicală, o femeie subţire şi atletică, având un accent olandez, îşi încheiase astfel observaţiile introductive:

— Acum, doamnelor, luaţi-vă pernele şi culcaţi-vă pe podea. Domnilor, aşezaţi-vă lângă ele.

Vreo douăsprezece femei însărcinate se aşezară ascultătoare în cerc pe duşumeaua Centrului de Instruire a Adulţilor din Cambridge în timp ce Ritje Hermans le spunea cum să respire în timpul naşterii.

Bob se simţea deja neliniştit din cauza acestei abordări introductive a situaţiei de tată. Ce se întâmplă dacă leşin? gândi el. Se uită lung la minunata lui soţie care se întindea şi se contracta la picioarele lui şi ascultă instrucţiunea următoare cu o neliniştе crescândă.

— Şi nu uitaţi că soţul dumneavoastră este cel care vă dirijează. El vă reglementează şi controlează respiraţia.

— Ai scris toate astea, Bob? îl întreba zâmbitoare Sheila de pe podea.

— Da, draga mea.

— Nu uita, deoarece n-am să fac nimic altceva decât ceea ce-mi spui tu să fac, îl necăji ea.

Grozav, se gândi el. Acum am să mor de-adevăratelea.

În timp ce exersa masajul sacrolombar, pe spatele Sheilei, Bob îşi aruncă privirea de jur împrejurul camerei. Numai la Cambridge putea exista o asemenea adunare stranie: un şofer, mai mulţi studenţi, un chirurg neurolog nervos şi un prinţ est-african. Chiar şi un „bătrânel" (peste patruzeci) cu o soţie mult mai tânără.

Femeile arătau mândre de maternitatea lor apropiată, părând nişte dansatoare într-un balet al elefanţilor.

Bărbaţii erau înfrăţiţi prin frică.

Afară de tipul mai în vârsta. Acesta era atât de pătruns de acţiunea respectivă încât se culcase pe podea şi făcea toate exerciţiile pe care le făcea soţia lui. Bob era chiar gelos văzând lipsa de reţinere a omului. În niciun caz, ăsta nu avea să-şi lase nevasta singură.

— Haide, Bob, ar fi trebuit să priveşti lucrurile din poziţia mea.

Asta se întâmpla după prima şedinţă.

Înfulecau un hamburger la bufetul lui Bartley.

— Ei bine, care era perspectiva de pe duşumea?

— Am putut să văd cum se uitau de sus la soţiile lor. L-ai văzut pe individul acela înfumurat în sacoul de tweed maro, care arăta atât de sigur de el?

— Ei?

— Nici măcar nu se gândea că e vorba de copilul lui.

— Eşti nebună.

— Ascultă-mă pe mine. S-a uitat la ceas mai mult decât s-a uitat la nevastă-sa. Şi ar fi şi fumat dacă nu l-ar fi oprit Ritje.

— Dar eu cum m-am comportat? întrebă Bob, dorind sincer să fie încurajat.

— Cum aş putea să te judec, Robert? Eşti cel mai minunat soţ din lume.

O sărută şi se alese cu gustul de hamburger de pe buzele ei.

De abia se mutaseră în noua lor casă din Lexington. Le sosise mobila, dar apucaseră să aranjeze abia mai puţin de jumătate din cărţi pe rafturi. În ziua de Anul nou 1966 bătea un vânt rece, polar. Bob privea prin fereastră. N-aş vrea în niciun caz să ies din casă pe vremea asta, îşi spunea.

Totuşi, cinci ore mai târziu gonea cu maşina pe Ruta 2 spre Boston.

— Respiră uşor, dragă, şi condu foarte atent, spuse el.

— Eu respir, Bob. *Tu conduci.* Aşa că linişteşte-te.

El conducea, dar nu se putea linişti. Când au ajuns la spital, crampele lui stomacale sincronizau cu durerile Sheilei. Ea îi strânse puternic mâna când o ajută să coboare din maşină. Totul va merge bine. Spuse el.

În sala de naşteri, cronometra contracţiile şi le nota. În timpul lor, îi ţinea strâns mâna. Câteodată se uita fix la ceasul de pe perete, fiindcă nu putea suporta priveliştea durerii ei.

Sheila era foarte vitează.

— Bob, eşti un instructor grozav, şopti Sheila.

Bob o ţinu de mână în timp ce era dusă cu căruciorul pe coridor.

— Asta e ultima grea încercare, dragă. Ştiu însă că îi vom face faţă.

Cu asemenea cuvinte, voia să-i sugereze că şi el avea să fie tare şi nu va leşina.

Sheila împinse tare când îi spuse doctorul Selzer şi curând apăru un căpuşor.

Clipind din ochi din cauza luminilor orbitoare, Bob privi copilul ivit pe jumătate în lume şi jumătate rămas încă în trupul Sheilei.

Dumnezeule, îşi spuse el, naşterea chiar are loc. Copilaşul nostru e o fiinţă omenească.

— Felicitări, spuse doctorul Selzer. Aveţi o fetiţă perfectă.

Deoarece hotărâseră cu mult înainte în privinţa numelui, ea îi şopti printre lacrimi.

— Ei, Bob, aceasta e Jessica.

— Seamănă cu tine, spuse el. E frumoasă.

Bob o sărută pe mama copilului său.

9

— Şi-a strâns singur patul, îi raportă mamei sale Paula entuziasmată, în dimineaţa următoare.

— Foarte frumos din partea lui, răspunse Sheila, ceva mai puţin impresionată, dar ce găseşti aşa de uimitor în asta?

— Vroiam să-l fac eu.

— Chiar aşa? Ştiu c-ar 11 fost ceva *neobişnuit.* Tu ţi-l strângi rar şi pe al tău.

— Ba mi-l fac şi eu

— Dacă eşti constrânsă.

— Ce înseamnă „constrânsă”?

— Sub presiune, îi spuse Sheila Beckwith, dându-i un fel de definiţie.

Erau toţi cinci la micul dejun. Sheila se căznea să-şi înăbuşe supărarea care o apăsa.

— Ai dormit bine, Jean-Claude? întrebă ea.

— Da, mulţumesc, doamnă Beckwith.

Băiatul se uita gânditor la ciocolata cu lapte.

— Îţi mai e foame? continuă ea. Ai mai vrea să mănânci ceva?

— Nu mulţumesc. Adică…

— Nu fi timid.

— Acasă, beam dimineaţa cafea.

— Chiar aşa?

Paula respiră adânc, îngrozită de atâta exagerare.

— Fireşte, spuse Sheila, ar fi trebuit să te întreb de la început. Se ridică de la masă să-i dea cafea. Jean-Claude părea mulţumit şi-i oferi în schimb paharul cu ciocolată cu lapte.

— Astăzi mergem la un picnic *barbecue,* spuse Jessie. Ştii ce înseamnă asta, Jean-Claude?

— Cred că da.

— E grătar pregătit în aer liber.

— A! spuse băiatul.

Părea speriat de perspectivă. Avea să mai vadă alte chipuri noi şi ciudate, gândea, desigur.

Paula continuă entuziasmată.

— O să avem cârnăciori şi chifteluţe şi porumb pe ştiuleţi, cu unt topit.

— Paula, parcă ar fi o reclamă pentru bufetele McDonald, spuse Jessie luând-o în zeflemea.

— Ştii ce înseamnă McDonald? întrebă Paula binevoitoare.

— Da, e un restaurant la Paris. Am mâncat acolo.

Peugeotul era burduşit când se îmbarcară cu toţii, îndreptându-se spre Truro, casa de la mare a lui Bernie Ackerman.

— Suntem buni prieteni de când eram cam de vârsta ta, îi spuse Bob lui Jean-Claude, la care trăgea iute cu ochiul din când în când, prin oglinda retrovizoare.

— Un tip plicticos de moarte, interveni Jessica. Nu vorbeşte decât despre sport.

— Jessica, vorbeşte frumos, o dojeni Bob.

— E un mare sportiv? întrebă Jean-Claude, arătându-se interesat.

— Bernie e avocat, îi explică Bob. Apără interesele foarte multor atleţi din prima categorie. Baseball, hockey, fotbal.

— Fotbal?

Privirea lui Jean-Claude se lumină.

— Varianta americană, adăugă Jessie dispreţuitoare. Spargerea unor capete seci.

Bob oftă exasperat. Când ajunseră la „Home Plate”, numele de pe casa lui Bernie, îşi dădu brusc seama că soţia lui nu scosese niciun cuvânt tot drumul.

Sheila privea lung la mulţimea pestriţă a tricourilor, a echipamentelor de jogging şi a rochiilor de vară şi se întreba dacă prietenii pe care va fi obligată să-i salute zâmbind îi vor observa nefericirea. Noroc însă că toată lumea părea ocupată cu altceva – să stea la soare, să arunce inele de cauciuc, bând, râzând, făcând grătar,

zbierând la copii să nu arunce mâncarea. Nu era o zi pentru analiză psihologică. Probabil că avea să-şi schimbe şi ea dispoziţia. Sau, în cel mai rău caz, cei din jur aveau să creadă că era vorba de indispoziţia lunară.

Bernie fu primul care le observă sosirea. O bătu uşor pe Nancy pe umăr şi alergă spre ei.

— Beckwith! Ţi-ai adus mănuşa pentru baseball?

— Am uitat-o în garajul tău, vara trecută. Ce mai faci, Bern?

Cei doi prieteni se îmbrăţişară.

— Sheila, fată norocoasă ce eşti, arăţi splendid, o întâmpină Nancy. De prea multă muncă sau de la dieta Scorsdale?

Slavă Domnului că Nancy nu bagă de seamă niciodată nimic. Odată îi spusese Sheilei că arăta minunat în timp ce vorbeau la telefon.

După schimbul de saluturi, soţii Ackerman observară că familia Beckwith avea un membru în plus. Bob se grăbi să le explice.

— Acesta e Jean-Claude, un musafir din Franţa.

— Să creşti mare. Eu sunt unchiul Bernie, ea e tanti Nancy – şi băieţelul acela înalt de acolo care aruncă mingea la coş e fiul meu Davey.

— Sunt fericit să vă cunosc, le spuse Jean-Claude.

Îi întinse mâna lui Bernie.

— E foarte drăguţ, îi şopti Nancy Ackerman Sheilei.

— Ştie baseball pentru copii? întrebă încet Bernie.

— E foarte obosit după călătoria cu avionul, Bern. Afară de asta, nu cred că baseball-ul pentru copii este prea apreciat în Franţa.

— A! zise Bernie, şi apoi spuse tare şi răspicat musafirului: Vezi tu, în fiecare an taţii şi fiii joacă acest softball, cum i se spune. E o manifestare sportivă care are loc în fiecare an.

— A! replică băiatul politicos.

— Are să-ţi placă foarte mult, spuse gazda şi adăugă: Beckwith, ia-ţi plutonul şi du-te la staţia de alimentare. Dă-i lui Jean-Claude o chiftea la grătar. De fapt, anul ăsta ar fi pentru ultima dată. Şeful departamentului sănătăţii pretinde că pârjoalele astea blestemate sunt cancerigene. Îngheţata o să fie următoarea pe lista neagră. Ne vedem peste vreo oră.

— Unde te duci?

— În casă, înapoi la televizor. Echipele Sox şi Yankeii sunt la egalitate de puncte.

Bernie se repezi în casă. Bob se întoarse spre „plutonul" său, pornind cu toţii spre spaţiul *barbecue.* Jessica deja o luase într-acolo. Sheila era, sau părea să fie, angajată într-o luptă cu Nancy Ackerman şi cu vecinul lor psihiatrul. Paula şi Jean-Claude rămaseră pe loc.

— Haide, tati, spuse Paula, agăţându-se de braţul lui, hai să ne distrăm.

— Aţi vrea să mergem într-o zi la un film, Jess? întrebă Davey Ackerman.

— Numele meu e Jessica. Şi nu vreau să merg. Nu mă plimb cu mucoşii.

— Sunt cu paisprezece luni mai mare decât tine.

— Cronologia nu spune nimic.

— Te crezi mare brânză, dar nu e nimic de capul tău, Jessie. De altfel, balta e plină de broaşte.

— Foarte bine. Du-te şi însoară-te cu o broască.

— Nu mă însor cu nimeni. Am să mă fac un jucător profesionist.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin, replică Jessica. Apoi se răzgândi: în ce sport?

— O să aleg între baseball şi basket. Sau poate mă decid pentru fotbalul englez. Tata spune că acesta va deveni foarte popular în anii optzeci. Pot să lovesc mingea cu amândouă picioarele.

— Nu în acelaşi timp, presupun, spuse Jessica.

— Faci pe deşteapta. Dar are să-ţi pară rău când am să ajung un star sportiv.

— Nu fi aşa de sigur, mototolule.

Când avea de-a face cu Jessie Beckwith, bătăiosul care în mod obişnuit era Davey Ackerman, gata să se înfurie la cel mai palid cuvânt jignitor, dovedea răbdarea unui sfânt. Dacă Jessie nu ar fi fost atât de grozav de frumoasă, s-ar fi putut vindeca de dragostea pentru ea. Sau, cel puţin, dacă i-ar recunoaşte numeroasele virtuţi atletice. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, era nemaipomenit de gelos pe orice îi atrăgea ei atenţia, fie chiar obiecte neînsufleţite, ca de pildă cărţile. Nu e de mirare că acum deveni gelos pe Jean-Claude Guérin.

— Cine-i puştiul ăsta străin?

— E din altă ţară. Un oaspete.

— La cine a venit în vizită – la tine?

— Să spunem că la familia Beckwith, căreia îi aparţin şi eu.

— Unde-s părinţii lui?

— Nu te priveşte. De fapt, e orfan, îi răspunse Jessica.

— Nu-mi mai turna baliverne. Ai tăi au de gând să-l adopte?

Aşa ceva nu-i trecuse prin minte Jessicăi.

— Îmi pare rău, dar n-am voie să-ţi spun.

* * *

— Jucaţi mingea!

În cele din urmă, începuse meciul de „softball” cu invitaţii clubului Bernie Ackerman din Cape Cod. Părinţii şi copiii se împărţiră în două echipe conduse de către Bernie şi Jack Ever, un specialist în computere. Bernie câştigă la sorţi dreptul de-a începe el alegerea membrilor celor două echipe. Numai pe baza capacităţii şi dorinţei lui de a învinge, el îl alese pe Davey Ackerman.

Bob fu ales de Jack Ever al şaptelea la rând. Deşi ca profesor era foarte distins, la prinsul mingii era destul de slab, după cum fu nevoit

Bernie să spună foarte candid despre el. Desemnarea lui Nancy Ackerman şi a lui Patsy Lord ca semicentre pe teren făcea ca meciul să se desfăşoare teoretic echilibrat. Paula Beckwith luă loc printre vârstnicii şi copilaşii aşezaţi în rândul întâi, gata să-şi aclame tatăl. Jessica cu un *Baudelaire* (în engleză) îşi căută un loc singuratic sub un pom. Nefiind deloc într-o dispoziţie sportivă, Sheila se duse să se plimbe pe plajă.

Ţărmul era pustiu. Departe, pe plajă, un copil singuratic se juca în nisip. Nu mai era nimeni altcineva.

Sheila îşi dăduse seama de ceva în clipa când ajunseră la meci. Întâlnindu-şi toţi prietenii şi pseudo-prietenii ştiu dintr-odată că lucrurile nu vor mai fi niciodată aceleaşi. Nu numai fiindcă toţi se uitau lung la ea şi la Bob. La dracu cu închipuirile. Dar Bob nu mai era amuzantul, iubitorul, credinciosul Bob. De când văzuse copilul, sentimentul de siguranţă care le definea viaţa dispăruse.

Dumnezeule, gândea, cât de mărginită trebuie să fi fost. În jurul nostru se desfăceau căsătorii, slăbeau relaţii, iar eu o consideram pe a noastră foarte sigură. Noi eram fericiţi. Neschimbaţi, neschimbători şi de neschimbat pentru vecie. Ce *hybris* mă făcea atât de sigură? Aici am greşit?

O porni încet spre copilul singuratic. Şi brusc, spre uluirea ei, constată că era Jean-Claude, stând pe vine şi săpând în nisip. Încetini pasul. Nu voia să fie nevoită să vorbească cu el. Din locul unde se afla, avea avantajul de a-l observa fără să fie văzută.

Ştii ceva, avem foarte multe în comun. Amândoi am fost odinioară foarte nefericiţi.

Şi copleşită de melancolie, îşi imagină o conversaţie, pe care ar putea-o avea dacă s-ar întâlni pentru prima oară aici, singuri, pe această plajă pustie.

— Hello! Al cui eşti, băieţel?

— Mama mea e Nicole Guérin, tatăl meu e Robert Beckwith.

— Adevărat? Robert Beckwith e soţul meu.

— A!

— Blestematele astea de complicaţii, nu-i aşa?

În clipa aceea băieţelul îşi ridică privirea, o văzu şi îi făcu un semn cu mâna. Ştiu că nu e vina ta, se sili Sheila să gândească. Şi îi făcu şi ea semn cu mâna.

Copilul arăta atât de trist!

Dar nu e nici vina mea, la naiba. Se întoarse şi o luă înapoi pe plajă, depărtându-se de el.

Încordarea creştea. Scorul era de 12 la 12 şi intrau în prelungiri. Amândouă echipele se moleşiseră de căldură, dar cel mai moleşit era Bob, care pur şi simplu se cocea sub masca de protecţie. Era ultima minge a celui de-al zecelea atacant şi echipa lui Bernie apăra portiţa. Davey Ackerman reuşise o lovitură lungă în partea stângă a terenului şi acum ţopăia agitat la bază. O dată sau de două ori Bob îşi închipui că ar putea să trimită mingea spre cel de-ai doilea jucător de la bază ca să-l surprindă pe Davey descoperit. Dar îl durea braţul fiindcă întorsese mingea atacantului.

Acum Bernie era în careul apărătorului.

— Hai, tăticule, trimite-mă acasă, ţipă Davey, ţopăind şi fluierând ca să-şi încurajeze tatăl şi să distragă atenţia atacantului.

Bob făcu semn cerând o minge joasă şi rapidă, care, din nefericire, îi veni la înălţimea umărului şi prea încet.

Lovitura lui Bernie atinse numai uşor mingea şi o trimise pe sus spre centrul gol. În clipa aceea Patsy Lord o prinse. Davey Ackerman porni repede zburând spre baza a treia şi era clar că avea să încerce să marcheze. Patsy aruncă cu putere mingea spre Bob, care îşi azvârlise masca de protecţie şi stătea cu picioarele depărtate pe linia

de bază, blocând-o. Davey ocoli baza a treia şi alergă fără teamă spre baza de pornire.

— Dă-i la cap, Davey!

Acest sfat părintesc venea de la Bernie, care urla ca ieşit din minţi.

Davey era ca o ghiulea zburând direct, spre Bob. Văzându-l cum se apropie, Bob se aplecă înainte ca să-l împiedice, dar nu reuşi. Davey se aplecă şi mai mult şi intră direct în el. Bob căzu la pământ pe spate. Mingea îi lunecă din mănuşă. Echipa cealaltă izbucni în urale. Câştigaseră.

— Fără ură, jubilă Bernie adresându-se lui Bob. Eşti bine?

— Da, spuse Bob încet, ridicându-se.

Scrâşni din dinţi. Ce ticălos. Îşi şterse pământul şi sudoarea cu mâna şi plecă de acolo. La dracu, mă dor fluierele picioarelor.

— Te simţi bine, tati?

Era Paula, care venise în goană lângă el.

— Nu te necăji, fetiţo. Mă duc să-mi răcoresc picioarele. Mă întorc imediat.

În timp ce jucătorii năvăliră la bere şi coca-cola, Bob se opri, îşi descălţă bascheţii şi apoi o porni spre plajă.

Ajuns unde iarba se termina şi începea nisipul, îşi văzu musafirul din Franţa cocoţat pe o dună. Jean-Claude părea îngrijorat.

— Te-a lovit rău, Bob?

— Nu, mai nimic.

— Este permis ce-a făcut el?

— Da, eu am fost prea lent. Trebuia să mă prind de el, nu să stau în calea lui – şi mângâie băieţelul pe cap.

— Vrei să te bălăceşti cu picioarele în ocean?

— Da.

Merseră împreună până la marginea apei. Bob aşteptă ca Jean-Claude să-şi scoată pantofii şi începură să umble prin apă. Bob făcu o strâmbătură când apa îi atinse fluierele picioarelor.

— Tare aş vrea să-l pocnesc pe băiatul ăla, spuse Jean-Claude privind într-o parte.

Bob râse şi-şi spuse în sinea lui: Şi eu.

10

— Cum a fost ziua?

— Nu rea, răspunse Sheila sec.

Îşi pieptăna părul – se pregăteau de culcare.

— N-a fost bună pentru niciunul dintre noi, spuse Bob, punându-şi prosoape cu gheaţă pe picioarele care-l dureau.

O privi atent. Chiar în halatul de baie purtat şi dată cu cremă pe obraji era frumoasă. O dorea atât de mult.

— Nu, Robert, normal că n-a fost bună.

Numai în clipele de emoţie extremă îi spunea Robert. Când făceau dragoste sau când era furioasă.

— Crezi că a bănuit cineva ceva? întrebă el.

— Ce anume?

— Crezi că – ăă – s-au întrebat cine e?

— Nu cred. Oricum, ducă-se la naiba toate.

Da, era foarte furioasă.

— Sheila, eu…

— Important, Bob, este ceea ce ştiam eu.

— Înţeleg.

— Nu înţelegi. Nu poţi să-ţi dai seama cât de grea e situaţia asta pentru mine. Se aşeză pe marginea patului şi-l privi lung. Nu pot accepta, Robert.

Era pe punctul să-i reamintească faptul că ea făcuse propunerea, dar se opri. La urma urmei, el era vinovatul.

— Atunci poate că ar trebui să-l trimitem acasă?

Se uită la ea neajutorat.

Sheila îşi privi vârfurile şuviţelor lungi. O activitate care îi împiedica mintea să-l învinuiască. Îi împiedica resentimentul profund să irupă în cuvinte.

— Ascultă, am spus că aş vrea asta şi am vrut asta, îi răspunse privind în pământ, dar…

— Dar ce?

— Aş avea nevoie să mă liniştesc puţin. E imposibil să pretind că această situaţie e ceva normal, obişnuit. Nu este. Şi va trebui să plec din când în când de aici.

— Desigur.

Ce voia să spună. Cuvintele ei îl descumpăniră.

— Mâine vreau să mă duc la Boston, toată ziua.

— Bine, o idee bună, spuse Bob, uşurat că nu ceruse să lipsească chiar mai mult.

Îşi puse peria de cap pe noptieră, stinse lumina şi se strecură sub cuverturi cu spatele la el. Rămase cu halatul pe ea.

Îşi întinse mâna atingându-i umărul ei drept. Un simplu gest prietenesc, îşi spunea el. De fapt era un gest întrebător.

— Am luat un somnifer, Bob, spuse ea foarte moale fără să se întoarcă.

Vreau numai… intenţiona el să spună. Dar nu era adevărat şi ea avea să-şi dea seama. Ceea ce ar fi înrăutăţit situaţia.

În mai puţin de un minut a adormit. Îl părăsise. Se întoarse spre noptiera lui şi căută o revistă. Găsi un număr vechi al magazinului *Boston* şi se cufundă în el. Dar cititul îl făcu să fie şi mai treaz. Poate că erau de vină şi reclamele cafenelelor bune din oraş. Înlocuiau cofeina. În orice caz, se simţea prea neliniştit ca să mai rămână în pat. Coborî încet aruncând o privire soţiei lui, cufundată într-un somn adânc, chiar dacă agitat. Îşi puse papucii şi ieşi din cameră. Era răcoare în casă şi în capul scării îşi luă jacheta de jogging din cuier, îşi trase fermoarul şi coborî scara.

În living îşi văzu băiatul.

Îmbrăcat în pijama, stătea pe canapea, privind prin fereastră oceanul.

— Jean-Claude? spuse Bob încet.

Băiatul se întoarse repede, oarecum speriat.

— *Oui* – da?

— Te simţi bine?

— Da, nu puteam să dorm.

— Asta înseamnă că suntem doi, zise Bob. Nu ţi-e frig?

— Puţin.

Bob îşi scoase jacheta şi o înfăşură în jurul umerilor băiatului.

— Mulţumesc.

— Ai vrea un pahar cu lapte?

— Da, te rog.

Jean-Claude se aşeză la masa din bucătărie în timp ce Bob turnă puţin lapte într-o crăticioară, să-l încălzească. În timp ce laptele fierbea, Bob deschise o cutie de bere. Apoi îi dădu lui Jean-Claude laptele şi se aşeză lângă el. În casă era linişte deplină. Se putea auzi clipocitul valurilor oceanului.

— Ţi-a plăcut ziua de azi, Jean-Claude?

Băiatul rămase cu privirea pierdută şi tristă.

— Îmi pare rău că nu ştiu baseball.

— Nu-i cine ştie ce, răspunse Bob şi adăugă: după cum ai putut constata, nici eu nu ştiu prea bine baseball.

Urmă o pauză. Jean-Claude îşi sorbi laptele.

— La ce te uitai când am coborât? La mare?

Jean-Claude ezită, apoi răspunse:

— Da, mă întrebam cât de departe e de aici…

— …până în Franţa?

— Da.

— Prea departe ca să poţi înota, zâmbi Bob, apoi continuă: Ţi-e dor de casă?

— Da, puţin. Când mă uit la ocean, îmi închipui că-mi văd satul.

Lui Bob îi păru rău pentru băiat.

— Haide să ne întoarcem şi să ne uităm la Franţa.

Băiatul o luă încetişor după Bob înapoi spre living.

Se aşeză din nou pe canapea, iar Bob se instală în fotoliul de lângă băiat.

— Sète e un sat minunat.

— Îl ştii? întrebă Jean-Claude.

Bob intui că aceasta va fi prima dintr-o serie de întrebări nevinovate care-l vor pune la încercare. Dar simţise nevoia să vorbească, fie şi numai indirect.

— Am fost acolo, o dată, răspunse el, cu mulţi ani în urmă.

A doua întrebare, deşi inevitabilă, făcu inima lui Bob să bată mai tare.

— Ai cunoscut-o pe mama acolo sau mai întâi la Boston?

Bob ezită. Ceva din sensul verbului „a cunoaşte" îi deşteptă emoţii profunde. Ei bine, cum trebuie să sune povestea – prietenie platonică în Statele Unite sau o cunoştinţă întâmplătoare cu ocazia unei călătorii în Franţa?

— A! mai întâi la Boston. Când lucra la Spitalul Central din Massachusetts. Ne-am întâlnit într-o familie.

Ochii băieţelului străluciră.

— Ţi-a plăcut mama?

Ce trebuia să răspundă?

— Era foarte drăguţă.

— Mama era o doctoriţă foarte bună, adăugă băieţelul. Am fi putut locui la Paris, dar ea a preferat sudul ţării.

— Ştiu asta, spuse Bob.

Se întrebă însă brusc dacă aceste două cuvinte nu fuseseră prea revelatoare. Dar băiatul nu spuse nimic pentru moment. Apoi, în fine:

— Am fost în excursii uneori *maman* şi cu mine. Ne-am dus în Elveţia de Paşte şi mi-a făgăduit că anul viitor aş putea să învăţ să schiez…

Vocea lui deveni şovăitoare. Bob se întreba ce să spună.

— Poţi încă să înveţi.

— Acum nu mai vreau.

Viaţa îşi vede de drumul ei, se stăpâni la timp să spună. E o prostie să spui asta unui copil orfan.

Tăcură. Bob îşi băuse berea şi mai voia alta. Dar nu putea să-l lase pe băiat singur.

— L-ai cunoscut pe tata?!

Deşi ştiuse că va ajunge aici, totuşi simţi un fior de-a lungul şirei spinării. Ce ştia copilul de fapt? Îi spusese Nicole… îi spusese Louis…?

— L-ai cunoscuţi Bob?

Încă nu prea ştia ce să răspundă.

— Hm! Ce ţi-a spus mama despre el?

Îşi luă inima în dinţi să audă răspunsul.

— Că era însurat cu altcineva.

Băiatul îşi lăsă capul în jos.

— Şi?

Inima lui Bob bătea să-i spargă pieptul.

— Că l-a iubit. Că se iubeau şi că au hotărât să mă aibă pe mine. Dar, bineînţeles, el nu putea rămâne în Franţa.

— Dar ţi-a spus vreodată cine era?

— Nu, dar am eu ideile mele.

— Care anume?

— Probabil era englez.

— De ce spui asta?

— Fiindcă, dacă era italian, m-ar fi făcut să învăţ italiana ca să pot să vorbesc cândva cu el.

Bob se simţea stânjenit. Fiindcă în orele de la începutul dimineţii atenţia lui slăbise, aşa că îşi spuse: Ce logică bună are; seamănă cu mine. Băiatul rămase mai departe pe gânduri.

— Am sperat întotdeauna că poate când voi fi mare, *maman* îmi…

— …va spune totul în privinţa lui?

— Da. Dar acum a murit.

Pentru prima oară venise vorba în mod explicit despre moartea mamei lui. Şi propriile lui vorbe îl făcură să izbucnească în lacrimi.

Suspinele tăcute şi înăbuşite îi zguduiau tot trupul micuţ.

Pe Bob îl durea inima pentru el. Se simţea îndemnat să-l ridice şi să-l cuprindă în braţe. În cele din urmă chiar asta făcu. Băieţelul îi răspunse

imediat. Îşi azvârli braţele în jurul gâtului lui Bob şi se agăţă de el.

— *Maman,* murmură el, plângând fără oprire.

— Ştiu, răspunse Bob moale, legănându-l. Ştiu.

Se ţineau amândoi strâns în braţe nevrând niciunul să-i dea drumul celuilalt. Până când strânsa lor îmbrăţişare fu întreruptă.

— Bob?

Era Sheila, stând somnoroasă pe prima treaptă a scării.

Pentru Bob, expresia feţei soţiei sale părea că spune „trădare”.

Încet, lăsă băiatul să-i lunece la picioare.

— Sheila, te simţi bine?

Era puţin ameţită din cauza somniferului.

— M-am trezit şi nu te-am mai găsit lângă mine, îi spuse.

— Nu puteam dormi. Jean-Claude stătea aici când am coborât.

— A! spuse ea cu glas răguşit.

— Acum să ne ducem cu toţii la culcare, spuse Bob repede.

— În ordine, zise ea indiferentă. Eram puţin îngrijorată.

Se întoarse şi urcă din nou scara. Ochii lui Bob o urmăriră până când dispăru. O clipă uitase de copil. Emoţiile sale oscilante se concentraseră acum asupra a ceea ce soţia lui ar putea gândi şi simţi.

Ceva îi atinse mâna. Îşi coborî privirea.

— Bob, spuse băieţelul, cred că trebuie să mă duc la culcare.

— Bine. O idee foarte bună.

Bob se aplecă şi copilul îl îmbrăţişa încă o dată. Era prea zbuciumat ca să-i poată răspunde.

11

— Sheila dragă, ce surpriză extraordinară. Credeam că vei rămâne toată luna la Cape Cod.

— Mulţumesc, tu eşti cel mai bun lucru din câte s-au întâmplat ego-ului meu în această săptămână.

— Iubito, stimularea ego-ului este numele meu.

— Ei, nici chiar aşa.

Fosta colegă de universitate a Sheilei devenise acum doamna Fulton Andrew Bedford van Nostrand. Se îndeletnicea cu un pahar de vermut în holul noului restaurant Harvest din spatele teatrului Brattle, unde avea rezervată zilnic o masă la amiază.

— E pentru mine? întrebă Sheila, arătându-i paharul cu suc de roşii din faţa ei.

— Da, al tău ca de obicei.

— Cred că aş vrea să-l alcoolizez azi, spuse Sheila.

— Bun, zise Margo şi făcu un semn chelnerului Perry. Drege sucul, te rog!

El dădu din cap şi se duse să aducă o măsură de vodcă.

— Ei, ce mai fac Bob şi fetele?

— Minunat, îţi transmit toată dragostea lor.

De fapt, le spusese fetelor că are treabă la editură. Iar lui Bob nu-i spusese nimic.

— Ce mai face Hal?

— Hal e Hal, ca s-o parafrazăm pe Gertrude Stein, şi totdeauna va fi la fel. De-asta m-am şi măritat cu el. Ca să nu risc nicio surpriză.

— Şi ce mai face galeria?

— E obscenă. Margo râse forţat. Vreau să spun, are tot mai mult succes de la o săptămâna la alta. Hal e uluit. El credea de fapt că totul e numai un capriciu al meu şi că sunt prea aiurită ca să fiu altceva decât o fată drăguţă. Acum spune că am un cap mai bun pentru afaceri decât el. Însă, ce te aduce înapoi la Cambridge? Nu eşti în vacanţă?

— Ba da, dar am câteva lucruri de rezolvat. Nu vrei să facem comanda înainte ca restaurantul să se aglomereze?

— Dragă, ştii că totdeauna iau meniul special. Asta mă scuteşte să stau de vorbă cu Perry – care, probabil că ai observat, e amorezat ca un adolescent de mine. Am comandat acelaşi lucru şi pentru tine.

— Perfect, spuse Sheila, fără să se sinchisească ce va mânca. E nouă rochia ta? Foarte şic.

— Este, dar ai văzut-o de vreo şapte ori până acum. Ce-i cu tine azi?

— Nimic, spuse Sheila, sorbind o înghiţitură din paharul ei.

— Fetiţele sunt bine?

— Fireşte.

— Bob?

— Şi el. M-ai mai întrebat.

— Da, dar n-am fost mulţumită de răspunsul tău. Arăţi preocupată de ceva, Sheila.

În zilele de demult de la universitate, Margo vorbea întotdeauna ca şi cum s-ar fi privit în oglindă. Pe măsură ce înainta în vârsta, începuse să-şi îndrepte extraordinarele daruri analitice spre femeile din jur. Narcisismul, care într-o vreme fusese toată preocuparea ei în viaţă, ajunsese acum o simplă atitudine întâmplătoare. Sheila era într-o mare măsură răspunzătoare pentru această transformare. Exemplul ei o inspirase pe Margo să se intereseze mai ales de alte persoane.

— Haide, Sheila, mărturiseşte. E ceva ce nu merge la tine?

— Da.

— Ce e? Spune-mi!

Sheila îşi scoase ochelarii de soare şi îşi acoperi faţa cu o mână, astfel că Margo putu să vadă că plânsese.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

— Bob a avut o legătură.

Sheila spuse asta pe un ton liniştit şi repede, apoi îşi lăsă capul în jos.

— Dumnezeule! Sheila, nu cred asta. Pur şi simplu, Bob nu e genul ăsta de om. El crede că e Adam şi tu Eva. N-ar face el aşa ceva. Crede-mă, dragă, mi-aş da seama. Bob n-ar face aşa ceva.

— Ba a făcut asta, spuse Sheila aproape imperceptibil.

— Haide! Am citit ceva despre acest sindrom în *Psychology Today.* Sau era în *Passages?* E ceva obişnuit la vârsta voastră.

— Vârsta *noastră!* o întrerupse Sheila, zâmbind uşor.

— Vezi tu (Margo ezita; ea se afla la mijlocul anilor „treizeci" şi intenţiona să rămână acolo încă destul timp), femeile, când se apropie de patruzeci, manifestă de obicei această lipsă de încredere. Încep să-şi închipuie…

— Nu e vorba de o închipuire a mea.

— A!

Sheila îşi înălţă capul.

— El însuşi mi-a spus.

— A!

Margo se uită la fosta ei colegă de cameră şi adăugă, cu o turburare sinceră.

— Într-adevăr, e întristător.

— Ştiu asta, spuse Sheila, care sperase că Margo ar putea fi mai puţin impresionată şi fiind mai calmă ar putea să-i dea un sprijin.

— Ascultă! Bărbaţii uneori mint. Când i-am spus lui Frederic că îl înşelam cu Hal, mi-a spus că şi el are pe cineva în New Jersey – ceea ce era o invenţie de la un capăt la altul. Un fel de dinte pentru dinte inventat ca să răspundă realităţii reale în ce mă privea. Îţi dai seama: *New Jersey!* După ce se mai gândi puţin, Margo continuă: Desigur, Bob e mai matur decât Frederic. E un om dintr-o bucată. De ce să-ţi spună un lucru atât de dureros, dacă nu ar fi adevărat? Sheila, cu siguranţă spune adevărul.

— Ştiu asta.

— Dar de ce? Aţi fost întotdeauna atât de fericiţi.

Margo privi chipul din faţa ei.

— S-a terminat luna de miere. Margo!

Nu se putu stăpâni să-şi arate durerea.

— Sheila, ce spui tu ar distruge pe oricine.

Margo voia să spună că vestea asta îi risipise şi puţinele iluzii care îi mai rămăseseră.

— Şi după cine dracu şi-a pierdut capul?

— Era franţuzoaică.

— A! Aş fi putut să mă aştept la asta, spuse Margo, mult prea abătută ca să mai poată observa că Sheila folosise verbul la trecut. Trebuie să fie *français,* nu-i aşa?

— *Française,* o corectă Sheila liniştită.

Fusese o atitudine reflexă. Se întorsese la condiţia de redactor de carte.

Margo rămase tăcută un moment, nemaiştiind cum să reacţioneze. În cele din urmă zise:

— Îmi pare rău, Sheila.

Atunci Sheila dădu glas durerii ci celei mai cumplite.

— Au avut un copil.

— De necrezut. Eşti sigură?

— Da. Foarte.

— O! Iisuse! rosti Margo cât putu de liniştită. Şi adăugă: Dar de ce n-a făcut un avort?

— Bob pretinde că n-a ştiut.

— Îl crezi?

— Da. Am impresia că da.

— Ei bine, şi care este scuza acelei creaturi franceze?

— Nu ştiu, bâlbâi Sheila. A murit.

— Ce? Margo era complet derutată. Ar fi mai bine să-mi spui totul, de la început.

Pe măsură ce relata evenimentele aşa cum s-au succedat, Sheila se înfuria tot mai tare. E monstruos. De ce trebuie să trăiesc acest coşmar? Margo recepţiona totul făcând ochii mari. Când

Sheila ajunse la moartea lui Nicole şi la mărturisirea lui Bob, Margo nu mai putu răbda să tacă.

— Dumnezeule, Sheila, asta depăşeşte orice închipuire. Am crezut despre Bob că e un om perfect.

— La fel şi eu, zise Sheila cu tristeţe.

Urmă o pauză. Niciuna nu ştia ce să spună.

— Ei bine, spuse Margo, încercând disperată să găsească o portiţă de scăpare. Cel puţin nu trebuie să-ţi faci griji că-l vei pierde pe Bob. Copilul se numeşte Beckwith?

— Nu.

— Ei bine, ai putea să-ţi închipui că a fost al doilea război mondial, că Bob a fost unul dintre militarii americani în Europa şi…

— Şi?

— Şi lasă totul baltă. O mulţime de femei au făcut asta atunci.

— Nu pot. Bob a vrut să vadă băiatul.

Margo se simţi ofensată. Asta era o încălcare făţişă a legilor bunului-simţ.

— Doamne, bărbaţii sunt patetici. Îşi pierd într-adevăr minţile din dorinţa de a avea un băiat. Sper că ai pus piciorul în prag, Sheila: ori el, ori tu.

— Exact asta nu vreau, Margo. Dacă l-aş obliga să aleagă, ar exista posibilitatea să-l pierd.

Margo o privi pe Sheila cu o nelinişte crescândă.

— Ce dracu ai făcut?

Îi spuse lui Margo restul poveştii.

— Sheila, eşti absolut nebună de legat.

— Din contră, sunt o nebună *realistă.* Trebuie să mă gândesc la fetiţe.

— Dar în *propria ta* casă, Sheila? La ce poate duce asta?

— Ascultă, am făcut un târg. După o lună, băiatul se va întoarce în Franţa. Are acolo pe cineva, care încearcă să-i aranjeze viitorul. Mai

bine treizeci de zile de suferinţă, decât o viaţă întreagă de nesiguranţă.

— Dar cum dracu poţi suporta situaţia asta?

Sheila dădu din umeri.

— Nu ştiu. Uneori nu pot. Uneori când stăm seara prefăcându-ne că-l ascultăm pe Bach şi pretinzând că citim şi pretinzând că totul este aşa cum a fost dintotdeauna, simt că mă cuprinde o asemenea furie încât l-aş putea ucide.

— Poate că asta ar trebui să faci, o întrerupse Margo sardonic.

— Şi, totuşi, sunt clipe când simt că am nevoie de el mai mult decât oricând. Ciudat lucru, nu? Chiar după ceea ce a făcut, ştiu că este singurul care îmi dă cu adevărat putere.

Margo se uită la ea şi clătină din cap.

— Nu pot să te înţeleg, Sheila.

— Nici eu nu pot. Dar dragostea şi ura pare că nu se anulează. Pot coexista, făcându-te să-ţi pierzi minţile.

Margo clătină din nou din cap şi oftă.

— Şi totul se va termina cu bine la sfârşitul lunii?

— Da, aşa a fost înţelegerea.

Dar în inima ei se temea că Margo s-ar putea să aibă dreptate. Nu mai era sigură de nimic.

— Ce cred fetele?

— Nu le-am spus cine e băiatul. Le place foarte mult.

— E chiar drăguţ?

— Nu ştiu.

— Nu te uiţi la el?

— Cât pot mai puţin, să-ţi spun sincer. Şi când îl privesc, singurul meu gând este: „Dar ea cum arăta?” Sunt oare nebună, Margo?

— Nu, draga mea, îi răspunse, întinzându-i mâna peste masă şi atingând-o pe a Sheilei cu afecţiune. Eşti cea mai înţeleaptă femeie pe care o cunosc. Dacă Hal mi-ar face una ca asta vreodată, singura mea reacţie ar fi să plec de acasă şi să am o

aventură sau să fac nişte cumpărături. Sau ambele. N-aş avea niciodată tăria să fac faţă situaţiei aşa cum faci tu. E un joc de noroc, la risc, dar aşa cum te cunosc, îl vei face pe Bob să se simtă ruşinat de generozitatea ta. Acum, pot să te ajut?

— Cum?

— Oricum vrei tu. Dumnezeu ştie că m-ai văzut trecând prin destule crize. O să vin la tine.

— Nu. E prea destul că trebuie să mă întorc eu înapoi.

— Trebuie? Nu poţi să mai rămâi câteva zile cu Hal şi cu mine?

Ea clătină din cap.

— Margo, eşti o adevărată prietenă. Dar trebuie să dau piept cu situaţia asta.

— O, Doamne, te invidiez, spuse Margo.

Asta nu era deloc concluzia pe care o aşteptase Sheila.

— Mă invidiezi? De ce?

— Tare aş vrea să pot iubi un om cât îl iubeşti tu pe Bob.

— Mulţumesc, Margo, mulţumesc că mă înţelegi.

12

Soarele lucea blând şi cald. Valuri mici loveau ţărmul golfului Cape Cod. Băieţelul stătea singur, pe cap cu una din şepcile de baseball ale lui Bob şi o carte în mână.

— Bună, Jean-Claude.

Îşi ridică privirea. Era Paula Beckwith.

— Hello!

— Ce citeşti? întrebă ea, uitându-se atentă la cartea lui.

— *Histoire Générale* – Istoria lumii.

— Oho! Eşti foarte intelectual!

— Nu chiar, zâmbi el. Vrei să stai jos?

Paula se trânti pe nisip, răspunzându-i:

— Sigur că da.

Intră rapid într-o conversaţie prietenească.

— Ce mai e nou în istorie? întrebă.

— Acum citesc despre Vercingetorix.

— Ce-i aia?

— A fost primul erou francez. A condus revolta împotriva lui Iulius Caesar.

— Am auzit despre Iulius Caesar, cred. Şi ce s-a întâmplat după asta?

— A sfârşit rău. Caesar a dat ordin să fie sugrumat.

— Uf! Paula îşi prinse gâtul cu mâinile, suferind prin empatie pentru viteazul ucis. Vă lasă să citiţi asemenea lucruri în Franţa – adică, aşa sângeroase?

Jean-Claude dădu din umeri.

— Are poze cartea asta?

— Da.

— Şi e vreuna şi cu sugrumarea?

— A, nu. Îmi pare rău.

Paula rămase pe gânduri un moment.

— Anul viitor învăţăm higiena, reluă ea.

— Asta ce-i?

— Ştii ce-i aia „educaţie sexuală”?

— Cred că da.

Băiatul nu era prea sigur, dar nu voia să recunoască asta.

— Aveţi un asemenea curs în Franţa?

— Nu prea sunt sigur!

— Ei bine, ştii de unde vin copilaşii? întrebă ea simţind fiorii unui dialog ca între oamenii mari.

— Păi, da.

— Cine ţi-a spus, mami sau tati al tău?

— Mama mea. Era doctoriţă.

— Da, ştiu. Cum de nu ţi-a spus totuşi tatăl tău?

Fără să ştie, Paula tulburase neliniştea cea mai intimă a lui Jean-Claude.

— Tatăl meu nu era acolo, spuse el, sperând că fata va schimba subiectul.

— Vrei să spui că murise deja?

— Ce?

— Tata mi-a spus că tatăl tău a murit.

— A! spuse Jean-Claude, întrebându-se de ce versiunea lui Bob trebuia să contrazică ce-i spusese mereu mama lui. Păi… vocea i se stinse.

Între timp Paula se pregătea să-l scormonească mai adânc.

— Care e culoarea ta preferată? îl întrebă.

— Culoarea mării.

— Dar marea n-are o singură culoare. Uneori e verde, alteori – albastră.

— Păi, replică el, aşa-mi place mie.

— O culoare rece, spuse Paula. Eşti o persoană într-adevăr încântătoare, Jean-Claude.

— Mulţumesc, şi tu eşti la fel.

— Adevărat? Crezi asta de-adevăratelea? Ascultă – limba în care vorbeai la telefon mai înainte era franceza?

— Da, spuse băiatul puţin încurcat.

— Sună grozav. O să încep să învăţ franceza în clasa a şasea. Aşa că am să fiu în stare să-ţi fac o vizită cândva.

— Ar fi foarte plăcut.

— Da, spuse Paula, fericită că primise invitaţia dorită. Şi vorbeai cu un prieten?

— Da.

— Băiat sau fată?

— Nici, nici.

— Câinele tău?

Era serioasă. Jean-Claude râse.

— Nu, nu, un vechi prieten al mamei, Louis Venarguès. A fost mulţi ani primar în satul nostru.

— Grozav. Şi despre ce aţi vorbit?

— Ei, de una, de alta. Spunea că o să mă sune la telefon în fiecare săptămână să mă întrebe ce mai fac.

— Straşnic! Tare aş vrea să am şi eu un astfel de prieten!

Privirea băiatului, părând insidioasă, spunea: tu ai părinţi. Dar Paula nu sesiză acest lucru. În aceeaşi clipă, sări în picioare tot atât de iute cum se trântise în nisip.

— Trebuie s-o ajut pe Jessie la gătit.

— A! spuse băiatul, care acum nu mai era nerăbdător să fie lăsat singur. Ce gătiţi?

— Haleală.

— Ce fel de haleală? întrebă el, părând serios interesat.

— Pregătim o cină să-i facem o surpriză maniei când se întoarce. Vrei să te uiţi la noi?

— Da, răspunse Jean-Claude şi sări în picioare.

În momentul în care porniră spre casă unul lângă altul, braţele li se atinseră întâmplător.

Paula Beckwith notă bucuria pe care o simţi atunci pe o pagină specială a memoriei ei. Ca s-o deguste mai târziu.

Cartea de bucate a Juliei Child era deschisă pe masa din bucătărie.

Jessica studia, înconjurată de borcane, cutii, sticle destupate şi grămezi de legume de tot felul. Pretutindeni erau împrăştiate castronaşe şi linguri.

— Unde naiba ai fost, Paula? M-am omorât singură toată după-amiaza.

Surioara ei intră în cameră, cu Jean-Claude la un pas în urma ei. Văzându-l Jessie îşi stăpâni furia.

— Bună, Jean-Claude.

— Uf! o întrerupse Paula, ce e cu dezordinea asta? Ce faci aici, Jessica, găteşti sau pictezi cu degetele?

— Paula, încerc să gătesc o *blanquette de veau.* Eu muncesc de câteva ceasuri, iar ce faci tu e numai să critici.

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Nimic – oftă exasperată Jessica.

Paula se întoarse spre Jean-Claude şi îl lămuri:

— Jessica a studiat menajul la şcoală.

— Ah! spuse musafirul.

— N-a fost mare lucru, pufni Jessica. Realizarea noastră cea mai grozavă a fost macaroane cu brânză.

— Era bine dacă îţi izbutea măcar asta, mormăi Paula. Le-am fi putut mânca. Ce-i cu tinichelele alea pe plită? Arătă spre cele patru oale din care aburul ieşea ca la o reprezentaţie şcolară cu *Macbeth.*

— Bine, bine, Jean-Claude cu siguranţă ştie, aşa că trebuie să te lămuresc doar pe tine: în momentul de faţă pregătesc un *sauce velouté* în tigaia asta.

Freca violent cu o lingură de lemn nişte cocoloaşe vâscoase albe.

— Dar nu e decât o banală tocană de viţel, Jessica. N-ai fi putut găti totul într-o singură oală?

Jean-Claude simţi că era prins ca într-un câmp magnetic între cele două surori.

— Pot să te ajut, Jessica? întrebă el.

— Ei, asta-i *très gentil.* Ştii cum să faci o salată?

— Da, răspunse Jean-Claude. Asta era de obicei treaba mea acasă. Să fie salata gata când venea mama de la clinică.

A fost nevoie de câteva momente până când atenţia fetelor să se fixeze asupra activităţii lui Jean-Claude. Treptat amândouă încetară să mai facă ceva, aţintindu-şi privirile asupra lui.

Băiatul desfăcu meticulos frunzele de lăptucă şi le cufundă una câte una în apă. Cercetând fiecare frunză să nu aibă imperfecţiuni, le puse pe cele bune pe un şervet, aranjându-le cu grijă. Apoi, se înălţă pe vârfuri să ia uleiul şi oţetul. După aceea, combină ingredientele dozându-le ştiinţific într-un castronel. Se uită apoi la admiratoarele sale extaziate, spunând:

— Am nevoie – nu ştiu care e cuvântul englezesc pentru *l'ail?*

— Jessie? o întrebă Paula pe soru-sa.

— Încă n-am întâlnit cuvântul ăsta. Mă duc să-l caut.

Şi Jessie se duse să consulte dicţionarul *Cassell* în living. Se auziră foşnetul unor pagini întoarse nervos şi în cele din urmă strigătul triumfător. Usturoi!

— Grozav, îi spuse Paula lui Jean-Claude. Ai de gând să te faci bucătar şef francez când ai să fii mare?

— Nu. Doctor.

Jessie se întoarse în grabă ca să caute usturoiul şi presa de usturoi.

— Când se întorc ai noştri acasă? întrebă Paula.

— Păi, tata face jogging pe pista de la şcoală cu prostănacul de Bernie. O să se întoarcă tocmai la timp ca să fie prea târziu pentru a-şi mai primi porţia. În funcţie de circulaţie, mami ar trebui să ajungă acasă pe la şapte.

— Va fi foarte impresionată când o să vadă că ai făcut tocană *blanket* pentru ea.

— *Balanquette.* Sper că da. Ăăă, Jean-Claude, aş putea să te rog… ăă… să guşti sosul?

— Sigur, Jessica.

Băiatul se apropie de oală, vârî lingura de lemn în ca şi o duse la gură.

— Mmm, spuse încet, foarte interesant!

— Dar e bun, e *bun?* insistă Jessica.

— Minunat, răspunse băieţelul.

Răspunsul lui era un adevărat triumf al diplomaţiei internaţionale.

13

— Îl vezi pe copilul ăsta excepţional? Nu-i grozav? Nici nu-mi vine să cred că e fiul meu.

În timp ce cei doi taţi alergau în jurul pistei liceului Nanumet, Bernie continua să laude calităţile atletice ale fiului său. Tot atunci Dave Ackerman se alia în arena sportivă bătând mingea cu câţiva dintre membrii mai în vârstă ai echipei de fotbal.

— E foarte bun, afirmă Bob.

— Bun? Beckwith, puştiul e fantastic! E ambidextru. Îşi stăpâneşte nemaipomenit toate mişcările. Vreau să spun că e perfect. Nu crezi?

— Da, sigur, spuse Bob nevrând să stopeze fantezia părintească a prietenului său.

Mai avea pe picioare vânătăile rezultate din ciocnirea cu mândria şi bucuria lui Bernie.

— De fapt ce-am vrut eu să fac, continuă Bernie. Puştiul reprezintă tot ce n-am fost cu. Uite-l cum se strecoară pe lângă fundaşi.

— Da, răspunse Bob rezervat.

Bernie se uită la prietenul său şi înţelese totul. Tonul vocii lui deveni compătimitor:

— Ştii, sporturile feminine devin şi ele importante.

— Adică?

— Dacă fetele tale s-ar înscrie acum la un program sportiv, ar avea o şansă să capete burse pentru atleţi. Aş putea chiar să te ajut.

— Nu le interesează sportul, Bern.

— Şi a cui e vina? replică susţinătorul atleţilor cu o dojana delicată în glas.

— Învaţă baletul, îl lămuri Bob.

— Ei bine, asta e o foarte bună pregătire pentru săritura în înălţime. Şi cred că Jessie creşte înaltă. Ar putea fi o mare atletă la sărituri, Beckwith.

— De ce nu-i spui tu, Bern?

— Nu ştiu. Dar am impresia că mă crede un caraghios. Nu ştie că sunt cel mai bun în specialitatea mea?

— Ba da. Dar am convingerea că acum trece printr-o fază antisăritură în înălţime.

— Fă-o să te asculte, Bob. Vorbeşte cu ea înainte de a fi prea târziu.

Continuară să alerge încă vreo jumătate de milă, respiraţia lor tot mai obosită fiind punctată de gâfâielile lui Bernie când rostea „grozav” şi „nemaipomenit” ori de câte ori Davey îşi dovedea înaltul stil de jucător.

— O realizare bună, spuse Bernie, când ajunseră la linia de sosire şi putură iar să discute. Mai trebuie să alergi şi în timpul anului, Beckwith. Vreau să spun, cum dracu te menţii aşa slab? Nici măcar nu joci tenis.

— Mă zbucium, spuse Bob şi continuă să meargă.

Jocul de fotbal se terminase. Pe teren rămăsese numai Davey Ackerman, care se exersa să marcheze goluri. Aşa că Bernie se putea concentra asupra altor probleme. Se întoarse spre Bob.

— Mi se pare că eşti la pământ şi nu înţeleg de ce, Beckwith.

— N-am nimic, Bern.

— De fapt, dacă mă gândesc bine, nici Sheila nu era în apele ei ieri. Mă rog, totul e okay în ce vă priveşte?

Bob nu răspunse.

— Îmi pare rău. Te-am întrebat prosteşte, Bob. Cu voi nu se întâmplă niciodată nimic rău.

Bob se uită la el.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, Bern.

— Dar nu sunt eu aici, Beckwith?

— Ai cinci minute?

— Desigur. Vrei să stăm jos în tribună?

— Da.

Îşi luară echipamentul jilav de năduşeală, se îndreptară spre tribuna şubredă, neacoperită,

urcară până la banca cea mai de sus şi se aşezară acolo.

— Okay, okay, începu Bernie. Ce dracu s-a întâmplat?

Bob era prea tulburat ca să poată începe chiar cu începutul.

— L-ai văzut pe băieţelul pe care l-am adus ieri cu noi?

— Da – băiatul străin. Drăguţ copil.

— E fiul meu.

— Cum adică?

Bernie era, de obicei, departe de a fi un tâmpit, dar ceva din lăuntrul lui îl împiedica să înţeleagă vorbele lui Bob.

— E fiul meu, repetă Bob.

Lui Bernie i se lungi faţa.

— Ei drăcia dracului, spuse el. Vrei să spui că ai înşelat-o pe Sheila toţi anii ăştia?

— Nu, nu. S-a întâmplat acum zece ani. N-a fost nici măcar o „legătură”. Vreau să spun că a fost mai mult o distracţie. Femeia a murit luna trecută. Atunci am auzit prima oară despre băiat.

— Şi eşti sigur că e al tău?

— Da.

— Ei drăcia dracului, repetă Bernie, apoi continuă: Ascultă – cum arăta ea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Iisuse, dacă aş fi avut un puşti cu vreo femeie, al dracului să fiu dacă nu mi-aş fi amintit cum arăta ea.

Bob îl lămuri că atunci nu-şi dăduse seama ce face. Însăşi existenţa lui Jean-Claude dezminţea orice protest cu privire la ignorarea consecinţelor.

— Ei? întrebă Bernie din nou. Era drăguţă?

— Cred că da.

— Ai vreo fotografie de-a ei?

Bob se uită lung şi furios la Bernie.

— Vrei să fii serios?

— Ţi-am pus o întrebare rezonabilă, dacă aş înşela-o vreodată pe Nancy – ceea ce n-aş vrea să

fac niciodată fiindcă asta ar ucide-o – ar trebui să fie cu cineva ca Raquel Welch sau una şi mai bine. Şi i-aş păstra cel puţin o fotografie.

Bob se întoarse spre el şi-i spuse încet:

— Uită-te la băiat. Ea avea părul negru, dar semăna mult cu el.

Abia în acest moment Bernie înţelese pe deplin sensul spuselor lui Bob.

— Ei, drăcia dracului, mormăi el. Tocmai *tu,* modelul absolut în orice comparaţie. Iisuse, Sheila n-o să te ierte niciodată, nu-i aşa?

Bob se uită lung la bunul său prieten. De ce dracu a trebuit să spună idioţenia asta? Afurisită treabă. Şi instantaneu altceva îi trecu prin minte lui Bernie.

— Ce naiba caută copilul *aici?*

— Nu are nicio altă rudă. Dacă nu l-am fi luat noi, ar fi deja instalat într-un orfelinat de stat. Cineva din Franţa încearcă să aranjeze altceva. Şi Sheila e de acord cu asta.

— Cristoase, ce femeie. Nancy mi-ar fi dat un picior şi mie, şi copilului.

Pista era goală acum şi soarele apunând arunca umbre lungi pe teren. Singurul zgomot era acela făcut de Davey Ackerman, care arunca mingea în plasă. Bernie nu-şi găsea cuvintele. Clătina încet din cap şi privea în jos, printre stinghiile de lemn, la pământul de dedesubt. Ce-ar mai fi putut spune?

— Bob, nici prin vis nu mi-a trecut că un om ca tine ar putea să reguleze pe ici şi colo pe apucate. Vreau să spun că tu şi Sheila eraţi ca figurinele alea de pe tortul de nuntă. Ce dracu te-a împins să faci asta?

— Nu ştiu, Bernie. A fost acum zece ani.

— În Franţa?

— Da.

Urmă o pauză.

— Ai iubit-o?

Bob arăta rănit.

— Firește că nu, răspunse scurt.

— Îmi pare rău, replică Bernie; nu te cred. Nu-mi imaginez că un individ însurat cu cineva ca Sheila ar putea să aibă o legătură cu o femeie pe care cel puţin să creadă că o iubeşte.

— Ţi-am spus că nu-mi aduc aminte, spuse încet Bob. Important este că nu ştiu ce să fac acum.

— Orice idiot ar putea să-ţi spună ce să faci, Bob.

— Ce?

— Să scapi de băiat. Basta. Şi repede. Amputează relaţia asta sau căsnicia ta se va gangrena. E logic ce spun?

— Da.

— Dar îmi închipui că e mai uşor când nu eşti personal implicat, nu?

— Da, pune-te în locul meu.

— N-aş putea. Am discutat despre asta de milioane de ori.

— Cu cine?

— Cu mine însumi. Ştii cât de des sunt pe drum – Miami, Las Vegas, Los Angeles, nu-mi lipsesc ocaziile. Dar ştiu că Nancy arc încredere în mine, iar puştiul meu mă admiră. N-aş putea profita de ocazie, Bob. N-aş vrea. Singurul obiect pe care l-am adus vreodată în camera mea de la hotel a fost o sticlă de whisky. La dracu, un client din Vegas mi-a trimis odată o paţachină. Vreau să spun că era desfrâul pe roate. Când i-am spus că nu mă interesa, a început să mă împungă cu nişte sfârcuri de necrezut şi să-mi spună tot felul de vorbe spurcate. Cred că nu mai eram în toate ale mele când i-am spus *nu,* pentru ultima dată. Dar, Iisuse, ce mândru eram de mine. Şi vrei să mai ştii ceva? Niciodată nu i-am mărturisit ceva lui Nancy. Ştii cum am rezistat eu la asaltul sânilor ălora de un metru?

— Cum?

— Mi-am spus în sinea mea că există un singur punctaj în partida căsniciei. Să nu faci nicio

greşeală niciodată. Ca Bob şi Sheila. Şi nu sunt singurul dintre prietenii voştri care crede asta. Ea cum a luat lucrurile?

— Cred că e la pământ.

— Îmi închipui. De aceea trebuie să expediezi puştiul imediat. Altfel, ai prea mult de pierdut.

— Hello, tati!

Davey Ackerman îl striga din mijlocul terenului.

— Da, îi răspunse strigând.

— Sunt gata de plecare.

— Şi eu sunt gata, într-un minut. Fă mai întâi vreo două tururi.

Bernie se întoarse apoi către prietenul său.

— Ştii, Bob, m-am gândit la ceva hazliu.

— La ce?

— Păi, tu eşti profesorul de statistică.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai avut o singură legătură nenorocită în toată viaţa ta. Şi din alea câteva zile împuţite te alegi cu pleaşca unui copil. Iisuse, ce probabilităţi erau ca aşa ceva să se întâmple cuiva?

— Oh, zise Bob cu amărăciune, cam una la un miliard.

14

— Ţi-a reuşit grozav friptura, Jessie.

— Crezi de-adevăratelea asta, mami?

— Şi eu cred la fel, interveni Bob neîntrebat.

Tot timpul cinei, încercase să citească ce exprimă faţa Sheilei, care stătea de parte cealaltă a mesei, dar chipul ei era indescifrabil. O să vorbească mai târziu, se linişti el.

— Ce surpriză plăcută, adăugă Sheila. Tot tu ai făcut sosul la salată?

— Păi… începu Jessie, dar îşi dădu imediat seama că dacă nu spune cine e autorul, avea să facă sora ei acest lucru. Ei, de fapt, Jean-Claude l-a făcut.

— Adevărat? spuse Sheila, încercând să pară plăcut surprinsă. E foarte bun, Jean-Claude.

— Mulţumesc, zise el timid.

— Îl făcea pentru mami a lui în fiecare zi, adăugă Paula. Poate să şi gătească o mulţime de mâncăruri.

— A, spuse Sheila, foarte frumos din partea lui.

Făcea tot ce-i stătea în putinţă, la naiba, dar Bob n-o ajuta deloc.

— Mai vrea cineva să servească *blanquette?* întrebă Jessica.

Pentru început, nu prea se iviră amatori. Se cam saturaseră toţi. Dar rămăsese foarte mult.

— Ăă… eu aş mai vrea puţin, spuse Jean-Claude.

Jessie fu încântată. Mai bine să satisfaci gustul rafinat al unui francez decât o duzină întreagă de provinciali nepricepuţi. Ca desert, pregătise o prăjitură Pădurea Neagră à la Sara Lee. Germenii unor gusturi provinciale se treziseră pe loc la viaţă.

— Noi putem să ne ducem la televizor? îl întrebă Paula pe tatăl ei.

— Nu poţi şi tu o dată să iei în mână o carte? întrebă Bob plictisit.

— Cărţile sunt prea înspăimântătoare, obiectă Paula.

— Ce vrei să spui cu asta? se miră Bob.

— Jean-Claude are o carte de şcoală despre sugrumare, spuse Paula părând speriată retrospectiv.

— Ce carte mai e şi asta? se întoarse Bob spre băiat.

— Citeam istoria Franţei. Aşa l-a omorât Caesar pe răsculatul Vercingetorix.

— A! zise Sheila, asta mă face să-mi amintesc de ora de latină a domnului Hammod. Îţi place istoria, Jean-Claude?

— Nu când e tristă. Speram ca Vercingetorix să învingă.

Bob zâmbi.

— De ce nu te duci cu fetele, Jean-Claude? O să-ţi abată gândul de la sugrumare.

— Hai şi tu, spuse Paula, sărind de pe scaun.

Fetele ieşiră în fugă. În clipa următoare, din camera alăturată se auziră slab frânturile unei discuţii aprinse. Dar micul francez nu se clintise de pe locul lui.

— Du-te, Jean-Claude, îi spuse Bob, e o bună ocazie de a exersa limba engleză.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Bob, aş prefera să citesc.

— Sigur că da. Tot istorie?

— Da, vreau să termin Iulius Caesar.

Se dădu jos de pe scaun şi porni spre scară.

— Are să-ţi placă ce i se va întâmpla, Jean-Claude, spuse Sheila în urma lui. Brutus şi Cassius îl vor răzbuna pe Vercingetorix.

— Ştiu, răspunse el zâmbind. E o poză în carte.

După ce Jean-Claude ieşi din cameră, Sheila spuse un lucru care-l ului complet pe Bob.

— E tare isteţ!

Întârziară la cafea în sufragerie.

— Cum a fost la Cambridge? întrebă Bob.

— Cald şi obositor, răspunse ea. Scuarul mişuna de copiii veniţi la cursurile de vară…

Dialogul dintre ei părea ciudat de nepotrivit.

— Te-ai întâlnit cu vreo cunoştinţă?

— Da, răspunse ea. Apoi încercând să nu pară ostilă adăugă: Cu Margo.

— Ce mai face? zise Bob, întrebându-se dacă Sheila îi mărturisise totul prietenei ei, după cum făcuse şi el cu prietenul lui.

— Ca de obicei.

— Vreo nouă iubire?

— Doar galeria de artă. Am impresia că ea şi Hal nu sunt deloc nefericiţi.

— Asta n-ar fi un motiv de veselie. A nu fi nenorocit nu e chiar ceea ce înţeleg eu printr-o căsnicie ideală.

— Dă-i timp lui Margo. Ea abia acum învaţă.

— Doar bunul Dumnezeu ştie că a făcut destulă practică.

— Nu fi maliţios.

— Îmi pare rău.

Îşi terminaseră cafeaua în tăcere. Bob era foarte sigur acum că ea îi spusese totul lui Margo. Începură să converseze din nou. Nu-şi comunicau propriu-zis nimic. Pur şi simplu, îşi pasau unul altuia cuvintele ca la tenis mingile peste plasă.

— A mai fost ceva astăzi? întrebă Sheila.

— Nimic deosebit. Am făcut jogging cu Bernie. A, da – a telefonat Louis Venarguès.

— A! A reuşit să aranjeze ceva?

— Nu încă. Voia să ştie dacă băiatul se simte bine. Au vorbit cel puţin zece minute.

— Cred că s-a aclimatizat destul de bine, nu?

— Pare că da. Un copil bun, spuse el cu titlu de încercare. Nu crezi?

— Da, spuse ea, dacă ţinem seama de unele lucruri.

În momentul acela lui Bob îi veni în minte: Vorbim ca doi soţi nefericiţi.

Chiar şi în vacanţă, lumina se stingea scara la ora 10 pentru Jessie şi Paula. După ce terminaseră de gătit şi de uitat la televizor, fetele abia aşteptau să meargă la culcare. Sheila le înveli bine, şi apoi se duse după Bob în dormitor.

— Ce fac copiii? o întrebă el.

— Fetele sunt în braţele lui Morpheus. El mai citeşte încă.

— În pat?

— Da. Uşa camerei era deschisă.

— Mi-a fost dor de tine azi, şopti Bob.

Ea îşi lega părul stând întoarsă cu spatele spre el.

— M-ai auzit, iubito?

— Da, spuse ea fără să se întoarcă.

— Eu… eu nu vreau ca noi… să ne depărtăm unul de altul, Sheila.

— Nu, spuse ea alb.

— Vrem noi asta? întrebă el, cu o rugăminte mută în voce.

Se întoarse spre el.

— Sper că nu.

Porni apoi spre uşă.

— Vrei să bei ceva? întrebă el, încercând să-i anticipeze dorinţa. Cobor şi-ţi aduc eu.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Vreau numai să văd ce face băiatul.

Şi îşi lăsă soţul singur, cu îndoielile lui.

O lumină slabă se strecura încă din camera lui Jean-Claude. Sheila traversă holul în vârful picioarelor, fără să facă vreun zgomot şi se opri la uşa lui. Copilul adormise citind. *Histoire Générale* rămăsese deschisă pe pieptul lui. Îşi coborî privirea asupra lui. Nimic nu trezeşte mai mult afecţiunea în cel care priveşte, decât un copil adormit.

Sheila nu era câtuşi de puţin pornită împotriva lui. În timpul orelor de dezbatere interioară cât condusese maşina pe drumul de întoarcere, devenise absolut hotărâtă asupra unui singur lucru.

Copilul era nevinovat. Oricât de mare ar fi supărarea ei (şi, Doamne, era îndreptăţită), trebuia s-o îndrepte numai împotriva soţului ei. Nimic din această supărare nu se datora lui Jean-Claude. Nimic.

Îl privi cum doarme. Părul castaniu îi căzuse pe frunte. Să i-l dea la o parte? Nu, ar fi putut să-l trezească. Şi să se sperie brusc, găsindu-se în acest mediu străin, atât de departe de casa lui. Acum adormit, era doar un copil de nouă ani, respirând paşnic sub pătura şi sub cartea lui.

Ce s-ar întâmpla dacă ar avea un coşmar? Dacă s-ar trezi chemând o fiinţă acum iremediabil pierdută pentru el? Către cine să se îndrepte?

Ai putea să vii la mine, îl luă cu ea în gândurile ei. Te-aş mângâia, Jean-Claude. Aş fi blândă cu tine. Îmi placi. Într-adevăr, îmi placi. Până acum ochii îi fuseseră îndreptaţi spre micul contur din pat. Vru să meargă să stingă lumina de lângă el. Aproape întâmplător, privirea se abătu spre noptieră. În clipa aceea încremeni. Sentimentele ei tandre se răciră complet.

Chiar lângă perna lui Jean-Claude, văzuse o imagine într-o ramă de argint. O fotografie. Făcută cel mult cu câteva luni în urmă; Jean-Claude stând la masă într-un restaurant în aer liber şi zâmbind unei femei. O minunată femeie cu părul negru ca pana corbului, purtând o bluză decoltată, care-i zâmbea şi ea lui.

Era *cu.* Şi era frumoasă. Foarte frumoasă.

Evident, Jean-Claude scotea din bagaj fotografia doar noaptea.

Sheila ieşi din cameră, lăsând lumina aprinsă.

— Dormea? întrebă Bob.

— Da, răspunse ea.

Avea vocea stinsă.

— Sheila, îi spuse el cu dragoste, vom reclădi totul între noi.

Nu putu să-i răspundă.

— Te iubesc, Sheila. Nimic nu are mai multă importanţă pentru mine în toată lumea asta blestemată.

Nu-i răspunse.

Vroia să-l creadă, dar nu mai putea.

15

În dimineaţa următoare, Bob se trezi înaintea Sheilei. Soarele le inunda toată camera. Era o zi minunată. Bob se uita la soţia adormită şi se întreba: Cum aş putea s-o fac să zâmbească? Coborî în bucătărie, pregăti cafeaua şi i-o aduse.

— Îţi mulţumesc, îi spuse somnoroasă (aproape zâmbind?).

Se aşeză pe marginea patului.

— Ascultă, Sheila, afară e o vreme splendidă. De ce n-am face o mică excursie la Province-Town?

— Numai noi doi?

— Cu toţii.

Afurisită treabă. În clipa când îi răspunsese, Bob îşi dăduse seama că pierduse o ocazie unică.

Totuşi, odată ajunşi în micul sat de pescari/colonie de artişti/ capcană pentru turişti, moralul îi crescu din nou. Toţi păreau fericiţi că se găseau acolo. Strada Comercială îngustă (un nume corespunzător, crezuse Bob totdeauna) mişuna de turişti în cămăşi de vară, în culori vii şi cu arsuri şi mai vii. În prima prăvălie, Jessica stărui să i se cumpere o pereche de ochelari de soare de un roz deosebit de ţipător.

— Grozavi, exclamă Paula. Aş putea avea şi eu o pereche ca ăştia?

— Categoric nu, i-o reteză Bob. Nu vezi, Jessie arată ca fiica lui Dracula.

— Resping comparaţia, zise Sheila cu o nuanţă de umor în glas.

— Aoleu, tată, spuse Jessie, eşti complet pe dinafară. Dacă mai vrei să ştii, acest gen de ochelari sunt foarte şic în Europa. Am dreptate, Jean-Claude?

— Sunt interesanţi, acceptă băiatul. Dar nu cred că am mai văzut aşa ceva până acum.

— Atunci o să vezi, spuse Jessie şi porni înaintea tuturor să se zgâiască atentă la tulburătoarele vitrine psihedelice.

Mai târziu, urcară cu toţii la Monumentul Pelerinilor, îl priviră o vreme cu respectul cuvenit şi apoi coborâră. Cele două fete o luaseră puţin înainte împreună cu Sheila, oprindu-se din când în când să se uite la vechituri. Jean-Claude rămase cu Bob. Mişcat de acest fapt, Bob începu să explice ca un ghid turistic, arătându-i exponatele pe lângă care treceau. Dar în acelaşi timp el studiase atent şi o atracţie contemporană ce se afla înaintea lor.

— O vezi pe eleganta aceea în şort alb? Are cele mai frumoase picioare din câte am văzut noi azi.

Exact în clipa aceea posesoarea frumoaselor picioare – Sheila Beckwith – se întoarse şi le zâmbi. Îl auzise cumva pe Bob? El sperase că da.

Pe la jumătatea după-amiezii, se duseră la restaurantul MacMilan, unde au mâncat scoici „quahog”.

— Noi le zicem Ko-hogs, îi spuse Paula musafirului lor, care întâmpina oarecare dificultăţi în pronunţarea numelui scoicii pe care o mâncau.

Bob cumpără apoi îngheţată pentru toţi şi se plimbară încet pe dig, de unde puteau privi pescarii care descărcau peştele prins în ziua aceea. Pentru Jean-Claude, ăsta a fost cel mai frumos interval al zilei. Totuşi, ceva îl uimi:

— Pescarii vorbesc spaniola? întrebă el.

— Portugheza, răspunse Sheila. Cei mai mulţi dintre ei au venit aici din Portugalia.

Când s-au întors la maşină şi se pregăteau de plecare, Jean-Claude remarcă:

— Îmi place locul ăsta. Îmi aminteşte de ţara mea.

Câteva minute mai târziu făceau o plimbare cu maşina pe ţărmul oceanului pe Ruta 6A. Bob era mulţumit. Excursia fusese reuşită. Nu numai copiii erau entuziasmaţi, dar chiar şi Sheila se distrase

sau cel puţin aşa părea. Bob se uită la ceas. Era aproape cinci.

— Ascultaţi, copii, spuse el. Am o idee grozavă.

— Ce idee? întrebă Paula, totdeauna dornică să-şi lărgească orizontul cunoaşterii…

— I-am promis unchiului Bernie să mă întâlnesc cu el la pista de alergări cam pe la ora asta. De ce n-am merge toţi acolo?

— Se respinge, a fost răspunsul aspru şi imediat al lui Jessie. Încă n-am nevoie de jogging pentru menopauză.

Bob oftă. De ce mai tot încerc cu ea? Se adresă apoi veşnicei sale aliate:

— Vrei să vii cu mine, Paula?

— Păăi, tati, sunt cam obosită. Poate mâine.

Două refuzuri. Oarecum cu sfiiciune, se adresă soţiei sale:

— Sheila?

— Nu cred, Bob, spuse ea blând. Dar te-am putea lăsa la terenul de sport şi te aduce Bernie cu maşina lui acasă.

— Bine. Spuse el resemnându-se acum la singurătatea joggerului de cursă lungă.

Continuară să ruleze cu maşina câteva mile fără să-şi mai vorbească, după care Jean-Claude rupse tăcerea.

— Aş putea veni eu? întrebă el.

Bob se simţi fericit.

— Vrei să spui că ai vrea să alergi şi tu?

— Nu, răspunse băiatul. Dar aş vrea să mă uit la tine.

Bernie îşi făcea joggingul cu privirea mereu aţintită asupra terenului din centru stadionului unde Davey dădea clase stelelor din echipa de fotbal a liceului. Într-un târziu, îşi zări prietenul apărând din depărtare.

— Alo, Beckwith! strigă el fără să-şi întrerupă ţopăiala, alo, hei, hei – puştiule!

Striga aşa nu fiindcă ar fi avut memorie slabă. Putea să turuie oricând media scorurilor realizate de echipa din liga fruntaşă de când începuseră meciurile sezonului. Dar la vederea „problemei lui Bob”, care venea spre el, rămase mut. Era, pe scurt, scos din joc.

— Salut, Bern.

— Bună ziua, domnule Ackerman, spuse Jean-Claude.

— Salut. Cum îţi place aici, puştiule? Vrei să dai o fugă cu noi?

— Nu, am să-l aştept pe Bob.

— Sporturile au o importanţă colosală pentru băieţi în timpul creşterii, afirmă Bernie şi se întoarse pentru a-i arăta acţiunea de pe teren.

— Uită-te la Davey. Are să devină un adevărat Tarzan.

— Poate că Jean-Claude nu vrea să ţopăie prin copaci, interveni Bob. Haide, Bern, s-o pornim la drum.

— Foarte bine. Pe curând… ă-ă… Jean-Claude.

Bărbaţii plecară pufnind ca trenul. Copilul se duse la tribună, urcă până la rândul al doilea, de unde putea să vadă bine toată pista, şi se aşeză acolo.

— Aşadar, Beckwith? începu Bernie de cum ajunseră la curbă.

— Aşadar, ce?

— Aşadar, când pleacă?

— Ţi-am spus, Bern, Sheila a fost de acord cu o vizită de o lună.

— Okay, okay, însă adu-ţi aminte. Te-am avertizat că nu totdeauna se potriveşte ce gândeşte cu ce spune o nevastă.

— Acum alergăm, nu?

Bob iuţi pasul, sperând să-şi obosească partenerul şi astfel să-l facă să tacă.

— Asta îmi aduce aminte de altceva, gâfâi Bernie. Să ştii că ce mi-ai spus rămâne îngropat în tezaurul de la Fort Knox din creierul meu. Tot

Gestapo-ul n-ar putea să afle un secret de la mine. Dar…

— Dar ce?

— Aş vrea totuşi să-i spun şi lui Nancy. Pentru că soţii şi soţiile nu trebuie să aibă secrete unii faţă de alţii.

Bob nu răspunse.

— Beckwith, îţi jur, Nancy e o femeie de onoare. Culmea discreţiei. Şi oricum va băga de seamă că îi ascund ceva. Vreau să spun că ar putea crede Dumnezeu ştie ce.

— N-o să ghicească niciodată, zise Bob contractat.

— Asta e principalul. Te rog, Beckwith. Nancy o să fie discretă. Jur pe viaţa clienţilor mei.

Tensiunea deveni prea mare.

— Foarte bine, Bern, oftă Bob. Dar fără prea multe amănunte, da?

— Nu-ţi fă probleme. Doar nebunia în sine, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Da. Când vrei să-i spui?

După ce mai făcu trei paşi, Bernie răspunse prosteşte:

— Aseară.

Armăsarii din echipa de fotbal a liceului începuseră să plece luându-şi rămas bun de la Davey Ackerman. Deoarece în ajun exersase şutul la poartă, astăzi avea să facă nişte exerciţii de driblare. Aşa că începu să alerge cu paşi mărunţi în jurul terenului, împingând mingea înaintea lui, când cu un picior, când cu altul.

Când ajunse în dreptul tribunei, îl observă pe oaspetele străin al lui Jessie Beckwith, stând singur. Stopa mingea sub picior, se opri scurt şi se întoarse către tribună.

— Hei, strigă el.

— Da? răspunse Jean-Claude.

— Tu eşti puştiul francez care locuieşte la familia Beckwith.

— Da.

— Cum se face că stai mereu singur, îmmm?

Jean-Claude ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta? întrebă el.

Simţea în mod vag că era provocat.

— Cum se face că te tot învârţi pe lângă Jessica Beckwith, ai?

Tonul lui Davey devenise clar bătăios.

— Păi, sunt musafirul ei. E prietena mea.

Jean-Claude nu prea ştia cum să răspundă. Îl cuprindea neliniştea.

— E prietena *mea,* franţuzule, înţelegi? Prietena *mea,* insistă Davey, umflându-şi pieptul şi lovindu-se cu degetul mare în el pentru a-şi întări cuvintele.

— Nu mă cheamă Franţuzul, spuse băiatul calm.

Aha, gândi Davey. I-am găsit punctul slab.

— Aşa? Ei bine, eu am să-ţi zic cum dracu vreau, când dracu vreau, de câte ori vreau şi de zece ori în plus… Franţuzule, Franţuzule, Franţuzule…

Davey rămăsese pe loc, cu piciorul drept pe mingea de fotbal şi cu mâna dreaptă dându-i cu tifla. Jean-Claude se ridică.

Davey respiră adânc şi se înălţă cât era de mare, adică mult mai înalt decât celălalt.

— Ai de gând să încerci ceva, Franţuzule? îl zeflemisi el.

Jean-Claude coborî încet din tribună şi se apropie de Davey, al cărui plan de luptă era acum cum să arate cât mai înalt şi mai forţos pentru a-şi înspăimânta adversarul mult mai mărunt.

— Mă cheamă Jean-Claude Guérin, spuse băiatul liniştit, continuând să înainteze încet spre el.

— Iar eu îţi spun că te cheamă Franţuz. Lissy, Plăcinta Franţuzească cu fructe.

Jean-Claude era acum la mai puţin de un pas depărtare. Davey îl depăşea cu un cap.

— Plăcintă Franţuzească cu fructe, repeta Davey rânjind.

În clipa aceea, Jean-Claude lovi cu piciorul. Nu în Davey, ci în mingea de sub piciorul acestuia.

Davey căzu în fund.

De departe, colegii de fotbal care plecau observară căderea tânărului super-star şi începură să râdă. Davey se ridică de jos înfuriat.

Porni spre Jean-Claude, care se dădu înapoi, ţinând mingea sub control.

— Numele meu e Jean-Claude, repetă el.

Davey întinse piciorul să lovească mingea. Jean-Claude o lovi iute, aşa că Davey nu o mai ajunse.

Francezul dribla mingea spre mijlocul terenului. Davey porni în fugă după el. Sprintă şi întinse piciorul. Jean-Claude făcu o fentă şi îl evită. Davey nu se putea apropia de minge. Băieţii din echipa de fotbal începură să fluiere şi să aplaude. Nu mai văzuseră până atunci un băiat atât de mic, manevrând în felul acesta o minge. Ei nu învăţaseră la şcoală că în Europa copiii încep să joace fotbal de cum încep să meargă. Huiduielile şi râsetele batjocoritoare fură auzite şi de joggerii obosiţi care se aflau în acel moment la capătul cel mai îndepărtat al stadionului. Bernie le auzi primul. Nu-şi putea crede ochilor şi urechilor.

— Ei! Drăcia dracului, bombăni el. Puştiul ăsta e un adevărat atlet.

La început, Bob nu se sinchisise să privească spre teren, presupunând că era iarăşi vorba de una din laudele exagerate ale lui Bernie slăvindu-şi fiul. Apoi se uită şi el.

Şi atunci îl văzu pe Jean-Claude fentând, în timp ce Davey Ackerman ataca. Şi iată-l pe acesta căzând la pământ, cu faţa în praf.

Pe Bob îl trecu un fior. Doamne, gândi el, *fiul meu* e fantastic! Se opri din alergat să privească.

— Bravo, Jean-Claude! strigă el. *Bien joué, bien joué!*

— Beckwith, zise Bernie calm. Trebuie să te descotoroseşti de puştiul ăsta până nu e prea târziu.

— Ce dracu vrei să spui cu „prea târziu”?

— Mai înainte să prinzi drag de el.

16

— Cum a fost joggingul? întrebă Sheila.

— N-a fost rău.

— Te-ai distrat, Jean-Claude?

— Da, mulţumesc.

— A jucat puţin fotbal, adăugă Bob, pe un ton incapabil să-i ascundă mândria. Ar fi trebuit să-l vezi. Joacă, într-adevăr, foarte bine.

Jean-Claude radia, Bob îl privi cu coada ochiului şi se bucură mult văzând că laudele sale îi cădeau foarte bine băiatului.

— Ce-ar fi să te speli pe mâini şi să vii la masă, Jean-Claude?

— Okay, Bob, spuse băiatul şi ieşi în fugă din bucătărie.

Bob o sărută pe Sheila pe obraz.

— Mâncarea miroase grozav. Ce avem la masă?

— Nişte resturi.

— Pot să te ajut?

— Da. Curăţă nişte cartofi.

— De acord!

Era fericit să facă din nou ceva împreună – chiar dacă asta însemna doar să dea o mână de ajutor la bucătărie. Îşi puse un şorţ şi începu să cureţe cartofi.

După primul cartof, Sheila spuse:

— M-a sunat Evelyn.

— Să te întrebe dacă te simţi bine în concediu?

— Nu! Să mă întrebe dacă aş putea veni mâine la Cambridge.

— Văd că are temperament fata.

— De fapt, m-a rugat stăruitor. E ceva foarte important.

— Draga mea, Evelyn Unger munceşte ca un rob şi e ca un vătaf de sclavi. Editura Harvard Press *nu e* ziarul „New York Times”. De ce nu mai putea să aştepte trei săptămâni?

— Gavin Wilson, zise ea.

— Dar ăsta nu e acum la Washington, unde îi învaţă pe ăia din Consiliul Naţional al Securităţii Statului cum să atace institutul nostru din Massachusetts?

— Ba da! Dar mâine va fi la Cambridge. Numai mâine.

— Şi ce are asta de-a face cu tine?

— E un nume important pe lista noastră de priorităţi. Evelyn vrea să profite de noua lui ascensiune şi să-i reediteze cărţile.

— Credeam că editurile universitare nu sunt venale. În plus, ideile lui Wilson privitoare la politica externă sunt nişte vechituri.

— Tocmai de-aia Evelyn vrea să mă întâlnesc cu Wilson. Ca să-l convingem să revizuiască şi să aducă la zi unele lucruri.

— Şi pentru asta trebuie să-ţi sacrifici tu o parte din concediu?

Îl privi şi-i spuse liniştită:

— Mă flatează faptul că am fost chemată, Bob.

El înţelesese, sau cel puţin crezu că înţelesese.

În acest moment de criză, ea îşi dorea o confirmare obiectivă a propriei valori. Ar fi trebuit să se bucure pentru ea.

— Da, spuse el, după ce mai termină un cartof, e măgulitor, nu-i aşa? N-am spus eu totdeauna că eşti cel mai bun redactor din câţi există pe la ei? Aş zice că a venit timpul să şi recunoască lucrul ăsta.

— Iar eu aş zice să-ţi vezi de curăţat mai departe – replică ea voioasă.

* * *

Bob aprinse focul. Stăteau tăcuţi ascultând muzica valurilor.

— Ei, spuse el cât putu de spontan. Am o idee.

— Ce idee? întrebă ea.

— Ce-ar fi să mergem la Cambridge împreună?

— Şi ce facem cu copiii?

A! gândi el cu optimism, n-are nimic împotrivă.

— Putem s-o chemăm pe Susie Ryder să doarmă cu ei.

— Să doarmă cu copiii? spuse ea.

Atunci îşi dădu el pe faţă intenţiile.

— Ei, am crezut că am putea să ne luăm şi noi un concediu şi să rămânem peste noapte la Hotelul Lexington. Numai noi doi.

Privirea lui spunea: hai, Sheila, avem amândoi nevoie de asta!

— Nu prea e realizabil planul tău, replică ea.

— Bine, atunci mergem la Cambridge, tu te duci la şedinţă, eu îmi cumpăr nişte discuri la Coop, luăm cina devreme şi ne întoarcem.

Te rog, Sheila, îi spunea el în gând. Înţelege cât de mult vreau să înnod firele rupte ale vieţii noastre. Ea reflectă un timp.

— Nu de data asta, Bob, spuse în cele din urmă.

Ei bine, cel puţin era o respingere condiţionată.

„Nu de data asta” avea drept corolar implicit „poate altă dată”.

Ea se ridică.

— Cred că ar fi mai bine să mă culc devreme.

Şi înainte ca el să se poată ridica pentru a o însoţi, se apropie de scaunul pe care stătea, îşi rezemă braţul lângă capul lui, şi-i şopti:

— Mulţumesc că m-ai întrebat.

Îl sărută apoi uşor pe frunte şi se îndreptă spre scară.

Un gest mărunt. Dar era tot ce i se întâmplase mai bun de săptămâni de zile.

17

— Bună, Sheila, îi strigă Maureen de la recepţie. E în biroul lui Evelyn. Norocoaso.

Curios lucru, gândi Sheila, străbătând coridorul care ducea la secţia redacţională. Maureen e de obicei blazată, fiind obişnuită ca alde Kissinger şi Galbraith să vină pe acolo.

Când dădu colţul, îl văzu pe Wilson stând la o cafea cu Evelyn, la biroul ei. Era un om înalt şi uscăţiv, cu părul încărunţit şi ochelari de soare pătraţi din carapace de broască ţestoasă. Purta jeanşi şi un tricou pe care scria *Red Sox la Boston!* Rămase puţin uimită, deoarece se pregătise să întâlnească un costum din trei piese (influenţa Washingtonului) şi un accent cultivat britanic (influenţa Oxfordului). El se ridică la apropierea ei. Era foarte înalt. Evelyn făcu prezentările.

— Gavin, ea e Sheila Beckwith, redactorul nostru numărul unu.

— Bună ziua, zise Wilson. (Cel puţin accent englezesc are.) Înţeleg că a trebuit să vă întrerupeţi concediul din cauza mea. Îmi pare nespus de rău.

— Din contră, sunt fericită că am şansa să lucrez cu dumneavoastră, doctor Wilson.

— Gavin, te rog. Îmi permiţi să-ţi spun Sheila?

— Desigur. Ştiu că aveţi un program foarte încărcat. Vreţi să veniţi în biroul meu şi să începem?

Wilson zâmbi şi se întoarse spre Evelyn.

— N-ai exagerat, e o şefă straşnică. După care întorcându-se spre Sheila: Să iau şi pentru tine?

— Te rog, spuse Sheila, cu puţin lapte şi fără zahăr.

Până la întoarcerea lui, Sheila pusese deja toate trei cărţile lui pe biroul ei, peste care aşternuse câteva foi de hârtie galbenă. El aşeză ceştile de cafea pe un colţ al biroului, apoi luă loc în faţa ei.

— Mulţumesc, spuse ea. Şi apoi pentru a sparge gheaţa, îl întrebă: îţi lipseşte cumva Cambridge-ul?

— Da, deşi Washingtonul are compensaţiile lui. La Harvard, oricine are partea lui de glorie, dar la Casa Albă te împărtăşeşti din strălucirea puterii. Care, mărturisesc, îmi place mult.

— Îţi admir sinceritatea.

— În orice caz, dacă şi când se va alege un alt guvern, sper să fiu chemat din nou aici. Dacă vor dori să-l primească înapoi pe fiul risipitor.

— O! O vor dori, zâmbi Sheila, mai ales când cărţile dumneavoastră vor fi reeditate şi aduse la zi.

— Ei, îmi dau seama că mi se solicită revizii serioase. Ca să vorbesc cu aceeaşi sinceritate pe care văd că o aprobi, eu mă gândeam la ceva de felul „Prefaţă la ediţia a doua”. Ceea ce m-ar apăra de toate obiecţiunile Washingtonului că nu sunt în stare să refac toată lucrarea.

— În cazul acesta, nu ai nevoie de mine, replică Sheila, amabilă dar categorică. Şi nu cred că editura îţi va reedita cărţile numai cu schimbări cosmetice.

Wilson se foi puţin încurcat pe scaun, sorbi din cafea, apoi se uită la Sheila.

— Nu te manifeşti rău nici în sectorul candoare. Zâmbi şi continuă: Uf! La ce lucruri te gândeşti de fapt?

— Am numai nişte prime impresii. Nu am avut timp decât să-ţi parcurg în fugă cărţile după ce Evelyn m-a sunat. Să luăm *Renaşterea Germanici postbelice.* A fost cea mai bună lucrare publicată la data respectivă, nu e vina dumitale că a apărut doar cu puţin înainte ca Brandt să demareze a sa *Östpolitik.*

El se încruntă uşor.

— Mda, mă tem că ai dreptate. Altceva?

— Da, îmi pare rău. Dar mai sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le examinăm în amănunt. Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş găsi timp pentru

asta. Acum fiindcă apari în ziare mai mult decât un profesor obişnuit de la Harvard, unii dintre colegii dumitale universitari, cu alte cuvinte toţi cei care nu au fost numiţi în Consiliul de Securitate, vor încerca să găsească tot felul de lacune competenţei dumitale ştiinţifice.

El zâmbi larg.

— Cum de cunoşti politica universitară atât de bine?

— Soţul meu e profesor la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

— Adevărat? Care e domeniul lui?

— Statistica.

— A, un creier superior. Îmi dau seama de limitele mele când mă întâlnesc cu o asemenea minte. Personal, nu sunt în stare nici măcar să adun o coloană de cifre.

— Nici Bob nu poate, zâmbi Sheila. Asta e treaba mea la sfârşitul fiecărei luni.

— A, atunci admiraţia mea pentru dumneata nu cunoaşte margini.

De data asta, zâmbetul lui nu părea să se adreseze doar capacităţii aritmetice a Sheilei.

Considerând că gheaţa fusese spartă temeinic, Sheila reveni la problema lor.

— Poţi deci să observi că ar fi chiar mai mult de lucru la revizuirea materialului decât sugeraserăm noi.

— Da, dar înţeleg bine ce vrei, înseamnă o muncă enormă.

Sheila dădu din cap afirmativ.

— Da, însă redactorul dumitale îşi va face partea ce-i revine.

— Iată o încurajare serioasă, spuse Wilson. Deci, să pornim la treabă. O să încerc să nu fiu prea demoralizat.

— Pot continua să rămân sinceră?

— Te rog chiar să fii dură; mai bine dumneata decât criticii. Pe lângă asta, să ştii că sunt un caracter maleabil.

— Ei bine, *Relaţiile anglo-americane* necesită un epilog cu toate datele aduse la zi, altfel se prezintă perfect.

— Norocul meu. Mai ales că acest volum mi-a adus numirea mea la Harvard. Ce părere ai despre *Piaţa Comună?*

— Ei bine, Sheila răspunse cu greutate, căutând cuvintele cele mai pline de tact, chiar în clipa asta când vorbim noi, subiectul respectiv e în continuă schimbare. Iar dumneata ai făcut acolo unele previziuni care s-au dovedit cam departe de realitate.

— Complet greşite, vrei să spui. Ca şi cum nicicând nu s-ar putea realiza un parlament european şi toate celelalte. Sunt un prezicător foarte prost, nu-i aşa?

Spusese toate astea cu mult umor; apoi adăugă:

— Vreau acum să-ţi pun o întrebare foarte serioasă.

— Poftim.

— Ce ştii despre restaurantul numit Harvest?

— A! e foarte bun.

— Să mergem acolo, vrei?

Pe Margo aveau să o găsească, fără îndoială, la masa ei din colţ. Dar, ce dracu? Era vorba de afaceri, nu?

* * *

Gavin se îmbrăcă pentru prânz. Cu alte cuvinte, îşi puse o jachetă albastră de bumbac peste tricoul său cu echipa Red Sox. Când ajunseră la restaurant era deja târziu. Cei mai mulţi meseni erau la cafea şi desert – iar Margo se pare că plecase.

În luna iulie, Cambridge e un adevărat cuptor. Prin urmare comandară câte un ceai la gheaţă, în loc de aperitiv. Având înaintea lor o lungă după-amiază de negocieri, şi-au redus conversaţia din timpul mesei la banalităţi.

— La ce lucrează în momentul de faţă soţul tău?

— La nimic deosebit. Luna noastră la Cape Cod este strict destinată citirii unor cărţi uşoare.

— A! Un universitar bine organizat. Nu silit prea mult să lucreze. Aş vrea să pot rezista şi eu acelei *furor scribendi.* Dar sunt silit să public. Ai copii?

Această întrebare, cea mai nevinovată dintre întrebările uzuale, o scosese din starea de deconectare temporară de care se bucura în acel moment.

— A, da! răspunse ea aproape imediat. Două fetiţe, una de nouă ani şi alta de doisprezece. Dumneata?

— Doi copii. Mari. Băiatul studiază medicina la Oxford, Gemma e încă acasă la fosta mea soţie. Dar va începe să studieze literatura comparată la colegiul East Anglia, toamna aceasta. Nu cred să le fie prea dor de tatăl lor, dar mie mi-e dor de ei.

— Trebuie să treci din când în când pe-acolo cu treburile departamentului de stat, nu-i aşa?

— Da, câte o vâjâială de 48 de ore. Îi sun atunci, dar copiii sunt întotdeauna ocupaţi, ba cu una, ba cu alta. Cred că intrigile soţiei mele şi-au făcut efectul.

— Sunteţi în relaţii atât de proaste – sau n-ar trebui să pun această întrebare?

— Nu face nimic. Da, suntem în relaţii foarte proaste. Nu mi-a iertat niciodată că am stimulat exodul specialiştilor britanici. Nu că ar avea ceva împotriva Americii – n-a ajuns niciodată până aici, dar este împotriva exodului din principiu. Aşadar, punându-mă să aleg între ea şi Harvard şi neaşteptându-se că aş alege-o pe aceasta din urmă – a devenit cam duşmănoasă faţă de mine de atunci. Ţin încă la ea, dacă asta are vreo importanţă, şi duc dorul copiilor. A, dar văd că mă repet. Iartă-mă că pălăvrăgesc despre probleme anoste de familie.

Se uita întruna Ia Sheila. Ea nu arăta deloc plictisită. Părea o femeie foarte inteligentă şi

atrăgătoare, aşa că dorea mult să-i facă o impresie bună.

— Nu mă plictiseşti deloc, răspunse ea, simţindu-se fericită să discute problemele de familie ale altuia. Apoi întrebă: Eşti amărât?

El nu era pregătit pentru asemenea întrebare.

— Par amărât?

— Nu! sigur că nu, rosti ea repede, şi a fost o nepoliteţe din partea mea să spun asta.

— Nu face nimic, o asigură el. Doar că nu era necesar.

Acum fu ea cea surprinsă.

— Nu înţeleg, îi spuse.

— Eşti destul de perspicace să-ţi fi dat seama fără să întrebi. Ai fi putut observa înainte de a ajunge la jumătatea monologului meu că-mi dispăruse orice mândrie. Altfel, de ce ţi-am spus ce ţi-am spus, când am fi putut discuta diferite alte lucruri care să prezinte interes pentru amândoi.

Sheila nu ştia ce să spună. În mod ciudat, se simţea măgulită. Niciodată nu crezuse că ar putea înţelege pe altcineva decât pe Bob şi copiii ci. Dar Gavin încerca, evident, s-o măgulească. De fapt, el avea reputaţia de a şti să se facă agreabil.

Când îşi căută cartea de credit în geantă, el îşi puse mâna pe mâna ei.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă.

— Să plătesc nota, replică ea. Masa a fost o chestiune de afaceri a Editurii Harvard Press.

— Te rog. Insist. N-am făcut altceva decât să vorbim despre necazurile mele de familie.

— Ba nu. Vreau să-mi folosesc contul de cheltuieli al editurii. Asta mă face să mă simt importantă. Îşi trase mâna, găsi cartea de credit, făcu un semn chelnerului şi achită nota prezentând cartea.

— Mulţumesc, Sheila, spuse el zâmbind. Totdeauna eşti la fel de convingătoare?

— Numai când e vorba de slujba mea, zise întorcându-i zâmbetul.

Până la cinci şi jumătate parcurseră trudind din greu patru capitole, făcând semne pe margine unde ar fi fost necesare revizuiri sau cel puţin verificări. Sheila se simţea obosită.

— Va trebui să mă scuzi, Gavin, spuse ea, abţinându-se să nu caşte, dar am de făcut un drum lung înapoi la Cape. Pot să parcurg singură restul capitolelor, să xeroxez paginile care trebuie revizuite, şi să ţi le trimit Ia Washington.

El privi pe deasupra ochelarilor şi întrebă:

— Trebuie neapărat?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Am o familie care mă aşteaptă. Oricum, important este că am stat de vorbă şi am căzut de acord asupra modificărilor.

— Bine, spuse Gavin. Sunt foarte bucuros că ne-am cunoscut.

Sheila îşi strânse hârtiile şi le puse în servieta cu fermoar.

— Sheila? Era în picioare, uitându-se la ea. Deoarece editura m-a invitat atât de elegant la prânz, aş vrea să-mi iau revanşa invitându-te la cină.

Îl privi cu gravitate. Ceea ce o impresionase cel mai mult toată după masa nu fusese înfăţişarea lui plăcută, ci comportamentul lui. Răbdător şi bine dispus. Ironic fără să fie cinic.

— Trebuie totuşi să mă duc acasă, refuză ea într-un mod care spera să nu pară prea definitiv. Cei de acasă mă aşteaptă.

— N-ai putea să le telefonezi? La urma urmei, am mai putea discuta unele revizuiri.

Rămase tăcută un moment. De ce s-ar grăbi să se întoarcă la terenul minat, pe care îl numea mai înainte casa mea?

— De fapt, s-ar putea să rămân peste noapte la o prietenă în Cambridge.

— Minunat. Telefonează-le de aici şi eu dau fuga în biroul lui Evelyn să reţin o masă prin

telefon.

Cum rămase singură, o sună pe Margo la galeria de artă.

— Scumpo, eşti iar la Cambridge? A explodat situaţia la Cape?

— Nu, a trebuit să lucrez ceva la editură. De fapt, dacă nu te deranjez, aş putea să sun mai târziu, ca să te întreb dacă pot să rămân peste noapte la tine.

— Minunat. Hal e la pescuit cu copiii. Tot ce vor prinde probabil este peştele pe care li l-am dat la pachet. Asta înseamnă că putem face o petrecere de noapte, ca în vremurile bune de la Joss. Vrei să luăm cina împreună?

— A – nu. Mai am câteva ore de lucru.

— Atunci categoric trebuie să rămâi. O să pun nişte vin la frigider. Ce distracţie!

Sheila îl sună pe Bob la telefon şi-l anunţă. El nu-şi ascunse deziluzia.

— Ce să fac cu copii? întrebă.

— Eşti doar *tu* acolo, replică ea. Pot să stea şi fără mine o noapte.

— Eu nu pot, răspunse el.

Localul era discret luminat, feţele de masă cadrilate şi în culori vii, iar mesenii, o adevărată *insalata mista* de tinere cupluri studenţeşti şi de zgomotoase familii de italieni.

Se destinseră uşor, angajaţi într-o conversaţie prietenească.

— Se pare că îţi place mult munca ta, remarcă Gavin.

— Îmi place, răspunse Sheila.

— Îţi cunoşti grozav de bine meseria. Vreau să spun că rar găseşti un editor care nu se ascunde dinapoia unor eufemisme timide când consideră vreun paragraf bun de aruncat la gunoi.

— Spune-mi cum e la Washington, spuse ea.

— Spune-mi mai multe de tine, i-o întoarse el.

— Ţi-am spus chiar totul. Viaţa mea e foarte anostă în comparaţie cu a ta.

Astfel aduse intenţionat vorba de el. Dar nu sunt chiar *atât de* fascinant, îşi spuse el. Totuşi, este reconfortant să întâlneşti oameni care pot să se abţină de la a vorbi despre ei.

— Lucrezi mult cu Preşedintele? îl întrebă.

— Nu există o astfel de persoană. Cu rare excepţii. Biroul Oval din Casa Albă e ocupat de actori bine îmbrăcaţi, care citesc documente scrise pentru ei de o echipă întreagă de scriitori – dintre care sunt şi eu unul. De fapt, actualul preşedinte seamănă mai mult cu un robot din *Războiul stelelor.*

— Eşti răutăcios, zâmbi ea.

— Eu credeam că sunt încântător de ireverenţios.

— De fapt corespunzi întru totul cu ceea ce spun ziarele despre tine.

— Chiar aşa? Nu citesc niciodată articolele respective.

— Nici eu, dar subalternii mi le decupează din ziare şi mi le pun pe birou.

Se uită drept în ochii ei verzi poznaşi şi spuse:

— *Touché.* Apoi adăugă: Poate că am nevoie de un nou colaborator.

— Nu, spuse ea, doar de un redactor. Îşi dădu imediat seama de dublul înţeles jenant al cuvântului, şi adăugă cât putu de repede: Aş vrea să aflu mai multe despre preşedintele nostru robot.

— Nu, spuse el apăsat. Poţi să-l citeşti pe Jack Anderson pentru asta. Vorbeşte-mi mai degrabă despre ceilalţi autori pe care-i editezi. Sunt toţi la fel de vanitoşi ca mine?

Cel puţin acest subiect n-o făcea să se simtă prost.

— De obicei, nu prea am contacte personale cu ei. Cea mai mare parte a manuscriselor ne vine prin poştă.

— Sunt un norocos deci, spuse el cu căldură.

Ambiguitatea vorbelor lui o intimida, reducând-o la tăcere.

Gavin îi privi îndelung chipul pe deasupra lumânărilor de pe masă, mirându-se de ce femeia asta minunată părea – în ciuda aparenţei ei vesele – să emane atâta tristeţe.

— Ştii, eşti extrem de atrăgătoare, Sheila.

Ea încerca cu disperare să arate ca o nevastă fericită.

— Crezi cumva că te flatez numai?

— Da, îi răspunse.

— Să nu crezi tot ce citeşti despre mine. Nu sunt un libertin şiret.

— N-am crezut nicio clipă aşa ceva, răspunse ea fără să-l convingă pe niciunul dintre ei.

— Bine, spuse el. Mă bucur. Asta înseamnă că vei accepta invitaţia mea la un liqueur, fără nicio intenţie.

— Nu, chiar nu pot. Mă aşteaptă prietenii.

— Barul Sheraton Commander este la mijlocul drumului între acolo şi aici.

Hotelul lui. Doamne, era de aşteptat. Şi câtă insistenţă! Şi ce ţinută! Oare totdeauna câştigase partidele astfel?

Cu siguranţă că da. Pentru că, în alte împrejurări, ar fi putut foarte uşor reuşi s-o convingă că e atrăgătoare şi dorită. Ce ironie să i se întâmple asta tocmai acum, când era la nadirul încrederii în calităţile ei feminine.

— Sheila? repetă Gavin, încă aşteptându-i răspunsul.

— Uf! tare aş vrea…

— Perfect.

— Dar sunt foarte obosită. N-aş fi o parteneră prea amuzantă.

El îi interpretă răspunsul conform cu subconştientul intenţiei sale.

— Altă dată atunci, spuse el amabil, şi se ridică să-i ţină scaunul.

O conduse în tăcere (trecând de hotelul Commader) până la editură. Acolo aşteptă până când Sheila urcă în maşina ei.

— Mulţumesc, Gavin.

Îi răspunse:

— Nu pot să-ţi spun cu câtă nerăbdare aştept să lucrăm împreună.

18

— Aha! N-ai făcut ore suplimentare. Ai avut o întâlnire.

— Am luat masa cu un *autor,* Margo.

— N-are importanţă, putea să fie şi un acrobat de circ. Era un bărbat şi ai avut o întâlnire cu el. Conform definiţiei mele, asta înseamnă o întâlnire sentimentală. Acum povesteşte-mi *totul.*

Când luă loc pe canapea, Sheila îşi dădu seama că era pentru prima oară în viaţa ei că *dorea* să-şi mărturisească gândurile intime lui Margo.

— Poţi să-mi dai un pahar din vinul ăla? o întrebă.

Margo îi turnă un deget de vin.

— Să auzim acum totul. Nu e la fel ca pe vremea când eram la Vassar?

Oare? Luam lucrurile mult mai uşor pe atunci. Iar noi eram mult mai puţin măritate.

— Păi!… Sheila începu cu banalul: Evelyn m-a rugat să vin azi la editură pentru perfectarea unui plan special de editare urgentă. Reeditǎm trei din cărţile lui Gavin Wilson.

— O afacere bună pentru editura ta, observă Margo. Wilson e o stea care suie. Dar nu mai puteau şefii tăi să aştepte până ce-ţi terminai concediul?

— Nu se putea. Gavin nu a putut veni la Cambridge decât pentru o zi, adică astăzi.

— Gavin? zâmbi larg Margo. Ne spunem deja pe nume, nu?

— Lasă asta, Margo, e doar o relaţie de serviciu.

— Normal, o asigură ea sarcastic. Arată tot atât de bine ca în fotografii?

— Cred că da, răspunse Sheila evaziv.

— Vorbeşte cu accent englezesc?

— Doar vine din Anglia.

— Accentul englezesc e seducător, nu crezi?

— Poate să fie.

Sheila ar fi preferat să relateze, pur şi simplu, evenimentele. Dar radarul lui Margo selecţiona numai semnalele neexprimate.

— Te-a plăcut?

Sheila făcu o pauză.

— Crede că sunt un bun redactor.

— Redactor, supraredactor. Unde te-a dus la masă?

— La „Groceria", în Central Square.

— Aa! cu lumânări – foarte romantic. Şi, fireşte, aţi discutat numai despre revizuirea cărţilor.

— Fireşte.

— Mincinoaso.

— Păi, e normal să mai pălăvrăgeşti şi despre alte lucruri.

— Desigur, spuse Margo. Şi când a dat atacul?

— Ce?

— Haide, Sheila. Wilson e un bărbat sclipitor, liber şi e celebru.

— Dar eu sunt…

— Tu eşti o femeie *foarte* frumoasă.

— Vroiam să spun că sunt măritată.

Margo se uită la ea ridicându-şi sprâncenele şi continuă:

— Şi pământul e rotund! Ce are asta de-a face cu Gavin Wilson?

Sheila sorbi din pahar şi spuse:

— Ai un vin bun.

— Aa! deci am *dreptate.* Acum spune-mi ce ţi-a spus şi îţi spun ce vrea.

— Să-ţi relatez toată seara?

— Nu, proasto! Numai partea culminantă de după cină.

— N-a existat aşa ceva. M-a dus la editură, unde îmi lăsasem maşina. Asta a fost tot.

— Pe muteşte? Fără dialoguri?

Sheila făcu o pauză. Acum îi era teamă să-i mai spună ceva lui Margo.

— M-a invitat să mergem să bem ceva. Nu cred că asta înseamnă ceva.

Ochii lui Margo se făcură cât cepele.

— Să beţi ceva? Unde?

— La hotelul lui.

— Aş zice că ăsta era un atac foarte categoric, nu crezi? zise Margo.

— Probabil, admise Sheila. Cred că da.

— Atunci, ce dracu eşti acum *aici?*

— Lucruri de felul ăsta nu sunt în stilul meu de viaţă, răspunse Sheila.

Margo se ridică de la locul ei şi se aşeză lângă prietena ei pe canapea.

— Ascultă, iubito! îi spuse încet, luând-o de mână; ai fost totdeauna o soţie perfectă şi ego-ul tău tocmai fusese strivit sub un tăvălug. Nu-ţi prinde bine acum când constaţi că un adevărat supermascul te găseşte formidabilă?

— Păi… m-am simţit oarecum măgulită, da.

— Atunci îţi repet întrebarea – ce naiba cauţi acum pe-aici?

— Margo, am trecut prin destule umilinţe. Nu vreau să fiu o scurtă distracţie nocturnă pentru un Casanova englez.

— Asta-i tot ce crezi tu că vrea el?

— N-are importanţă, Margo. Fiindcă în ciuda nenorocitei ăsteia de situaţie în care mă aflu, totuşi îl iubesc pe Bob şi nu vreau să sufere căsnicia mea şi mai mult decât a suferit.

— Ce te face să crezi că ar avea de suferit căsnicia ta?

Sheila încercă să citească pe faţa lui Margo ce gândea cu adevărat. Părea profund implicată. Nu mai avea nimic din înfăţişarea pseudo-sofisticată de la Josselyn Hall, partizana Dragostei Libere care rămăsese virgină până în ziua nunţii. Era o femeie care încerca să-i spună unei prietene la care ţinea cu adevărat că, din nefericire, în viaţă nimic nu este perfect. Ceea ce evident că Sheila nu reuşise să înveţe.

— Ascultă, Sheila, continuă Margo. Asta nu are nimic de-a face cu răzbunarea sau cu întoarcerea ta

la Bob. El nici nu trebuie afle vreodată…

— Dar mă iubeşte, murmură Sheila. Şi face mari eforturi să mă recâştige.

Margo se uită la prietena ei greu rănită. Ce-i mai putea spune fără să şi-o îndepărteze? Încă un lucru.

— Ce ştii despre grozava aia de doctoriţă franţuzoaică?

Asta chiar o izbi pe Sheila.

— Pe dracu! zise Sheila, strângând din dinţi furioasă.

Evitase până acum să se gândească la frumuseţea răposatei Nicole Guérin.

Cele două femei rămaseră un moment tăcute. Apoi Margo întrebă:

— Cum a fost exact despărţirea de Gavin?

— I-am spus de-a dreptul că sunt obosită.

— Aşadar, nu i-ai trântit uşa în nas, trăgând zăvorul?

— Nu înseamnă nu.

— N-ai fost nicio clipă ispitită?

Ce rost avea să mai nege acum?

— Margo, şi unde am fi ajuns atunci?

— Probabil nicăieri. Dar poate te-ar fi făcut mai puţin nefericită. Oricum, nu vei şti niciodată până unde să mergi dacă nu încerci.

Sheila vroia să încheie – sau cel puţin să amine discuţia pe tema asta.

— Ascultă, vom lucra împreună la cărţile lui următoarele câteva luni. Va fi destul timp…

— Nu, spuse Margo încet, dar ferm, sună-l la telefon chiar acum.

— Ce?

— E doar zece şi douăzeci, cheamă-l acum. Înainte de a-ţi trece dispoziţia.

— Ce să-i spun? E foarte jenant.

— Spune-i doar că ai avut o seară minunată. Lasă-l pe el să facă pasul următor. În cel mai rău caz, o să rămâi cu uşa deschisă.

Sheila respiră adânc.

— Nu e bine, îşi spuse tare pentru sine.

— Unde locuieşte?

— La „Sheraton Commander”.

În clipa următoare, Margo răsfoia cartea de telefon. Găsi numărul şi îl mâzgăli pe o bucată de hârtie.

— Hai, draga mea, sună-l.

— Nu pot.

— Atunci îl sun eu.

— Te rog, nu, Margo.

— Foarte bine, Sheila. E doar viaţa ta. Nu vreau să joc rolul lui Mefistofeles. Fii nefericită pe limba ta.

Făcu ghemotoc peticul de hârtie.

Sheila spuse repede:

— Stai. Îi… îi telefonez.

Degetele îi tremurau uşor în timp ce forma numărul de telefon.

— Aici „Sheraton Commander”. Bună seara.

Gâtul i se uscase brusc şi vocea îi era puţin răguşită.

— Aş putea vorbi cu… Gavin Wilson, vă rog?

— Aveţi legătura cu camera domnului Wilson…

Sheila se uita îndurerată la Margo care dădu din cap s-o asigure că făcea exact ce trebuia să facă.

Secundele care urmară părură nesfârşite. Operatoarea interveni.

— Camera domnului Wilson nu răspunde. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

— A, nu, mulţumesc.

Sheila lăsă receptorul să-i alunece încet pe aparatul telefonic.

Slavă Domnului!

19

Jean-Claude stătea în locul său obişnuit de pe plajă. Astăzi studia *Initiation à la Géographie.* Venise acolo dimineaţa devreme, fiindcă se sculase înaintea celorlalţi din familie şi, cum Sheila nu era acasă, pregătise el cafeaua, băuse o ceaşcă şi lăsase restul lui Bob.

Jessica apăru pe plaja liniştită ceva mai târziu, ducând cu ea o ediţie ieftină a *Annei Karenina* (pe copertă o fotogramă din noul serial de televiziune) şi merse spre o dună mult în josul malului. Cei doi arătau ca două rezemătoare de cărţi, având între ele două sute de metri de nisip nemişcat şi iarbă de mare. Soarele se apropia de zenit, când o umbră nedorită îi reteză lui Jessie lumina la care citea.

— Ce faci aici, Jess?

Ea îşi ridică privirea. Era încrezutul de Davey Ackerman.

— Citesc. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă vei înceta să-mi iei soarele.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Jess.

— Nu cred să existe ceva pe care vreau să-l aud de la tine. Cară-te.

— Ce-ai să zici dacă-ţi spun un secret? Dacă e important, ai să mă placi mai mult?

— Ar trebui să fie un secret grozav.

— Asta are să te zdruncine straşnic.

— O! da?

— Da.

Fata închise cartea şi se uită la Davey cu obişnuitul ei dispreţ.

— Cee?

— Hai cu mine până la golfuleţ.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fie undeva retras, Jess. Să nu ne poată vedea nimeni. M-ar putea omorî dacă s-ar afla ce ţi-am spus.

Gândul că cineva îşi risca viaţa numai ca să-i spună ei un secret îi stârni lui Jessie curiozitatea. Se ridică în picioare.

— Foarte bine, spuse ca scuturându-şi nisipul de pe şort. Să sperăm că merită osteneala.

O porniră dând ocol dunei din golfuleţ, până unde nu-i mai putea vedea nimeni în afară de pescăruşii ce zburau la mică înălţime.

— Ei bine? îl întrebă Jessica nerăbdătoare.

— Bine. Ascultă, spuse Davey, respirând adânc ca să-şi facă curaj. I-am auzit aseară pe tata şi mama discutând, înţelegi?

— Şi?

— Vorbeau în şoaptă, dar oarecum destul de tare. Despre părinţii voştri…

Jessie se nelinişti puţin. În ultimul timp observase o uşoară răceală între Bob şi Sheila, dar refuzase să-i atribuie vreo importanţă. Îşi spusese că aşa ceva nu e posibil între ei. Erau fericiţi.

— Ce e cu părinţii mei, întrebă ea, rozându-şi unghiile involuntar.

— Păi, era vorba despre puştiul francez, de fapt.

— Că ce?

— E al tatălui tău.

— Ce tot spui? întrebă Jessie, speriată de ceea ce înţelesese bine.

— E băiatul tatălui tău. Tatăl tău e tatăl lui. Ai înţeles?

— Eşti un mincinos ordinar.

— Ba nu, jur. Aşa e. I-am auzit pe părinţii mei. Vreau să spun că erau şi ei atât de uluiţi cum nu poţi să-ţi închipui.

— Davey, eşti o canalie murdară! strigă Jessie pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Linişteşte-te, Jess, o imploră el.

Furia ei neaşteptată îl neliniştea. Se aşteptase la ceva mai mult drept recunoştinţă. Dar ea îl părăsi imediat.

— Vino înapoi, strigă el.

Jessie pornise în fugă de-a lungul plajei.

— Cum arată domnul ăsta, mami? întrebă Paula, când Sheila îşi deschise servieta şi puse cele trei cărţi ale lui Gavin Wilson pe birou.

— Simpatic. Mă aşteptam să fie puţin închipuit, dar nu e.

Avu grijă să aşeze volumele cu coperta în sus.

În felul acesta fotografia lui Gavin de pe spatele cărţii n-o va privi continuu pentru a-i reaminti ceea ce aproape că se întâmplase în ziua precedentă.

— Ce-aţi mâncat aseară? o întrebă Sheila, sperând că fiica ei nu va observa schimbarea ostentativă a subiectului.

— Ne-am amuzat.

— Şi mai ce?

— Tati ne-a dus să mâncăm pizza. Ne-am distrat.

Dându-şi imediat seama de lipsa ei de tact, adăugă:

— Ar fi fost mai bine dacă erai şi tu cu noi, mami.

— Mulţumesc, râse Sheila şi o sărută pe frunte.

În clipa aceea uşa din faţă se trânti cu violenţă.

— Mami, unde eşti? strigă Jessie.

— Aici, Jess. M-am întors chiar acum.

Jessica intră în cameră; era aprinsă la faţă şi transpirată.

— Ce-i cu tine, fetiţo?

— E adevărat? întrebă Jessie cu glas tremurat.

— Ce?

— E adevărat despre tati?

— Uf, nu ştiu, Jessie. Cel puţin aşa sper, gândi ea.

— Atunci e adevărat. Văd asta pe faţa ta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paula, nerăbdătoare să participe şi ca la evenimentele familiei.

Jessie se întoarse spre Paula.

— Davey mi-a spus că Jean-Claude este băiatul lui tati.

— Ce? Eşti nebună?

Paula făcuse ochii mari. Nu putea să-şi dea seama prea bine ce înseamnă toate astea, dar simţea în mod vag că e vorba de ceva îngrozitor.

— Vă rog, spuse Sheila enervată, încercând să le calmeze, am să încerc să vă explic…

Jessie se întoarse furioasă spre mama ei.

— Mai întâi recunoaşte că e adevărat. E adevărat că tati e… tatăl lui… nu fu însă în stare să rostească până la capăt propoziţia.

— Da, spuse Sheila încet, e adevărat.

Acum începu şi Paula să plângă.

— Nu, clătină ea din cap. Asta e o minciună. El e tati al nostru. E *al nostru!*

Jessie izbucni furioasă, repezindu-se la soru-sa.

— Nu înţelegi, idioato? A avut o legătură cu mama lui Jean-Claude.

— Ce-i aia o „legătură”? întrebă Paula căutând din răsputeri să nu înţeleagă.

— S-a culcat cu ea şi i-a făcut un bebeluş! strigă Jessie.

Paula se uita deznădăjduită la mama ei.

— Toţi au de gând să ne părăsească? întrebă ea, exprimându-şi temerile cele mai adânci.

Sheila le cuprinse în braţe pe cele două fetiţe speriate.

— Totul va fi bine, murmură Sheila, sperând să se convingă şi ea de asta.

— Cum de i-ai dat voie să vină aici, în casa noastră? suspină Jessie.

În clipa aceea uşa din faţă se închise cu zgomot, încremeniră toate trei. Jean-Claude intră în cameră cu cartea în mână.

— Bună ziua, spuse el zâmbitor.

Era foarte fericit că o vedea pe Sheila întoarsă acasă.

— E tati *al nostru,* se răsti Paula la el. E al nostru, e al nostru!

Jean-Claude nu înţelegea nimic.

— Ce vrei să spui, Paula? întrebă el.

— Tati al nostru e tatăl *nostru* şi tu vrei să ni-l iei, ţipă ea.

— Ba nu, protestă Jean-Claude.

— Sunt sigură că mama ta, blestemata aia, nici nu a murit, mârâi Jessica, vrând să-l rănească. Să-l facă să plece. Să-şi renege existenţa.

Paula alergă către el şi începu să-l lovească cu pumnii. Băiatul nu-şi ridică mâna să se apere de loviturile ei, deoarece începea să simtă că era, într-un fel inexplicabil, vinovat de o crimă.

— Paula, opreşte-te odată.

Sheila se repezi să-i despartă pe cei doi copii.

Jean-Claude plângea încetişor. De cum au fost despărţiţi, le privi înfricoşat şi se retrase, mai întâi încet, apoi repede, urcând scara.

După o clipă auziră uşa de la dormitorul băiatului închizându-se.

Sheila le privea pe fiicele ei rănite sufleteşte. Şi totul era din vina lui Bob. Erau toate trei nişte victime nevinovate, ale căror vieţi fuseseră în acel moment urâţite pentru totdeauna de purtarea lui necinstită.

Şi eu am greşit, gândi ea îndurerată. Eu am luat o hotărâre greşită. Acum îmi dau seama că m-am gândit numai la mine.

Tocmai atunci o maşină opri în faţa casei. Era Bernie, care îl adusese pe Bob de la meciul lor de tenis. Sheila îşi văzu soţul sărind din maşină, făcând cu mâna prietenului său şi pornind spre casă.

— A venit tata, spuse Sheila.

Ca şi cum fetiţele nu ar fi înţeles asta după faţa ei.

— N-am să-i mai vorbesc de-aici înainte niciodată, izbucni Jessica îndreptându-se repede spre scară.

— Nici eu, adăugă Paula, urmându-şi sora şi lăsând-o pe Sheila singură.

Ea oftă şi îşi privi soţul apropiindu-se de casă cu paşi mari.

Apoi auzi uşa.
— Sheila?
— Sunt aici, Robert, spuse ea liniştită.
Şi-şi dădu seama că-i răspunse ca o străină.

20

Stăteau unul în faţa celuilalt.

— Cum au aflat? întrebă Bob.

— Nu ştiu, i-ai spus lui Bernie?

Bob îşi lăsă capul în jos.

— Da.

— Înseamnă că Davey i-a auzit din întâmplare pe ai lui vorbind.

— Şi noi, ce să facem acum?

— Nu *noi,* răspunse ea hotărâtă. E problema *ta.*

— Ce crezi că trebuie să fac? întrebă el, nevrând să înţeleagă ceea ce ea îi spusese de fapt foarte limpede.

— Trimite-l înapoi acasă, Robert, zise ea scurt. Acum, azi.

Avea dreptate.

— Altfel iau fetele şi plec de aici, adăugă ea.

Nu ca o ameninţare, ci ca simplă alternativă.

— Foarte bine, zise el, fără să se opună.

Totuşi, aştepta ca ea să spună ceva cât de cât încurajator. Ceva care de exemplu îl putea ajuta să facă faţă acestei hotărâri dure. Dar Sheila nu mai spuse nimic.

Se ridică, se duse ameţit la telefon şi formă numărul.

— Au un loc la zborul din seara asta, îi spuse el, acoperind receptorul cu palma, dar avionul pleacă la şapte…

— Poţi să ajungi la timp dacă te grăbeşti, spuse ea liniştită, fără să se întoarcă spre el.

— Okay, îl auzi vorbind cu biroul liniei aeriene. Numele e Beckwith… a… vreau să spun Guérin. Da, vom fi acolo cu o oră mai înainte. Puse jos receptorul şi se apropie de Sheila.

— Cred că trebuie să-i spun, nu?

Ea îl privi, dar nu zise nimic.

— Da, murmură el, răspunzându-şi singur. Am să mă duc să-l ajut să-şi facă bagajul.

Ea continua să tacă. Bob se întoarse, şi ieşi din cameră urcând scara.

Era prea obsedat de ceea ce trebuia să spună ca să audă că suna telefonul.

— Alo, Sheila?

— Da.

— Sunt eu, Gavin Wilson. Te-am deranjat… hm, la o oră nepotrivită?

— Oarecum, abia acum am sosit acasă şi… a – a – aş putea să te sun mai târziu? Eşti la Washington?

— Nu, tocmai asta-i problema. Am să fiu scurt, îmi dau seama că eşti ocupată. Mă gândeam că aş putea să-mi amân plecarea la Washington, dacă eşti liberă – adică, dacă vrei să continuăm revizuirea materialului. Aş veni eu la tine, desigur.

— Gavin, nu pot.

— Sheila, insistă el. Am impresia că eşti necăjită. Totul e bine?

— Gavin, îmi pare rău. Am nişte încurcături în familie. Nu pot vorbi acum.

Închise telefonul. Pentru o fracţiune de secundă aproape că îi veni să râdă. Să vezi şi să nu crezi, îşi spuse.

Bob bătu la uşă.

— Jean-Claude, pot să intru?

— Da, răspunse băiatul moale.

Bob deschise încet uşa.

Băieţelul era ghemuit pe dunga patului. Îi aruncă tatălui său o privire sfioasă, pe furiş.

— Putem vorbi? îl întrebă Bob.

— Da.

Era nervos şi nu ştia ce gândeşte băiatul.

— Of! Pot să stau jos?

Jean-Claude dădu din cap afirmativ şi se uită iarăşi în fugă la Bob.

Bob se aşează pe scaunul cel mai depărtat de pat.

— Nu pot să-ţi spun cât îmi pare de rău că te-ai bătut cu Jessie şi Paula. Davey Ackerman le-a spus un lucru care a stârnit tot necazul tău. Jessie n-a vrut de fapt să te supere. Îţi dai seama de asta, nu Jean-Claude?

Fără să se uite la Bob, băiatul dădu uşor din cap.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, continuă Bob.

Băiatul îl privi cu gravitate.

— Ai vrea să mă întorc înapoi acasă? întrebă el.

Bob se simţi stânjenit de perspicacitatea băiatului.

— Of! – vezi, Jean-Claude, cred – credem că ăsta ar fi lucrul cel mai bun pentru tine.

Tăcu apoi din nou. Băiatul rupse tăcerea.

— Când trebuie să plec?

Doamne, gândi Bob, arăta atâta înţelegere în situaţia asta grea!

— Asta depinde, răspunse Bob exprimându-se intenţionat vag pentru a-şi controla emoţia. Ziceam să te ajut să-ţi faci bagajul ca să fim cât mai repede gata.

— Nu e nevoie. Am puţine lucruri.

— Am să te ajut totuşi, insistă Bob.

— Nu e nevoie. Vrei să fiu gata imediat?

Bob ezită.

— Da, spuse în cele din urmă. Asta va uşura situaţia. Vreau să spun… Mă întorc imediat, e bine?

Se ridică, traversă camera, atinse umărul băiatului şi ieşi.

Se opri un moment în faţa uşii Jessicăi, făcându-şi curaj. Bătu la uşă.

— Cine-i? întrebă scurt şi cu ostilitate Jessie.

— Eu. Tati. Vreau să vorbesc cu tine.

— N-am tată. Pleacă.

— Te rog, Jessie. Paula e acolo?

— Nu, se auzi vocea Paulei prin uşă. Te urăsc mai mult decât orice.

— Jess? Bob încercă din nou să se adreseze celei mai mari. Te iubesc mult.

— Pleacă de aici şi mori, spuse ca.

— Pleacă de aici, strigă Paula. Lasă-ne *singure* pe mami şi pe noi!

Cu inima frântă Bob se supuse şi plecă.

Coborî scara, înapoindu-se în living. Sheila sta ghemuită în fotoliu, înconjurându-şi genunchii cu braţele.

— Va fi gata imediat, spuse Bob moale.

Ea nu-i răspunse.

— Îşi face bagajul singur. Mi-a refuzat ajutorul.

Sheila tăcea mai departe. Dar avu un gând egoist:

Ştiu că n-am să mai văd niciodată fotografia aia în ramă de argint.

— Fetele nu vor să-mi vorbească. Afurisită treabă. Le-am pustiit sufletul, nu-i aşa? Vreau să spun, în ce dracu pot ele să creadă de acum înainte? N-au să-şi revină niciodată.

Sheila rămase tăcută şi nemişcată.

Bob îşi dădu seama că tot ce spunea el avea să rămână un monolog. Aşa că-i ceru soţiei sale o favoare, fără ocol.

— Poţi să încerci să le-vorbeşti cât sunt eu plecat?

Ea ridică ochii spre el şi întrebă simplu:

— Ce le-aş putea spune?

21

În loc s-o ia pe Ruta 6 care traversa staţiunea Cape Cod, Bob se abătu pe Ruta 6A la Orleans. Mai ocolită, dar mai plăcută. Autostrada Cranberry oferea o vedere spre ocean.

Băiatul îşi impusese o tăcere stoică în timpul ultimelor ore dinaintea plecării. Îşi făcuse bagajul şi apoi aşteptase ascultător în cameră ca Bob să vină să-i ia. Bob ducea valiza verde, iar Jean-Claude sacoşa de mână. Coborâră scara care ducea spre bucătărie, unde Sheila le pregătise nişte sandvişuri cu brânză şi nişte cafea să-i fortifice pentru drumul la aeroport.

În timp ce fetele rămaseră ermetic încuiate în camera lui Jessie, Sheila îşi recăpătase calmul. Lucrurile nu se puteau înrăutăţi mai tare. Le rămăsese o parte din vacanţa de vară ca să încerce să amelioreze situaţia. Ziua de mâine avea să fie prima zi din restul noii lor vieţi. Când îţi lipsesc cuvintele, e totdeauna confortabil să recurgi la clişee. Sheila, urmărind cu privirea bărbatul şi băiatul care-şi mâncau sandvişurile, rosti banalităţile potrivite momentului.

— A fost foarte plăcut să te avem printre noi, Jean-Claude.

Băiatul era cu gura plină. Înghiţi şi răspunse politicos:

— Mulţumesc, doamnă.

Bob tăcea, acaparat de frământările lui sufleteşti.

— Sunt sigură că fetelor le pare rău pentru această… neînţelegere.

Toţi ştiau că fetele erau sus. Tot timpul se auziseră vociferările lor zgomotoase. Casa era, de fapt, construită din lemn.

— Vă rog să le spuneţi rămas bun din partea mea, zise Jean-Claude.

— Bineînţeles.

Când fură gata de plecare, Jean-Claude îi întinse mâna. Sheila i-o luă şi se aplecă să-l sărute pe obraz.

Bob o privea, gândind prima sa idee coerentă din toată acea după-amiază: Oare peste trei ore am să fac şi eu la fel pe aeroport?

Călătoreau cam de jumătate de ceas, când Bob încercă să demareze o conversaţie.

— Ştii, când am trecut prin Orleans, am uitat să-ţi spun ceva.

Aruncă o privire băiatului de lângă el, care-şi ţinea sacoşa pe genunchi.

— E ciudat – Bob divaga ca un ghid care conduce turişti – dar în oraşul ăsta a fost instalată prima staţie pentru transmiterea telegramelor în Franţa. Pe atunci nu existau telefoane…

— A! făcu băiatul pe un ton liniştit.

Despre ce-oi fi pălăvrăgind eu oare? se întreba Bob. Despre telegrame? Da! Îşi dădu scama că nu era chiar aiurea. Încerca astfel să-i spună băiatului că vor ţine legătura în viitor. Că există o cale de comunicare directă între Cape Cod şi Franţa. Oare a înţeles?

La ce se gândea oare?

Trecură şi prin Sandwich fără să mai comenteze numele caraghios al localităţii.

Traversară apoi Canal Cape Cod, tot fără să vorbească.

— Are să ne fie dor de tine, Jean-Claude, spuse Bob.

Laşule! N-ai nici măcar curajul să foloseşti singularul? Vorbeşte în numele tău, Bob. Tocmai treceau prin Plymouth.

— Ţin foarte mult la tine, adăugă el.

În fine, am reuşit, îşi spuse. Mi-am exprimat propriile sentimente. Oricum, cel puţin în parte.

O bună bucată de vreme, băiatul rămase tăcut. Când mai aveau cam o oră până la aeroportul Logan, deschise gura:

— E adevărat, Bob?

— Ce anume?

— Că eşti, într-adevăr, tatăl meu?

Bob îşi întoarse privirea spre el. Băiatul avea dreptul să cunoască adevărul, ce dracu?

— Da, Jean-Claude. Sunt tatăl tău.

Foarte bine, îngroapă-mă sub blesteme, copile. O merit. Fiindcă nu ţi-am spus asta din clipa când te-am întâlnit, ca să-ţi cruţ durerea de acum.

Şi fiindcă acum, ştiind *de data aceasta* foarte bine despre ce e vorba, te părăsesc încă o dată.

— Sunt fericit, spuse băieţelul.

Totuşi, se simţea o undă de tristeţe în glasul lui.

Bob îl privi întrebător: De ce?

— Mama îmi vorbea des despre tatăl meu. Că este cumsecade şi bun. Şi glumeţ. Şi…

— Da?

— Şi când te-am întâlnit, prima dată, la aeroport, am sperat că s-ar putea ca tatăl meu să fie cineva ca tine.

Asta mi-a fost teama cea mai mare. Sau poate, speranţa cea mai mare? Să mă întâlnesc cu fiul meu şi el să mă placă – nu, să mă iubească, aşa cum sunt eu, cu toate păcatele mele.

Bob întinse mâna atingându-l uşor. Jean-Claude i-o cuprinse cu amândouă mâinile lui şi i-o ţinu strâns. Foarte strâns.

Bob nu-şi putu întoarce privirea spre el. Se uita fix drept înainte, minţindu-se că făcea asta pentru că trebuia să fie atent la volan.

Băieţelul îi ţinea tot timpul mâna strânsă.

Bob îşi spunea: Nu-l pot lăsa să se întoarcă în Franţa.

Nu pot să-l las să plece.

22

Copilăria se terminase brusc pentru Jessica şi Paula. Oprită în capul scării, Sheila le putea auzi vorbind.

— Nu trebuie să se mai întoarcă în casa asta, insista Paula. Niciodată, niciodată, niciodată.

În mod bizar, Jessica avea o voce mai puţin agitată.

— Asta numai mami va hotărî, spuse ea.

Urmă o pauză, timp în care Paula rămase pe gânduri.

— Cum de-a mai putut să vorbească cu el după ce-a făcut? întrebă Paula.

— Nu ştiu, răspunse Jessie, tot ce sper e numai – mă înţelegi – să nu se despartă. Vreau să spun că în urma căsniciilor distruse, copiii sunt cei care suferă cumplit.

Urmă o altă pauză, timp în care Paula căută să cântărească realităţile abia survenite.

— Vai, Jessie, sunt înspăimântată. S-a schimbat totul atât de tare.

— Nu te necăji. O să am eu grijă de tine.

Mai urmă o pauză.

— Dar cine o să aibă grijă de mami?

Sheila bătu la uşă, apoi o deschise. Le găsi îmbrăţişate. Amândouă se simţiră uşurate văzând-o. Ea se aşeză pe pat.

— Am avut o zi plină, nu-i aşa?

Făcu o sforţare să zâmbească.

— Ce are să se mai întâmple, mami? întrebă Paula îngrijorată.

— Tati o să se întoarcă îndată şi vom încerca să adunăm cioburile oalei sparte.

— O să mai fim vreodată fericite? întrebă Paula.

În lumea ei nimic nu mai părea acum sigur.

— Sigur că vom fi. Ascultaţi, partea cea mai dureroasă când creşti mare este să descoperi că nimeni nu e perfect. Nici chiar părinţii tăi.

— Ba tu eşti, zise Paula.

— Nimeni nu este, stărui Sheila.

Jessie se uită în ochii mamei sale.

— Îl iubeşti încă pe tata, nu-i aşa?

Sheila dădu din cap afirmativ.

— Jess, am fost fericiţi aproape douăzeci de ani. Am fost mai fericiţi decât aproape toţi cei din jurul nostru. Ea şovăi, apoi lăsă să-i scape: o fericire aproape perfectă.

— Doamne, mami, spuse Jessie îndurerată, viaţa e murdară.

Sheila cântări această apreciere timp de o clipă.

— Da, dragă, recunoscu ea. Uneori este.

În clipa aceea se auzi soneria. Să fi venit Bob atât de repede? Fetiţele nu erau, desigur, pregătite să-l întâlnească. Şi nici ea nu era sigură că ar fi fost pregătită.

— Deschid eu, spuse ea.

Se vede că încearcă să fie delicat, se gândi, în timp ce cobora scara. În loc să intre direct, a sunat să ne prevină.

Sheila deschise uşa.

Gavin Wilson. Ea rămase fără glas.

— Iartă-mă că te deranjez, Sheila, spuse el stingherit, dar vocea ta mi s-a părut cam ciudată la telefon. Am fost îngrijorat. Eşti sigură că totul e bine?

— Normal. Doar că în momentul în care ai telefonat copiii erau…

Ea căută o scuză credibilă.

— Foarte bine, spuse el, satisfăcut de exprimarea ei incompletă.

Se simţeau amândoi puţin stingheriţi, stând aşa în uşă şi neştiind ce să-şi mai spună.

— Nu trebuia să fii la Washington? întrebă ea, gândind: Doamne, probabil că în clipa asta arăt groaznic.

— Pot să se lipsească de mine încă o zi, cred.

Oho!

— Ai vrea să… a – a… intri în casă? întrebă ea.

Gavin înţelese că ea de fapt nu vroia asta.

— Mă tem că am fost prea îndrăzneţ. Dar mă bucur că totul e bine. Uite, sunt instalat la hotelul Irm. Dacă pot fi – mă rog – de ajutor în vreun fel, telefonează-mi. Totuşi, nu te simţi obligată s-o faci.

Taci, Gavin, iarăşi spui prostii.

— Eşti foarte amabil, spuse Sheila, şi adăugă: Soţul meu trebuie să se întoarcă îndată. A trebuit să de ducă la aeroport.

— O! izbucni Gavin. Ceva neprevăzut?

— Am putea să-i spunem aşa.

— O! exclamă Gavin din nou.

Sheila continuă:

— Sunt foarte mişcată de solicitudinea ta.

— Ei, atunci ştii unde să mă găseşti, îi răspunse el timid.

Se întoarse şi porni spre maşina închiriată.

— Gavin, îl strigă Sheila.

El se opri la vreo zece metri de uşă.

— Da?

— Ai vrea să vii la noi în seara asta, să bem ceva? Să zicem, pe la nouă jumătate sau cam aşa ceva?

— Ar fi minunat. Să telefonez mai întâi?

— Nu, nu, vino direct. Bob va fi bucuros să te cunoască.

— Perfect. Pe curând.

Ridică mâna salutând-o scurt, se întoarse şi se duse la maşină.

Ce om drăguţ, se gândi Sheila. Să facă atâta drum. Doar pentru mine.

Sheila şi fetiţele erau la cină când sună telefonul.

— Sheila?

— Bob! A mers totul bine?

— Uf – da şi nu. Am fost prinşi într-un blocaj de circulaţie nemaipomenit. N-am ajuns încă la aeroport şi avionul a decolat deja.

— A!

— Ascultă, spuse el, avem o singură soluţie raţională. Să rămânem în Lexington, pentru ca băiatul să poată pleca mâine. Eşti de acord?

Ea şovăi, apoi spuse:

— Cred că ai dreptate.

— Ce fac fetele?

— Ceva mai liniştite.

— Aş vrea să le spun ceva. Crezi că ar vrea să-mi vorbească?

— Mă îndoiesc.

În clipa aceea o voce nazală interveni pe linia telefonică.

— Mai depuneţi patruzeci de cenţi pentru următoarele trei minute.

— Bine. Ascultă, Sheila, spuse Bob grăbit. Te sun din nou când ajung acasă, în Lexington.

— Bine.

— Te iubesc, spuse el repede în momentul în care telefonul se întrerupse.

Spera că ea îl auzise. Fiindcă se gândise ce să-i spună mult înainte de a o suna.

Bob puse receptorul în furcă şi se întoarse în sala de mese a hotelului Wellesley Harvard Johnson, de pe ruta 128.

Jean-Claude stătea într-un separeu pe colţ, ciugulind din nişte scoici prăjite (era o seară când se putea mânca orice fel de pescărie). Bob se aşeză în faţa lui.

— Ţi-ar plăcea să mai stai o zi? întrebă el. Am putea dormi în casa noastră din Lexington. Ce crezi?

— O, da! spuse băiatul.

23

De data asta, fetele nu trebuiră să fie rugate mult ca să se ducă la culcare. Mai devreme, acceptaseră vestea absenţei lui Bob cu nepăsare. Sau, cel puţin, cu epuizare sufletească.

Dar Sheila nu putea să nu încerce un sentiment de iritare. Chiar când chemase aeroportul la telefon, Bob îi lăsase impresia că ar căuta motive să amâne plecarea. Poate că intenţionat pierduse avionul. Să mai fure o zi împreună cu fiul său.

Era de asemenea furioasă fiindcă o lăsase să se descurce singură cu fetiţele, convins, ca de obicei, că ea va şti să rezolve orice problemă. Nici nu părea măcar că şi-ar cere scuze fiindcă nu venea acasă în noaptea aceea. Oare noi nu mai contăm deloc? Ce dracu are mai multă importanţă pentru el?

Gavin Wilson sosi la nouă şi jumătate fix. Nu-şi dădea seama de ce, dar arăta puţin altfel decât de obicei. Apoi observă imediat: purta cravată şi sacou.

— Bună seara, Sheila.

Tonul său se potrivea cu ţinuta convenţională.

— Intră, spuse ea. Vrei ceva de băut?

— Da, te rog. Whisky cu apă, dacă se poate.

O urmă în casă.

— Cu gheaţă?

— Da, te rog. M-am americanizat complet, după cum vezi.

Când intrară în living, el privi în jur stingherit.

— Uf, Bob a trebuit să rămână Ia Boston, spuse Sheila, încercând să fie cât putea de degajată.

— A! Ceva grav?

— Nu. Desigur. Doar o întârziere de ultim moment.

— A!

— Ia loc, te rog, Gavin. Aduc băutura.

Şocul nervos se declanşă pe neaşteptate, în timp ce deschidea frigiderul. Deodată efortul de a menţine aparenţele se dovedi prea mare pentru ea. Închise uşa frigiderului şi, sprijinindu-se de ea, începu să plângă.

Încet, necontrolat.

Asta-i alina durerea. Îşi dădu astfel seama cât de mult şi de câtă vreme îşi dorise această descărcare.

Deodată simţi braţele cuiva cuprinzând-o. Gavin intrase în bucătărie fără să-l audă. În timp ce o ţinea în braţe, şopti:

— Acum, Sheila, vrei sau nu vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Nu se putu mişca, împietrită de avalanşa de emoţii.

— Dar nu ştiu nimic despre tine, îi spuse ea fără să se întoarcă.

— Dacă asta te poate ajuta, răspunse el cu blândeţe, află că am fost verificat pentru siguranţa statului de F.B.I. Ceea ce înseamnă că mi se pot încredinţa cele mai formidabile secrete.

Sheila râse uşor. El o mai ţinea încă în braţe. Ea nu se întorsese şi nici nu încercase să se desprindă din braţele lui. Vocea lui Gavin tremură uşor când îi spuse:

— Oricum, indiferent de cum o să iei asta, simt că m-am îndrăgostit de tine.

Nu-i răspunse.

— Te rog, răspunde-mi, Sheila. A trebuit să-mi adun tot curajul ca să-ţi spun vorbele astea.

— Lasă fleacurile, Gavin.

El continua să o ţină în braţe.

— Ştiu că ai toate motivele să nu mă crezi. De abia ne-am cunoscut. Şi apoi am făcut acea încercare stângace şi ridicolă de la restaurant. Nici nu ştii ce rău îmi pare. Am fost atât de furios pe mine după aceea încât m-am plimbat aproape două ceasuri în sus şi în jos pe strada Charles. Probabil că arătam tare mizerabil – până şi derbedeii mă evitau.

Oare omul ăsta încearcă să-mi spună că ţine la mine cu adevărat?

— Să fiu al naibii, vreau să spun că a fost oribil din partea mea să nu-mi dau seama că ai o mare supărare.

— Nu-i nimic, spuse Sheila.

Nu făcea altceva decât să-şi constate sentimentele, fără să răspundă precis spuselor lui.

— Ascultă, continuă el. Am venit aici nu numai să-mi cer iertare, ci şi ca să încerc să te alin cumva. Te simţi ceva mai bine acum?

— Da.

— Bine, atunci du-te înapoi în living. Pregătesc eu băutura. Apoi vom vorbi poate şi despre ce te necăjeşte. Iei şi tu un whisky?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Atunci, pleacă.

Gavin îi întinse paharul şi se aşeză în fotoliul din faţa ei.

— Ei bine? spuse el.

— Ei bine ce?

— Ai înţeles ce ţi-am spus mai înainte?

Ea dădu din cap.

Sheila se uita la paharul pe care îl ţinea în mâna; apoi îşi ridică ochii spre el.

— Gavin, nu vreau să mă mint pe mine însămi. Tu eşti – cum să spun? – un fel de intelectual de excepţie. Eu, pe de altă parte…

— Nu mai continua, Sheila. Nu eşti numai inteligentă şi frumoasă, eşti extrem de sensibilă, şi dacă instinctul nu mă înşeală faci parte, ca şi mine din C.S.R.

— Ce e asta?

— Comunitatea Sufletelor Rănite. De fapt, eu sunt întemeietorul acestei societăţi.

— Nu pari deloc un suflet rănit.

— Fiindcă m-am învăţat să ascund totul foarte bine. Un dram de cinism e de mare folos.

Tăcu.

— Nu ţi-am spus chiar toată povestea ieri seară, la cină. Când am plecat din Anglia şi soţia mea n-a vrut să vină cu mine, a făcut-o nu pentru că-i plăcea mai mult Oxfordul, ci pentru că-i plăcea foarte mult un anume domn de la Oxford. Un chipeş profesor de filosofie. Aşa că, vezi tu, faptul de a fi un intelectual excepţional, cum zici tu în chip măgulitor, nu poate compensa suficient faptul că propria mea soţie nu mă consideră astfel.

În acel moment, privirea lui îi trăda amintirea nefericirii.

— Oh, spuse Sheila. Îmi pare rău. Nu ştiu foarte sigur că mă voi vindeca vreodată complet. Dar timpul ajută, îţi reface capacitatea de a spera. Cu vremea, începi să crezi că s-ar putea să întâlneşti pe cineva în care să ai încredere.

Se uită în ochii ei.

— Nu ştiu ce e cu mine, spuse Sheila. Vreau să spun că mi s-au întâmplat prea multe deodată.

Gavin respiră adânc şi o întrebă cu blândeţe:

— E cumva altcineva în viaţa soţului tău, Sheila?

Ea încremeni.

— Înţeleg. Nu poţi să vorbeşti despre asta. Îmi pare rău că am deschis o asemenea discuţie.

Ea simţea însă că trebuie să spună ceva.

— Gavin, lucrurile nu sunt chiar aşa cum par. Vreau să spun… Clătină din cap, incapabilă să găsească cuvintele. N-aş putea explica ce s-a întâmplat chiar dacă aş încerca.

— Sheila, îmi retrag întrebarea – şi-mi cer iertare. De fapt, nu mă priveşte câtuşi de puţin.

Nu avu puterea să-i mulţumească.

— Lasă pe altădată, continuă el, când vei crede că poţi vorbi. Sau o să vrei tu să vorbeşti.

Gavin se ridică în picioare.

— Ascultă. Ştiu că ar trebui să plec acum…

Era gata să protesteze când el adăugă:

— E lucrul cel mai potrivit pentru amândoi.

După o ezitare, Sheila spuse:

— Îţi mulţumesc, Gavin.

El îşi scoase agenda din buzunar, rupse o pagină şi începu să scrie.

— Îţi dau numărul meu de acasă, din Washington, şi interiorul meu de la Casa Albă. Şi te previn – dacă nu am nicio veste de la tine până la sfârşitul săptămânii, te sun eu. Trebuie să ştiu dacă eşti bine.

Ea se gândi: să-l roage să mai stea?

— Intenţionam să-mi petrec o săptămâna la Cambridge imediat după Ziua Muncii. Dar între timp făgăduieşte-mi că ai să mă suni. Chiar dacă ar fi să vorbim numai despre vreme. Vreau doar să-ţi aud vocea. Te rog. Făgăduieşte-mi.

— Bine.

— Mami, nu pot să dorm.

Apăruse Paula. Era în pijama.

— Urc la tine imediat, draga mea.

Apoi îi prezentă unul altuia:

— Gavin, ea e fiica mea, Paula. Paula, dumnealui e profesorul Wilson din Washington.

— Cel care a scris cărţile alea şi care nu e atât de încrezut pe cât credeai? întrebă Paula.

— Da, zâmbi Sheila.

Iar Gavin râse.

— Bună seara, d-le Wilson.

— Bună seara, spuse Gavin.

— Ora mea de culcare a trecut, spuse ea, în chip de explicaţie.

— Atunci trebuie să dai fuguţa înapoi în pat.

— Domnul Wilson are dreptate, adăugă Sheila.

— Vrei să mă înveleşti, mami?

— Sigur că da.

— Grozav. Am să te aştept. Noapte bună, domnule Wilson.

Şi ieşi să se pregătească pentru venirea Sheilei.

— E o fetiţa drăgălaşă, spuse Gavin. Acum eşti sigură că vei fi liniştită singură?

— Da.

Îl însoţi până la uşă. El se opri s-o privească.

— Aş vrea foarte mult să te sărut, dar nu e momentul. Noapte bună, Sheila. Sper să nu uiţi nimic din ce ţi-am spus.

Îi atinse delicat obrazul.

Ieşi apoi în noapte.

Sheila urmări maşina plecând şi gândi: Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi sărutat.

24

Bob se trezi încetişor în zgomotul ploii. La prima vedere i se păru că e o zi de iarnă, şi o simţi ca atare când închise fereastra. Termometrul exterior arăta 58 grade Fahrenheit. Iarnă la Patru Iulie! O imposibilitate statistică – cu excepţia Bostonului. Merse fără zgomot prin hol şi aruncă o privire în camera lui Jessie, unde îl culcase pe Jean-Claude în noaptea aceea. Băiatul încă dormea liniştit. Evenimentele zilei precedente evident îl epuizaseră. Doamne, gândi Bob privind la chipul liniştit al copilului. Ce să fac?

După ce Jean-Claude s-a trezit, au mâncat nişte chifle cu cafea. Şi deoarece ploaia torenţială nu dădea niciun semn că va slăbi, Bob renunţă la turul oraşelor Lexington şi Concord. În schimb, o porniră spre Cambridge şi-şi lăsă maşina în locul de parcare pentru profesorii Institutului.

— Aici sunt eu profesor, spuse Bob, alergând prin ploaie spre intrarea clădirii.

Paşii lor răsunau puternic în timp ce străbăteau coridorul spre uşa biroului lui Bob. Descuie uşa. Mirosea a umezeală când intrară.

— Aici îţi faci tu calculele matematice? întrebă băiatul, privind mirat la rafturile de pe pereţi, pline cu cărţi până în tavan.

— Unele dintre ele, spuse Bob zâmbind.

— Pot să stau la biroul tău?

— Sigur.

Băiatul se cocoţă pe scaunul lui Bob şi începu să se legene.

— Sunt profesorul Beckwith, rosti el pe un ton de soprană-bariton. Vreţi să-mi cereţi nişte statistici, domnule?

— Da, răspunse Bob. Ce şanse avem ca ploaia asta afurisită să se oprească astăzi, domnule profesor?

— Hm! răspunse Jean-Claude, reflectând serios. Va trebui să mă întrebaţi mâine despre asta, spuse el chicotind, mulţumit de propria glumă şi continuând să stea în fotoliul de piele al tatălui său.

Bob luase loc în faţa lui Jean-Claude, pe scaunul pentru studenţii care veneau să-i vorbească, şi se uita zâmbitor la băiat. Acesta părea foarte mic în spatele biroului, care în ziua aceea era neobişnuit de curat. Bob adunase toate hârtiile şi cărţile înainte de a pleca în vacanţă, în iunie. Tot ceea ce rămăsese pe birou, în afară de telefon, era o fotografie a Sheilei cu fetele.

— Îmi place aici, spuse Jean-Claude. Poţi să vezi toate bărcile cu pânze de pe râu. Uite! Se văd şi acum unele plutind pe ploaie.

Bob era de obicei atât de absorbit de lucrul său încât rareori se uita pe fereastră. Băiatul avea dreptate. Perspectiva era minunată.

Era aproape trei după-amiaza.

— Mi-a venit o idee, spuse Bob. Dacă nu ţi-e greu să faci o mică plimbare pe jos, am putea vizita Muzeul de Ştiinţă. Cred că ţi-ar plăcea.

— Okay.

Bob găsi o umbrelă veche şi plecară împreună să înfrunte ploaia. Traversară Memorial Drive şi merseră pe cheiul râului până la Science Park.

După cum se aşteptase, muzeul era plin de vizitatori din cauza vremii urâte. Jean-Claude rămase hipnotizat de privirea Bufniţei-Năluca, pasărea mascotă a muzeului. Bob îi cumpără un tricou cu Năluca, pe care băiatul îl îmbrăcă imediat.

— Pe deasupra hainelor?

— Da.

— De ce?

— De ce nu?

Apoi îşi aşteptară rândul ca Jean-Claude să urce în modulul de aselenizare Apollo, spre a explora suprafaţa lunii. Îi făcu cu mâna lui Bob, care se găsea acum la câteva sute de mii de mile depărtare.

— *Salut* de pe lună.

Bob zâmbi. Îi dădu mâna când să iasă din nava cosmică. După aceea nu-i mai lăsă mânuţa din mâna lui. Urcară apoi la etajul doi, cumpărară două conuri cu îngheţată şi începură o conversaţie cu Femeia Transparentă din plexiglas. Bob rămase impresionat văzând câtă anatomie ştia deja băiatul.

— Vrei să te faci doctor când o să fii mare? întrebă el.

— Poate că da. Sau poate profesor.

O voce bărbătească le risipi brusc visurile.

— Cum vă descurcaţi?

Bob se întoarse. Încerca să intre în vorbă cu ei un om de vârstă mijlocie, care ducea de mână un băiat şi o fetiţă.

— Nu sunt o adevărată pacoste zilele când trebuie să-ţi plimbi copiii? continuă el. Cel puţin dacă n-ar ploua aş putea să-i duc la plimbare sau la un meci de fotbal sau baseball. Cred că şi ei sunt tot atât de sătui de acest muzeu ca şi mine.

Bob nu încurajă deloc dialogul, dar tăcerea lui părea să-l inspire pe intrus.

— Fosta mea soţie i-a adus aici şi ea săptămâna trecută. Îţi vine să crezi asta? Aveam impresia că m-a jefuit de tot ce aveam. Dar acum vrea să-mi ia şi ultimul drept, acela de a-mi amuza copiii. Apropo, mă numesc Phil Harlan. Vreţi să vizităm muzeul împreună?

Bob se uită la Harlan şi la copiii acestuia, care arătau tot atât de nefericiţi ca şi tatăl lor. Se gândi la fiicele lui. Noi n-am putea niciodată ajunge în situaţia asta, îşi spuse. Harlan, şi felul acestuia de viaţă îl făcură să se cutremure.

— Regret, avem alt program, îi răspunse rece şi se îndepărtă cu Jean-Claude.

— Bine, ne întâlnim poate în vreo sâmbătă în toamna asta, ei?

Harlan era perseverent.

— Poate, mormăi Bob, fără să se întoarcă.

În magazinul de suveniruri al muzeului, Jean-Claude îl rugă pe Bob să-i cumpere o carte poştală cu suprafaţa lunii. Pentru a i-o trimite prietenului său Maurice la Montpellier. Dictă mesajul pe care Bob i-l scrise serviabil:

Tu vois, Maurice, moi aussi je peux voler!
Ton ami,

Jean-Claude

Mesajul îl uimi pe Bob.

— Cum adică „şi tu poţi să zbori”?

— Maurice spune că şi-a construit o navă cosmică în pivniţa casei. El avea de gând să zboare până la Sète ca să-mi facă o vizită, dar mama lui a aflat, aşa că n-a mai putut veni.

— A! zise Bob, muşcându-şi buza pentru a se abţine să nu zâmbească.

— Dar mi-a cerut să-i făgăduiesc că n-o să spun nimănui.

— Nici eu n-am să spun, zise Bob fericit că i se acorda încredere.

Bob cumpără un ziar. Nu pentru a verifica zborurile, deoarece ştia că avionul băiatului pleca în fiecare seară la ora şapte; dar simţea nevoia să facă ceva.

— Ascultă, spuse el, se pare că trebuia să aibă loc un mare concert în aer liber astă seară, pe malul celălalt al râului. Mă întreb dacă nu l-au amânat cumva?

Doamna prietenoasă de la raionul de amintiri îl auzi şi spuse:

— Nu concertul *ăsta,* domnule. Este aniversarea de aur a domnului Fiedler cu orchestra Pop.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Bob şi se întoarse spre Jean-Claude. S-ar putea să ne plouă puţin, dar ne-am putea amuza.

— E un concert de jazz?

— Nu, dar are vreo importanţă?

— Nu.

25

Se întoarseră pe cheiul râului la maşină, de unde Bob luă o pătură veche pe care o ţinea totdeauna în portbagaj. După ce se abătură să cumpere nişte sandvişuri de la un bufet, traversară podul Harvard şi merseră spre Esplanade, semiluna de iarbă verde care înconjura Hatch Shell, adăpostul semisferic pentru muzicanţi în timp de ploaie.

Câteva mii de admiratori înverşunaţi sfidând ploaia se adunaseră pe spaţiul din faţa scenei unde improvizaseră corturi, adăposturi ca ale indienilor americani, şoproane şi altele asemenea. Bob şi Jean-Claude îşi întinseră pătura cât mai aproape de scenă.

— O să ne udăm noi fundurile, dar o să vedem bine spectacolul, spuse Bob, şi-i oferi lui Jean-Claude un sandviş enorm.

— Trebuie? întrebă băiatul. Mă cam doare burta.

— Nu-ţi fă griji, îi asigură Bob, gândindu-se că totul era pe fond nervos. Mănâncă cât poţi.

— Okay, oftă băiatul şi începu să ciugulească din sandviş.

Cam după o oră, o furtună de aplauze acoperi zgomotul făcut de ploaia măruntă. Venerabilul dirijor se îndrepta mândru spre podium. Mulţimea se ridicase în picioare şi striga:

— Arthur, te iubim.

Bob îi explică:

— Omul cu părul alb e un muzician celebru. E chiar mai important decât muzica pe care o dirijează.

— Arată ca *Père Noël,* spuse băiatul.

— Ai dreptate, răspunse Bob. Dar nu arată ca Moş Crăciun. Arată ca strămoşul nostru al tuturor. Asta şi explică popularitatea lui, cred.

Lui Bob îi veni în minte, în acel moment, un gând bizar. Nu l-am privit pe Fiedler niciodată de

aproape ca acum, dar văd la el ceva care îmi aduce aminte de tatăl meu.

Îşi reaminti numeroasele excursii fericite pe care le făcuse împreună cu el. Competiţiile sportive de la Phillies. Matineele de sâmbăta cu dirijorul Ormandy şi orchestra din Philadelphia. Excursiile de mai multe zile la Poconos, numai în doi. În clipa aceea îi lipsea grozav tatăl său.

Fiedler îşi ridică braţele şi concertul începu. Prima bucată era: „Când Johny vine în marş acasă".

În următoarea jumătate de oră, ploaia se înteţi.

— Cred că ar trebui să plecăm, zise Bob.

— A, nu, te rog.

— Bine, zise Bob codindu-se.

Se uită la ceas. Opt patruzeci. Avionul pentru Paris zbura deja deasupra Atlanticului.

Ultima bucată a fost „Uvertura 1812", agrementată cu dangătul clopotelor de biserică şi cu lovituri de tun trase dintr-un mic obuzier. Jean-Claude căzu în extaz, mai ales când recunoscu ce melodie trâmbiţau instrumentele de alamă pe fondul vibraţiilor puternice ale instrumentelor cu corzi.

— E *La Marseillaise,* strigă el sărind în picioare.

— Da, zise Bob. O surpriză pentru tine.

În timp ce orchestra cânta, entuziasmul copilului crescu la culme. Începu să aplaude chiar înainte de sfârşit şi continuă să aplaude când orchestra atacă Imnul Naţional American. Acum toată mulţimea, udă leoarcă, se ridică în picioare cântând, strigând şi bătând pasul pe loc. Un infern magnific.

Deodată cerul explodă de lumini – roşii, albe, verzi, galbene, albastre.

— *Regarde, papa,* strigă Jean-Claude. *Les feux d'artifice!*

Bob îl ridică şi îl puse pe umăr, ca să poată vedea mai bine orbitoarele focuri de artificii.

Făcând asta observă imediat că deşi aerul era rece, băiatul era ciudat de fierbinte. Prea fierbinte.

— Hai, Jean-Claude, să mergem la maşină.

Purtându-l încă pe umeri, Bob se îndreptă spre pod. Privirea lui Jean-Claude rămase fixată spre bombele multicolore, care explodau în aer.

Când ajunseră la locul de parcare de la institut, Jean-Claude tremura tot. Bob îşi puse mâna pe fruntea băiatului. Era fierbinte.

— Să urcăm în biroul meu, ca să pui pe tine nişte haine uscate.

— Bine, spuse băiatul pe un ton foarte moale.

Bob deschise portbagajul, apucă valiza verde şi porniră repede spre uşa biroului lui.

Sus, îl uscă pe Jean-Claude cu prosoapele de hârtie de la toaleta bărbaţilor. Băiatul devenise brusc foarte mic şi fragil. Cu umerii numai oase şi picioarele numai piele. Dar ardea tot.

— Ai vrea să-ţi fac un ceai la maşina automată?

— Nu, nu vreau nimic, răspunse Jean-Claude.

La dracu, îşi zise Bob, i-am provocat crampe cu alimente vechi şi acum l-am făcut să dârdâie până a făcut febră. Grozav tată.

Şi atunci realiză situaţia: nu-l putea duce înapoi la Lexington. Nu ştiu cum să îngrijesc un copil bolnav. Îl înfăşură în hanoracul său şi, înainte să se piardă complet cu firea, o sună pe Sheila la Cape Cod.

— Bob, unde eşti? Aici toarnă cu găleata.

— Şi aici e la fel. Plus o ceaţă teribilă. N-am putut să-l las să plece pe vremea asta.

— A! exclamă ea binevoitoare. Apoi adăugă: Cred că a fost înţelept din partea ta.

Tăcură un timp amândoi.

— Ascultă, Sheila. E ud până la piele şi cred că a făcut febră. Poate că ar fi bine să-l duc la spitalul Mass General, dar…

— E chiar aşa bolnav?

— Nu cred. Vreau să spun, nu sunt sigur. Ascultă, pot să-l aduc înapoi numai pentru noaptea

asta?

Urmă o altă pauză.

— Bob, fetele sunt încă foarte afectate. Faptul că s-au închis în cameră toată ziua nu a ajutat la îndreptarea lucrurilor. Totuşi nu cred că e bine să mai stai departe de casă. Începe să creeze impresia că ne-ai părăsit.

Bob se simţi colosal de uşurat.

— Da. Oricum, ar fi numai pentru o zi sau două. Vreau să spun că nu putem lăsa un copil bolnav să călătorească. Nu eşti de acord?

Ea ezita. El aştepta nervos.

— Nu cred că trebuie să mai stai departe de casă, repetă ea, evitând problema şi vorbind direct despre lucrul cel mai important: căsnicia lor.

26

Drumul era lunecos şi întunecat. Bob conducea prea repede, băiatului îi era tot mai rău, cu fiecare minut. Şedea liniştit, ţinându-se de stomac şi scoţând din când în când gemete abia auzite.

— Să deschid radioul? întrebă Bob.

— Okay…

Prinse canalul cu muzică WCRB, nădăjduind că muzica îl va linişti, oarecum, pe băiat. Pe autostradă nu era nimeni. Furtuna descurajase chiar şi poliţia. Ajunse la Cape Cod într-un timp record. Îşi continuă apoi drumul în viteză pe Ruta 6.

Cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât cerul devenea mai ameninţător.

Derapă când coti pe Pilgrim Spring. Din fericire se învârti în loc intrând în noroi adânc şi recapătă controlul asupra maşinii aproape imediat. Aruncă o privire spre băiat. Jean-Claude nici măcar nu observase accidentul care fusese cât pe-aci să aibă loc. Era absent la toate în afară de durerile lui de stomac.

Bob frână brusc când ajunse în faţa casei. Ploaia lovea cu putere în parbriz. Respiră adânc uşurat. Reuşiseră. Se uită la băiat. Stătea cu ochii închişi şi capul rezemat pe portieră.

— Am ajuns, Jean-Claude, şopti el mângâindu-i părul. Totul va fi bine acum.

Băiatul nu răspunse.

— Te simţi bine? întrebă Bob.

Băiatul dădu din cap.

— Eşti în stare să mergi sau să te duc eu?

— Pot să merg, spuse el încet.

— Bine. Atunci, număr până la trei, ieşim fiecare pe partea lui şi alergăm spre casă.

— Okay.

Bob numără, apoi ieşi în ploaia torenţială. Privi repede spre partea cealaltă a maşinii, văzu portiera

lui Jean-Claude deschizându-se şi apoi se repezi spre adăpostul portalului…

Sheila aştepta singură în living. Deşi nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de când nu se mai văzuseră, situaţia lor încurcată făcuse ca orele să le pară ani. Se uita la soţul ci, ud până la piele şi ros de remuşcări.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da. Şi tu?

— Trăiesc, răspunse ea.

— Unde sunt fetele?

— Le-am trimis în camera lor. N-am crezut că e momentul potrivit pentru confruntări.

Ea îşi aruncă privirea peste umărul lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Unde-i Jean-Claude?

— Aici, se întoarse Bob.

Băiatul nu era în spatele lui. Nu era nicăieri. Se răsuci iar spre Sheila.

— Poate e prea speriat să intre în casă.

— Să-l aducem înăuntru, spuse ea.

El se repezi în uşă, dar nu văzu decât furtuna neagră ca smoala. În clipa aceea un fulger despică cerul, luminând scurt spaţiul din faţa uşii.

Băiatul era întins cu faţa în jos, la câţiva paşi de maşină, în timp ce ploaia îi lovea corpul nemişcat.

Doamne, gândi Bob. Alergă la băiat şi-l întoarse cu faţa în sus.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, îi strigă Sheilei, care rămase pe prag.

— Adu-l în casă. Am să chem un doctor! îi strigă ea.

— Ba nu – arată rău. Îl duc imediat la spital.

În clipa următoare, Sheila era lângă el, uitându-se la copil în timp ce ploaia torenţială îi uda pe amândoi. Puse mâna pe fruntea copilului când Bob îl ridică de jos.

— Frige, nu altceva! deschise portiera şi Bob îl aşează uşor în maşină. Vin cu tine.

— Nu, du-te în casă şi anunţă spitalul.

— Sigur vrei asta?

— Du-te, Sheila, te rog.

Bob aproape că îşi ieşise din minţi.

Ea dădu din cap şi alergă înapoi în casă.

De la o fereastră luminată la etajul superior, două perechi de ochi urmăreau maşina lui Bob, stropind lateral în timp ce ieşea în drum. Jessica şi Paula se întrebau ce nouă nenorocire se abătuse în clipa aceea peste viaţa lor.

Bob conduse până la spitalul din Hyamis ca un nebun. Copilul nu vorbea; respira scurt şi repede. Fruntea i se răcea în mod îngrijorător. Din când în când starea de delir i se potolea şi rostea un singur cu vânt: *Maman.*

Camera de urgenţă arăta ca o casă de nebuni. Drumurile de vacanţă, lovite acum de furtună, provocaseră mai multe accidente decât cifra obişnuită de circulaţie. Dar în momentul în care Bob, ducându-l pe braţe pe Jean-Claude, spuse cine este, un tânăr intern părând speriat ieşi afară.

— Aduceţi-l imediat în camera de consultaţii, spuse el.

Bob îl privea în timp ce-i lua pulsul lui Jean-Claude şi apoi imediat ce începu să-i palpeze abdomenul, îl auzi pe doctor murmurând: O! drace, gândi. I-a pus o capodoperă de diagnostic. Băiatul ăsta trebuie să fie student, sau cam pe acolo. Îmi trebuie un doctor serios. Internul dădu un ordin răstit unei surori care înainta pe lângă el:

— Fă-i imediat o injecţie intravenoasă cu două miligrame de ampicilină şi şaizeci miligrame gentamicină. Pregăteşte un tub nasogastric şi pune pe cineva să-l cheme pe doctorul John Shelton imediat.

Femeia ieşi în grabă. Tânărul intern luă termometrul din gura lui Jean-Claude îşi îngustă privirea, şi bombăni ceva pentru sine.

— Ce se întâmplă? întrebă Bob nerăbdător.

— Vreţi să aşteptaţi afară, domnule? apoi se întoarse brusc spre Jean-Claude, atingându-i obrajii reci ca gheaţa: Mă întorc imediat. Să nu-ţi fie frică de nimic.

Băiatul dădu uşor din cap. Părea speriat.

— Ce are? întrebă Bob când ieşiră din cameră.

— Peritonită, spuse internul. Există un fluid purulent în toată cavitatea peritoneală.

— Ce dracu înseamnă asta, fir-ar să fie?

— Un apendice perforat, febra e de patruzeci de grade. Trebuie să-l operăm cât se poate de repede. Am trimis după chirurgul nostru cel mai bun. Cred că este pe iahtul său.

— Şi nu mai e altul pe aici? întrebă Bob, rugându-se în gând să existe vreun alt doctor în spital mai competent decât acest tip nevricos.

— Dr. Keith e acum în sala de operaţii cu un pacient. Un accident de maşină foarte grav. Pe lângă asta, el o ortoped. Cea mai bună şansă a noastră este să-l aşteptăm pe doctorul Shelton.

— Şi ce e de făcut între timp?

— Copilul e foarte deshidratat, aşa că îi administrez fluid intravenos. Şi o doză puternică de antibiotice.

— Asta e tot? întrebă Bob. Nu putem face nimic altceva cât timp îl aşteptăm de specialist?

— Putem fi calmi, spuse internistul înţepat. Poate vreţi să-l înregistraţi în timp ce aşteptaţi…

— Da, spuse Bob.

— Okay. Mulţumesc. Mă scuzaţi. Şi plecă.

— Numele pacientului?

I-l spuse funcţionarei care făcea înregistrările, literă cu literă şi rar.

— Adresa?

I-o dădu pe cea din Wellfleet.

— Ocupaţia?

— Copil – spuse Bob sarcastic şi dădu vârsta băiatului.

— Religia?

Bob n-o ştia. Funcţionara se arătă nemulţumită.

— Niciuna – spuse Bob. Femeia părea şi mai nemulţumită. Uf! – presupun catolică.

Acest răspuns, se pare, a fost satisfăcător.

Mai puţin satisfăcător a fost faptul că nu exista nicio asigurare a băiatului prin Crucea Albastră, Scutul Albastru sau alt organism medical. Oferta lui Bob de a plăti totul personal fu privită cu suspiciune.

— Domnule Beckwith, îl strigă o voce din partea de jos a coridorului. Veşti bune!

Era internul, care alerga spre el, cu respiraţia tăiată şi lac de transpiraţie.

— Ce e? întrebă Bob.

— Dr. Shelton rămăsese acasă din cauza vremii urâte. A sosit chiar acum la spital.

— Minunat! exclamă Bob.

Şi străbătură în fugă holul.

Doctorul avea câteva şuviţe albe şi arăta, slavă cerului, calm şi plin de experienţă. Felul cum se purta indica o fire neemotivă.

— Avem aprobarea să operăm? îl întrebă Shelton pe intern.

— N-am ajuns încă la punctul acesta, domnule doctor.

Shelton se întoarse spre Bob.

— Unde sunt părinţii băiatului?

— Au… murit, răspunse Bob.

— Cineva trebuie să semneze *in loco parentis*. Sunteţi tutorele lui?

— Nu, acela se numeşte Venarguès şi locuieşte în Franţa.

— Atunci va trebui să ne dea aprobarea lui prin telefon. E perfect legal, dacă mai e de faţă o a doua persoană, care ascultă convorbirea.

Nu, se gândi Bob, nu e timp. Nici n-am numărul de telefon al lui Louis la mine. A rămas undeva, prin biroul meu.

— Nu pot semna eu? întrebă Bob.

— Nu aveţi calitatea legală, spuse Shelton. De ce să nu-l sunăm pe acest domn din Franţa? Copilul e grav bolnav.

— Atunci operaţi-l, îi ceru Bob. Operaţi-l *imediat.*

— Înţeleg îngrijorarea dumneavoastră, domnule Beckwith. Dar chirurgii, ca toată lumea, trebuie să respecte anumite reguli.

— Nu vă fie teamă de vreun proces pentru practică nereglementară, la naiba, spuse Bob mânios. Vă dau toate asigurările.

Chirurgul rămase însă calm şi neclintit.

— Domnule Beckwith, vorbesc fluent franceza. Pot explica perfect situaţia acestui domn Venarguès.

Bob era disperat.

— Domnule doctor, pot să vă spun ceva confidenţial?

— Amândoi am depus jurământul lui Hippocrate, patronul medicinei, spuse Shelton, făcând semn cu capul în direcţia internului.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi? îl întrebă Bob, stăruitor.

— Ei, mă duc să văd cum merge operaţia doctorului Keith, spuse tânărul doctor nervos. Noi vom folosi sala de operaţii nr. 2, adăugă şi plecă grăbit.

Bob şi Shelton rămaseră singuri.

— Poftim, spuse chirurgul.

— Eu pot semna şi *in loco parentis.*

Lui Bob îi era acum teamă că acest pedant cinstit ar putea crede că umblă cu vreun şiretlic.

— Care e exact relaţia dumneavoastră cu copilul?

— Eu… eu sunt tatăl lui.

— Dar adineauri mi-aţi spus…

— Nelegitim, spuse Bob repede. Mama lui e doctoriţa Nicole Guérin. E membră a corpului profesoral medical al universităţii din Montpellier,

Franţa. De fapt vreau să spun, a fost. A murit acum o lună.

Intuiţia lui Bob fusese corectă. Faptul, care nu dovedea de fapt nimic, că mama băiatului aparţinea breslei medicale făcu o impresie pozitivă deosebită asupra doctorului Shelton.

— E adevărul adevărat? întrebă el.

— Sunaţi-o pe soţia mea. Vă va confirma tot ce v-am spus eu.

Doctorul fusese convins.

Operaţia părea că nu se mai termină. Bob stătea pe un scaun din material plastic în sala de aşteptare, care era acum goală, şi încerca să-şi liniştească starea disperată de neputinţă înnebunitoare. Nu mai putea îndura. Se condamna pentru tot ce se întâmplase. Cam pe la trei fără un sfert, îl văzu pe intern ieşind din sala de operaţii.

— Scuzaţi-mă, domnule doctor, i se adresă Bob cu sfială. Pot să vă reţin un moment?

Atitudinea lui faţă de tânărul doctor se schimbase vizibil.

— Poftim, domnule Beckwith.

— Cât de gravă e peritonita?

— La copii poate fi cu două tăişuri.

— Asta însemnând ce? Poate fi fatală?

— Uneori, în cazul copiilor…

— Doamne!

— Dr. Shelton este totuşi un chirurg minunat, domnule Beckwith.

— Deci există şi posibilitatea ca băiatul să moară, nu?

— Da, domnule Beckwith, spuse doctorul cu o voce scăzută.

— Alo, Sheila.

— Bob, am fost foarte îngrijorată. E totul bine?

— I s-a perforat apendicele. Îl operează chiar acum.

— Să vin şi eu?

— Nu, nu e nevoie. Stai cu fetele. Te chem imediat ce am ceva nou.

— Va scăpa cu bine? întrebă ea simţind spaima din vocea lui.

— Da, desigur, răspunse Bob, încercând să creadă ce spune, ca s-o poată convinge cel puţin pe ea.

— Sună-mă imediat ce afli ceva. Te rog, dragă. Şi fetele sunt foarte afectate.

— Bine. Încercaţi să vă liniştiţi. Spune-le că le iubesc.

Bob închise telefonul şi se înapoie la scaunul lui. Se aşeză şi-şi lăsă capul în mâini.

În cele din urmă cedă durerii cumplite pe care o simţea şi, pe care, printr-o minune, fusese în stare să şi-o înăbuşe în ultimele şase ore şi începu să plângă.

27

— O conferinţă strălucită, Bob, îi spuse Robin Taylor de la universitatea din Oxford.

— *Comme d'habitude,* interveni René Montcourget de la Sorbona.

— Mai ales ţinând seama de greutăţile călătoriei dumneavoastră, adăugă Daniel Moulton, şeful institutului din Montpellier. Să ajungi aici în timpul grevelor e, cu adevărat, o faptă eroică.

Într-adevăr, ca Robert Beckwith de la MIT, Institutul de Tehnologie din Massachusetts, să ajungă în sudul Franţei în timpul tulburărilor din mai 1968, însemnase un efort extraordinar. Dar cel mai greu lucru n-a fost să zboare la Barcelona, de unde să închirieze o maşină care a gâfâit din greu, traversând Pirineii, tot timpul până la Montpellier. Greul a fost că întreaga expediţie a fost făcută în compania colegului său P. Herbert Harrison.

Deoarece, în loc să admire frumuseţea Mediteranei sau minunatele peisaje ale ţărmului Côte Vermeille, Harrison a trăncănit permanent despre problemele universităţii. Sau, mai pe şleau, i-a spus de ce îi displăceau toţi colegii din profesia lor.

„În afară de tine, bineînţeles, Bob. Tu te-ai purtat totdeauna frumos cu mine. Şi fireşte eu te-am vorbit numai de bine. M-am plâns eu vreodată că, datorită vechimii, eu ar trebui să fiu şeful catedrei? Nu! S-au plâns numai nenorociţii noştri de colegi – mediocrităţile care te scot din sărite. Pe cine, la urma urmei, au invitat francezii la acest congres? Şi ştii ce mi-a spus neghiobul acela făţarnic de Jamison, puţin înaintea plecării noastre?"

„Ascultă, Herb, trebuie să trecem prin Narbonne. Nu crezi că am putea rupe o jumătate de oră să vedem oraşul? Catedrala e…"

„Cred c-ar fi mai bine să ne gândim, Bob. Vreau să spun că avem un program precis şi e probabil că, datorită acestei harababuri franţuzeşti fără niciun Dumnezeu, universitatea n-a primit telegrama noastră."

„Bine. Ai vrea să treci şi tu la volan un timp, Herb?"

„Echitatea impune asta, Bob. Totuşi se pare că ţie-ţi place mult să conduci, aşa că de ce să ne formalizăm? În plus, ştii ce spune doamna Harrison despre talentele mele de şofer!"

Doamne, îşi spunea Bob, ce-am făcut ca să merit una ca asta?

De ce naiba n-a putut Sheila să vină şi ea? Se pare că are un fel de a-l vrăji pe acest măgar neghiob, până-l reduce la tăcere.

Ca şi cu drumul n-ar fi fost destul de istovitor, Hotel Metropol îi plasase pe profesorii americani Beckwith şi Harrison în camere alăturate. Bob a fost prin urmare supus unei continue pisălogeli după fiecare şedinţă. Se pare că toţi cei din disciplina statisticii erau specialişti de mâna a doua. Nu fu de mirare deci că Harrison insistase să-şi prezinte ultimul comunicarea, în ultima după-amiază. Deşi îşi dispreţuia colegii, se temea totuşi de criticile lor. Capul lui mare se potrivea numai cu pielea lui subţire.

După ce-şi citi comunicarea, Bob se simţi atât de uşurat şi fericit încât nu arăta niciun interes pentru ceea ce Harrison ar fi putut spune despre el. Aşa că începu să se depărteze de grupul celor care îl lăudau.

— Nu vii să iei masa cu noi, Bob? îl întrebă Harrison.

— Mulţumesc, Herb. Dar aş vrea să mă deconectez puţin.

Harrison se apropie timid de el.

— Beckwith, nu poţi să mă laşi cu Moncourget şi toţi indivizii ăilalţi. Sunt, ştii bine, nişte incompetenţi. N-au să mă recunoască drept expert

după comunicare. Vreau să spun că Taylor ăla e absolut un…

— Îmi pare rău, Herb, dar sunt cu nervii întinşi la maximum. Dacă pot face o mică plimbare, o să mă întorc refăcut ca să-ţi ascult comunicarea.

— Nu te du, Bob, îl rugă Herb stăruitor pe colegul său. Pe lângă asta, e şi periculos. N-ai auzit de bomba pe care au pus-o?

— Asta s-a întâmplat săptămâna trecută, Herb.

— Dar e sigur că vor urma represalii. Portarul mi-a spus azi că va avea loc o mare demonstraţie. Mii de studenţi turbaţi vor ieşi pe străzi. Harrison se crispa totdeauna când rostea cuvântul „studenţi”.

— Foarte bine, replică Bob. Mi-am făcut injecţii contra turbării.

Şi porni în josul străzii pavate cu pietre.

— Beckwith, îţi abandonezi un coleg, strigă după el Harrison.

Rahat uscat, îşi zise Bob. Şi se rugă în sinea lui să vină ziua când să-i poată spune asta în faţă.

Bob se îndreptă spre Place de la Commédie, oprindu-se de mai multe ori să admire elegantele case din secolul al optsprezecelea. Cu cât se apropia de centrul oraşului, cu atât auzea mai puternic vuietul demonstraţiei studenţeşti. Observă fără să vrea dubele poliţiei stând la pândă pe micile străzi laterale. Ca tigrii pregătindu-se să sară asupra prăzii. La ce oare se aştepta poliţia?

— *Salaud! Putain de flic! Espèce de fachaud!*

Înaintea lui, pe o stradă îngustă, câţiva poliţişti opriseră două studente îmbrăcate în blugi. Le obligaseră să se întoarcă cu spatele şi să-şi pună mâinile pe zid. Ce fel de distracţie mai era şi asta? se întrebă Bob. Poliţiştii perchiziţionau fetele. În special, prin părţile posterioare. Ele nu pot să aibă arme, se gândi Bob. Pantalonii le sunt prea strâmţi.

Se dădu şi el mai aproape. Dialogul dintre poliţişti şi femei devenea tot mai violent, chiar

dacă Bob nu înţelegea tot ce spuneau. Se opri la o distanţă de vreo trei metri pentru a urmări scena.

— *He, toi, qu'est-ce que tu fous la?*

Unul dintre poliţişti îl observase pe Bob şi îl întrebă în felul lui politicos: ce mă-sa îşi găsise de făcut acolo.

— Nimic, răspunse el cu cel mai bun accent franţuzesc de la Yale.

Cei doi poliţişti se apropiară de el.

— *Tes papiers,* ordonă cel care îi vorbise.

Actele lui? Atât paşaportul cât şi permisul de conducere erau la hotel, iar cravata şi sacoul le lăsase în sala de conferinţe. Nu prea arăta a profesor. Cei doi poliţişti ajunseră lângă el.

— *Et alors?* spuse poliţistul mai tânăr.

— Sunt american, răspunse Bob, sperând că asta va rezolva problema.

— *Parle français, conard,* mârâi poliţistul mai voinic.

— Sunt profesor, spuse Bob în franceză.

— Sigur, spuse poliţistul şi dosul meu e din îngheţată.

— Lăsaţi-l în pace, spuse una dintre cele două fete, sau are să-l pună pe Nixon să vă bombardeze *la prefecture!*

Această ameninţare nu-i potoli pe cei doi poliţişti, care îl înghesuiau acum pe Bob lângă zid.

— Unde dracu îţi sunt actele? întrebă apucându-l de cămaşă.

— La hotel, ce naiba, spuse el furios. Hotel Metropol, camera 204.

— Rahat, spuse poliţistul şi-l izbi de zid.

Bob era acum de-a dreptul speriat şi-şi ridică mâna ca să pareze o lovitură pe care o simţea iminentă.

Şi avea dreptate, pentru că simţi deodată pe frunte o lovitură care-l ameţi. Una din fete se apropie în fugă şi izbucni într-un torent de insulte care îi impresionă pe agresorii lui Bob. Aceştia se depărtară avertizându-l:

— Data viitoare să ai actele la tine.

Bob tremura tot, în timp ce poliţiştii se duseră la maşina lor fără a mai acorda vreo atenţie studentelor. Plecară de acolo în mare viteză.

— Mulţumesc, îi spuse el studentei care îl salvase.

Era subţirică şi avea părul negru ca pana corbului.

— Ce i-aţi spus exact?

— I-am arătat porcului ăluia că purtaţi un cartonaş de identificare.

— Ce anume?

Fata arăta cu degetul spre buzunarul cămăşii lui Bob, unde era prins cu o agrafă cartonaşul conferinţei cu numele lui – un gest de politeţe din Partea Comitetului organizator:

Hello! Numele meu e

Robert Beckwith

MIT

USA

— Îmi pare rău pentru lovitura de la cap, îi spuse studenta. Daţi-mi voie să mă uit puţin la ea.

Bob îşi duse mâna la tâmplă. Cucuiul se umflase şi sângera. Începea să zvâcnească.

— Ticălosul! m-a pocnit bine, murmură el. Nu-l lovise niciodată nimeni în toată viaţa lui. Poate ar trebui să mă duc la spital.

— Nu e nevoie. Vă pot acorda un prim ajutor la domiciliu. Sau am putea spune pe stradă.

— Sunteţi doctoriţă?

— Da. Iar Simone, cea de acolo, e o studentă în anul III. Veniţi cu mine, am trusa medicală în portbagaj.

Bob se duse clătinându-se puţin, la maşina roşie decapotabilă Dauphine, cu care veniseră fetele. Simone deschise portbagajul şi dădu doctoriţei trusa. Doctoriţa destupă o sticlă şi începu să panseze rana lui Bob.

— E superficială, spuse ea, aplicând câteva tampoane de tifon pe locul lovit şi înfăşurându-i

fruntea cu un bandaj elastic.

— Cum staţi cu echilibrul?

— Nu ştiu.

— Ar fi mai bine să mă uit mai de aproape, reluă ea. Nu v-a lovit cu pumnul, ci cu o *matraque.*

— Adică, bâtă scurtă? Doamne! Dar ce-am făcut?

— V-aţi uitat la el în timp ce ne pipăia fără să aibă vreo împuternicire legală. Doctoriţa zâmbi. Să mergem în cafeneaua de alături. Puteţi umbla?

— Da.

În cafenea, îl conduse într-un colţ mai întunecat, îşi scoase oftalmoscopul şi începu să-i examineze ochii, apropiindu-şi fruntea de fruntea lui.

— Ce faci? întrebă el.

— Îţi adulmec after-shave-ul, îi răspunse. E într-adevăr foarte sexy.

Bob râse nervos. Îşi apropiară din nou capetele.

— Vorbeşte serios, o rugă el din nou.

— Îţi verific reflexele pupilare.

— Nu sunt pupilul nimănui, sunt profesor, glumi el.

— Nu eşti nici actor, replică ea.

— Am scăpat cu bine? întrebă el serios.

— Sunt sigură de asta, doar că lumina de aici nu e prea bună. Acum îţi recomand să te înapoiezi la hotel şi să te culci, punându-ţi pe frunte o compresă rece. Şi să iei două aspirine.

— A! Aspirină. Acum ştiu că eşti o doctoriţă serioasă.

Doctoriţa în blugi albaştri îşi aruncă pe spate părul negru şi râse.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă ea continuând să zâmbească.

— Nu, mulţumesc. Cred că o mică plimbare pe jos mi-ar face bine.

Porni să iasă din cafenea. Ea îi vorbi tare din locul unde rămăsese.

— Ascultă, dacă nu te simţi mai bine, vino neapărat la spital până la ora şase.

— De ce până la şase?

— Pentru că la ora aia plec din spital. Întreabă de dr. Guérin. Nicole Guérin.

28

— Beckwith, eşti acolo?

Cineva bătea cu pumnul în capul lui Bob – sau bătea în uşa camerei de hotel? Încet, el îşi dădu seama că despre aceasta din urmă era vorba. Se ridică din pat şi merse încet spre uşa zgomotoasă, deschizând-o.

— Ai lipsit de la conferinţa mea, Beckwith.

Era Harrison.

— Scuză-mă, Herb. Dar am dat de un mic necaz.

Prietenul observă bandajul lui Bob.

— Ce-ai păţit la cap?

— Doi poliţişti…

— A! Te-a văzut vreun doctor?

— Da, pe stradă.

— Bob, nu te înţeleg. Mai bine să plecăm de aici. Ţara asta e în plin haos şi străzile duduie de studenţi nemernici.

— Mulţumesc c-ai trecut pe la mine, spuse Bob ameţit. Trebuie să stau culcat acum.

— Beckwith, uiţi că-mi prezint comunicarea încă o dată la Salzburg, poimâine. Trebuie să pornim imediat.

— Herbert, am fost agresat mai adineauri. Nu sunt în stare să conduc maşina nicăieri.

Herbert rămase la ideea lui.

— Bob, dacă mergem cu maşina până la Milano, poţi să iei de acolo un avion pentru Boston, iar eu aş putea zbura la Salzburg. Haide. Oricine poate să pună o bombă în hotelul ăsta în orice clipă.

— Potoleşte-te, Herb. Nu fi paranoic. Dormim bine la noapte şi plecăm mâine cât mai de dimineaţă.

— Imposibil. Absolut în afară de discuţie. Am o obligaţie profesională de îndeplinit şi n-am să-mi periclitez bunul meu nume.

— Atunci va trebui să conduci personal, Herb. Ai căzut în propria-ţi capcană.

— Foarte bine, spuse colegul său făcând pe viteazul. Unde sunt cheile?

Deşi puţin surprins, lui Bob i-ar fi plăcut să renunţe la maşină, dacă asta însemna să scape de Harrison. Băgă mâna în buzunar şi-i dădu cheile.

— Mă simt vinovat că te părăsesc în felul acesta, spuse P. Herbert, nepărând deloc că ar avea reproşuri. Cum ai să pleci de aici?

— Când se termină greva, iau avionul prin Paris.

— Dar cum o să ţii legătura cu Sheila? Se pare că telefoanele nu funcţionează. Nici măcar pentru convorbiri internaţionale.

— Poate ai să fii tu bun să-i telefonezi din Austria, ce zici? Nu-i pomeni nimic despre ce-am păţit la cap. Spune-i că cei de la Institutul din Montpellier m-au rugat să mai stau câteva zile şi că o voi suna imediat ce legăturile telefonice se vor restabili.

— Fac asta bucuros pentru tine.

— Mulţumesc.

— Bine. Şi-mi vei restitui costul convorbirilor când ne vedem la Cambridge.

Bob îl măsură cu privirea pe prostănacul ăsta nesuferit şi-şi zise în gând: ba o să-ţi dau un picior undeva. Dar nu putu să-i spună asta, deoarece trebuia ca individul să-i telefoneze Sheilei.

— Mulţumesc, Herb. Vezi, numai, să-i spui că sunt bine.

— Ne vedem la universitate.

— Da, drum bun.

Când închise uşa, Bob strigă în sinea lui: Sper să te prăvăleşti cu maşina de pe vreo stâncă afurisită, ticălos egoist. Apoi se aruncă înapoi în pat şi adormi.

Se deşteptă în dangăt de clopote. Era ora cinci. Îi zvâcnea capul. Se hotărî în cele din urmă să se ducă la spital.

Taxiul hurui pe bulevardul Henri Quatre şi-l depuse în faţa intrării la secţia de urgenţă de la Hôpital Général. Sala era plină de lume. I s-a înregistrat numele şi i s-a spus să ia loc şi să aştepte. Ceea ce a făcut. Pe o bancă tare de lemn. După patruzeci de minute, începuse să-şi piardă răbdarea. Poate că ar trebui să întrebe de doctoriţa aceea tânără. Cum se numea, Guérin?

— Avem o doctoriţă Guérin, spuse sora de serviciu, dar e la secţia de patologie. Domnul să ia loc şi să-l aştepte pe medicul secţiei.

— Oricum, puteţi s-o căutaţi? Spuneţi-i că o caută profesorul Beckwith.

Ea se conformă fără bunăvoinţă. În câteva minute, Nicole Guérin intra iute în camera pentru urgenţe, îmbrăcată într-un halat alb şi cu părul ei negru legat în coadă de cal.

— Urmaţi-mă, îi spuse lui Bob, şi-l conduse repede pe un coridor. Se opri la o uşă pe care scria radiologie.

— Vă rog, intraţi aici, îi spuse.

Camera era plină cu tot felul de aparate pentru radiologie. Un tehnician cu părul alb se vedea că era pe cale să închidă cabinetul. Nicole i se adresă:

— Paul, am nevoie de o radiografie craniană a pacientului, să verific o eventuală fractură.

— Acum? Dar, Nicole, tocmai plecam la masă.

— Acum, Paul. Te rog.

— Bine, oftă el. Mă predau în faţa zâmbetului dumitale.

Cincisprezece minute mai târziu, ea examina interiorul craniului lui Bob.

— Creierul mi-a rămas neatins? glumi el ca să-şi mascheze îngrijorarea.

— Nu sunt psihiatru, zâmbi ea. Dar nu văd niciun semn de fractură. S-ar putea să ai o contuzie uşoară, dar pot să restabilesc asta din aceste fotografii. În general, cred că eşti doar „zdruncinat”, cum se zice în America.

— Ce să fac? întrebă el.

— Pentru moment, să iei loc, până îţi voi putea pansa din nou rana.

În timp ce îi punea un nou bandaj în jurul capului, Bob începu o conversaţie politicoasă.

— Cred că nu faci prea des astfel de tratamente. Vreau să spun, pentru că eşti specialistă în patologie.

— Numai două zile pe săptămâna sunt specialistă, răspunse ea. Restul timpului profesez medicina generală. Ştii, braţe rupte, pojar, copii care plâng. În Sète, unde locuiesc. Ai fost în Sète?

— Domnişoară doctor, tot ce am văzut aici este interiorul unei săli de conferinţă. Am făcut şi o vizită a oraşului, organizată de Camera de Comerţ. Ştii – ruinele romane, Le Peyrou, apeductul…

— Fascinant! spuse ea sarcastic. Şi te întorci la M.I.T. fără să vezi minunatul sat de pescari unde s-a născut şi a murit poetul Valéry? Nu permit asta. Ascultă, mi-am terminat serviciul – dă-mi voie să te duc acolo chiar acum. E momentul cel mai potrivit al zilei.

— Uf, nu cred că o să pot, spuse Bob.

— Un angajament anterior?

— Ei – un fel de… (nu sunt numai angajat, sunt însurat).

Ochii ei căprui de nuanţă închisă îl fixară. Vorbi cu voie bună.

— Fii sincer. Dacă aş fi un bărbat de vârsta mijlocie, ai fi acceptat, nu-i aşa?

Bob se simţea stânjenit.

— Haide, domnule profesor, aerul mării îţi va face bine şi, dacă vrei, asta e prescripţia mea medicală.

Înainte de a-şi da seama, se găseau în maşina ei roşie Dauphine, gonind spre sud pe autostrada N 108. Şi avea dreptate. Briza care venea dinspre mare îi limpezea capul în mod perceptibil. Şi dispoziţia.

— Unde ai învăţat engleza asta fluentă, domnişoară doctor?

— Nicole, îl corectă ca. Suntem în mijlocul unei noi Revoluţii Franceze, aşa că toată lumea se află în relaţii pe baza numelui mic. Şi, ca să-ţi răspund, am petrecut un an în oraşul dumitale.

— Cambridge?

— De fapt, Boston. Am avut o bursă să lucrez în domeniul patologiei la Spitalul General din Massachusetts. Totul a fost absolut minunat.

— De ce nu ai rămas mai departe?

— A! Am fost tentată. Iar şeful secţiei mele era dispus să facă intervenţiile necesare. Dar în cele din urmă am ajuns la concluzia că nici cele mai mari avantaje medicale n-ar putea compensa ceea ce am în Sète.

— Adică ce?

— Marea. Şi un sentiment cu totul special de a mă simţi acasă.

— Vrei să spui familia?

— Nu. Au murit toţi. Sătenii sunt familia mea. Dar m-am născut aici şi vreau să mor aici. Pe lângă asta, aici avem nevoie de un medic tânăr. Totodată clinica mea e chiar deasupra celei mai bune brutării din Franţa.

— Ce faci la Montpellier?

— Îmi păstrez afilierea pentru cazul că aş avea nevoie să spitalizez pe concetăţenii mei din Sète.

— Pari foarte fericită, spuse Bob.

Îl privi zâmbind. Chipul ei bronzat strălucea în lumina soarelui care scăpăta.

— A, unii cred că sunt nebună. Am refuzat un post la Paris. Dar din moment ce trăiesc conform principiilor mele, pot spune că sunt o femeie foarte fericită. Eşti fericit, Bob?

— Da. Şi profitând de ocazie, adăugă: Am o căsnicie foarte fericită.

Continuară să gonească pe autostradă, cu Mediterana în stânga lor.

29

Sète era o mică Veneţie. Cu excepţia a trei poduri mici, portul vechi era complet înconjurat de canale.

Restaurantul răsuna de convorbiri zgomotoase în dialectul sudic, râsete răguşite şi cântece, laolaltă cu ciocnirea obligatorie a paharelor.

— Ce sărbătoresc oamenii? întrebă Bob, când luară loc la o masă, afară, în aer liber.

— Pescuitul reuşit azi, revoluţia – sau, poate, pur şi simplu viaţa…

Nicole comandă o porţie de *bourride,* un rasol din peştele locului şi un vin alb de Narbonne. Bob se simţea tot mai neliniştit. Totul arăta din ce în ce mai mult ca o întâlnire sentimentală. Poate că ar fi fost mai bine să plece odată cu Harrison, la urma urmei.

— Eşti căsătorită? o întrebă el.

— Nu. Şi nu mă voi căsători niciodată, răspunse ea moale.

— A! rosti el.

Ea îşi întinse mâna peste masă şi i-o atinse pe a lui.

— Dar nu fur soţii altora, Bob. Nu sunt o Circe. Am avut legături cu bărbaţi însuraţi, dar numai pe baza consimţământului reciproc de a rămâne la situaţiile de fapt.

Nu ştiu de ce, mâna ei nu prea avea efectul asigurător pe care ar fi trebuit să-l aibă, după cum pretindea.

— *Nicole, salut, ma vieille, ma jolie professeur de medicine!*

O voce, semănând mai mult cu mormăitul unui urs, anunţa sosirea unui bătrân cu faţa rumenă purtând o cămaşă descheiată.

— A! îi şopti Nicole lui Bob. Suntem pe punctul de a fi onoraţi cu vizita primarului însuşi.

— *Et comment va ma petite génie, ma jolie doctoresse?*

Bătrânul o încolăci cu braţele pe Nicole şi se sărutară pe amândoi obrajii. Apoi el se întoarse spre Bob.

— *Salut, je m'apelle Louis, et toi?*

— El e Bob, spuse Nicole, un profesor din America.

— American? spuse Louis, ridicându-şi o sprânceană. Eşti pentru sau împotriva războiului?

— Împotriva, spuse Bob.

— Bun, zise primarul, aşezându-se la masă fără să fie invitat. Asta cere de băut.

Făcu semn proprietarului localului să aducă din muscatul lui obişnuit, îşi aprinse apoi o ţigară şi se întoarse iarăşi spre oaspetele lui Nicole.

— Aşadar, Bobbie, ce crezi despre revoluţia noastră?

— La drept vorbind, n-am văzut mai mult decât capătul bâtei unui poliţist.

— L-au lovit? o întrebă Louis pe Nicole.

Ea dădu din cap.

— Era dimineaţa devreme şi poliţiştii aveau nevoie de încălzire.

— Ticăloşii, mormăi Louis. Ar fi trebuit să-i caute pe bandiţii care au pus bombe la sediul C.G.M.

— Ce-i asta? o întrebă Bob pe Nicole.

Îşi amintea vag că Harrison menţionase explozia unei bombe.

— Marele nostru sindicat al muncii, replică ea. Acum câteva zile cineva a aruncat un cocteil Molotov în sediul sindicatului.

— *Fachauds,* mârâi mai departe Louis. Dar îţi spun eu, Bobbie, muncitorii au să câştige revoluţia asta. Am făcut guvernul să se scape în pantaloni. Eu unul spun că acordul Grenelle va însemna doar un prim pas într-un proces inevitabil. Apropo, ce crezi de Pompidou?

— Cred că are toate motivele să fie nervos, replică Bob.

Louis râse din toată inima.

— Nervos? Nu i-a mai rămas nicio pereche de pantaloni uscaţi; de data asta muritorii i-au făcut pe şefii cei mari din Paris să se trezească. Ştii noi nu suntem un oarecare sat adormit de pescari. Avem o industrie: de jur împrejurul nostru, se construiesc la Frontignan rafinării. Şi producem *engrais.*

— Ce înseamnă *engrais?* o întrebă Bob pe Nicole.

— Îngrăşăminte, răspunse ea.

— Nicole, zise Louis, ţi-am spus fantastica lozincă pe care am conceput-o pentru muncitorii din fabricile de *engrais?* Ascultă: „Nu daţi bani, nu căpătaţi excremente!" Formidabilă, ce zici?

Şi începu să urle autolăudându-se.

— Asta e… ă-ă… foarte original, spuse Bob.

— Ascultaţi, spuse Louis schimbând repede subiectul. Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu unii dintre oamenii mei *enragés.* Veniţi mâine să luaţi amândoi prânzul cu Marie-Thérčse ţi cu mine.

— Eu… eu mă întorc în Statele Unite, zise Bob.

— Numai dacă îţi cresc aripi, spuse primarul, proletariatul a pus stăpânire pe toate. Şi vrem să-i facem pe umflaţii ăia din Paris să năduşească cât mai mult posibil. Aşa că vezi, nu avem nimic altceva de făcut decât să bem şi să discutăm politică. Şi vom face asta şi noi doi mâine la prânz. *Ciao,* Bobbie. *Bonsoir, ma petite.*

O sărută pe Nicole şi se îndepărtă cu paşi mărunţi.

— E o figură, nu? îi spuse Nicole lui Bob. Poţi să-ţi închipui ce-ar ajunge Franţa dacă i-ar lua el locul lui De Gaulle?

— Da, spuse Bob zâmbind. Ar deveni Italia.

Nicole râse.

— Eşti nostim, îi spuse.

— Nu. Cred numai că m-am cherchelit puţin. Nu cumva ar trebui să nu mai beau din vinul ăsta?

— Nu-ţi face griji, îi răspunse, ai un doctor care îţi stă la dispoziţie.

El mai sorbi o dată din muscatul lui Louis şi se uită întrebător la Nicole.

— Începuseşi să-mi explici de ce n-ai să te măriţi niciodată.

— Ştiu doar că n-am să mă mărit, atâta tot.

Ridică din umeri.

— Dar de ce?

— Poate că sunt nebună, dar nu cred că mariajul e bun pentru toată lumea. Cel puţin, nu pentru mine. Îmi place prea mult să fiu independentă. Asta nu înseamnă numaidecât să fiu singură.

— Sunt sigur, o întrerupse Bob, o femeie atât de atrăgătoare ca tine.

Se opri. Nu vrusese să-i dea de înţeles cât era de impresionat de frumuseţea ei. Intenţionase să aibă doar o convorbire teoretică, ca între doi oameni care abia s-au cunoscut.

— Şi nu vrei să ai copii niciodată, întrebă el.

— M-am gândit la asta. Cred că voi avea. Dacă găsesc pe cineva care să-mi placă destul pentru a avea un copil cu el.

— Şi l-ai creşte singură?

— De ce nu?

— Asta e o atitudine foarte… avangardă.

— Vrei să spin „neburgheză”, nu-i aşa? Oricum, cred că sunt destul de puternică pentru a fi un părinte independent. Şi Séte nu e desigur deloc burghez. Mai bem un pahar?

— Mulţumesc. Am băut mai mult decât trebuie.

— Mai bea – eu conduc.

Nu că ar fi fost beat. Dar, într-un fel, simţea că nu mai e stăpân pe el. Se lupta să menţină conversaţia la un nivel abstract şi inofensiv. Congresul de la Montpellier, P. Herbert Harrison. Cartea pe care o redacta Sheila.

— O iubeşti, desigur, foarte mult, spuse Nicole.

— Din cauza ei, cred în căsnicie.

— Îţi invidiez credinţa, reluă Nicole Guérin, atitudinea ei devenind pentru prima oară uşor melancolică.

Au comandat apoi câte o cafea. Se făcea târziu. Localul se liniştea.

— Trebuie să mă întorc la hotel, spuse Bob.

— Da, consimţi ea şi se ridică în picioare. Nu prea arăţi în apele tale. Este fie oboseala, fie lovitura, fie personalitatea mea.

Gândi că ar trebui să protesteze, dar tripla ei diagnoză precisă era de necrezut.

— Haide, spuse ea. O să fii în pat peste douăzeci de minute.

Autostrada era luminată numai de lună. Nicole pornise pe Rue de la Couriche ieşind din Séte, să-i arate ţărmul liniştit înainte de a se întoarce la Montpellier.

— Mâine o să-ţi arăt nişte păduri sălbatice şi nişte formaţiuni carstice extraordinare, cărora noi le zicem *Caussens.* Nu sunt ele chiar Marele Canion, dar au într-adevăr o anumită frumuseţe sălbatică. Oricum, o să vezi.

Oare? se întrebă Bob, trebuie să înfrunt ispita din nou la lumina zilei? Aşadar, nu-i răspunse, sperând că tăcerea lui o va descuraja să facă planuri pentru amândoi.

— Vezi plajele acelea pe lângă care trecem? întrebă ea.

— Da. Sunt frumoase şi albe, zise Bob.

— Şi pustii. Apa nu te îmbie?

— Da.

Era politicos.

— Atunci ce-ar fi să facem o baie?

— Acum?

— Nu să înotăm, spuse ea. Asta ar fi prea american. Vreau să spun să intrăm repede în apă doar ca să ne udăm.

Ea se întoarse spre el şi-i zâmbi.

Nu putea să răspundă: da. Nu vroia să răspundă: nu. Pur şi simplu, o lăsă să tragă maşina pe un mic drumeag cu zgură, deasupra plajei lungi şi tăcute.

Coborâră din maşină şi merseră până la marginea mării fără să vorbească. Acolo rămaseră în picioare.

— N-avea grijă, şopti ea în cele din urmă. Apa e caldă.

Şi aproape automat, lăsă să-i lunece hainele de pe corp până ce formară o grămăjoară la picioarele ei.

Îi privea uimit frumuseţea, proiectată pe suprafaţa mării şi pe nisip.

— Haide, Bob, spuse ea din nou, pe un ton blând.

Acum el se simţi altfel stingherit, într-un mod ciudat, stând aşa pe ţărm… complet îmbrăcat.

Ea rămăsese nemişcată în lumina lunii în timp ce el îşi scoase cămaşa, pantofii, şosetele, pantalonii. Totul.

— Să intrăm în apă, spuse ea intrând în mare.

El o urmă simţind cum îl loveau valurile mărunte.

Cât timp rămase în apă şi mai ales când ea îl stropea în joacă, el se întrebă ce va mai urma. Ştia totuşi. Era inevitabil acum. Înota într-o mare lumină de stele, la mii de mile distanţă de toate valorile în care credea. Ştia foarte bine ce avea să se întâmple şi vroia asta.

Ea îl luă de mână şi ieşiră din apă.

Se opriră; marea încă se juca pe gleznele lor.

Îşi apropie foarte mult faţa de a lui. Se sărutară.

— Vino înapoi cu mine la Séte, Bob, şopti ea, fără nicio obligaţie, doar fiindcă în noaptea asta vreau să fim unul cu altul.

Şi el răspunse:

— Da.

30

Bob auzi paşi venind către el. Îşi ridică privirea. Era doctorul Shelton, îmbrăcat încă în halatul verde al chirurgului.

— Domnul Beckwith…

Bob se ridică, inima îi bătea cu putere.

— Da?

— Cred că am intervenit la timp, spuse Shelton. Vom şti cam în douăsprezece ore, dar sunt destul de optimist. Vă sfătuiesc să vă duceţi acasă şi să vă odihniţi puţin.

— Pot să-l văd?

— Nu sunt sigur dacă s-a trezit.

— N-are importanţă. Vreau să-l văd respirând.

— Duceţi-vă atunci. Dar să nu vă speriaţi. Arată mult mai rău decât se simte. E în camera 400.

Bob porni în goană.

Îşi pierduse respiraţia până să ajungă la camera respectivă. Deschise uşa cât putu de încet. Băieţelul era ridicat în pat, cu un tub de cauciuc într-o nară şi cu altul într-unul din braţe. Avea ochii întredeschişi.

— Jean-Claude, şopti el.

Băiatul îşi întoarse capul spre el.

— Bob, spuse el răguşit, mă doare când vorbesc.

— Atunci voi vorbi numai eu, tu să dai numai din cap.

Se apropie încet de el.

— Ai să te faci bine. Ai avut un apendice perforat. Au trebuit să te opereze, dar va fi bine. Aşa mi-a spus doctorul.

Timp de un minut, băiatul îl privi numai. Apoi, în ciuda faptului că-l durea, vorbi.

— Îmi pare rău, Bob. Îţi fac atâtea necazuri.

— Sst! Nu fi prost! Îl mângâie pe cap să-l liniştească. Şi nu mai vorbi. Dă numai din cap.

Băiatul dădu din cap.

— Bine. Acum dormi. Vin să te văd peste câteva ore.

Strânse mâna copilului.

Jean-Claude se uită la el şi încercă să zâmbească.

— Nu-ţi face griji. Nu mi-e teamă de spitale.

Bob se întoarse acasă mergând încet şi deschizând aparatul pentru aer condiţionat la maximum, ca aerul rece, lovindu-l în faţă, să-l ţină treaz. Furtuna trecuse, dar se vedeau băltoace peste tot. Când ajunse acasă, îşi dădu seama că începe o zi fierbinte şi umedă.

Sheila ieşi afară când auzi maşina. Vorbiră aproape în acelaşi timp.

— Cum se simte? întrebă ea.

— Ce fac fetele? întrebă el.

— Vorbeşte tu mai întâi, spuse ea.

— Totul se prezintă destul de bine.

— Slavă Domnului! Eram toate trei foarte îngrijorate.

Se uită la soţia lui. Avea un milion de lucruri să-i spună.

— Te iubesc, Sheila. Mai crezi încă asta?

— Da, îi răspunse oarecum rezervată.

Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului lui şi intrară în casă.

Fetele stăteau jos pe treptele scării, îmbrăcate în pijamale.

— Cum se simte? ţâşni Paula.

— Are să se facă bine, răspunse Bob.

Se aşeză obosit pe un scaun.

— Numai eu sunt de vină, spuse Jessica. După ce-aţi plecat, m-am speriat mai rău ca niciodată.

— Şi eu, adăugă Paula.

— Nu, fetelor. Nu e nimeni vinovat afară de mine, spuse Bob.

Îşi cuprinse fiicele în braţe şi le ţinu strâns la piept. Simţea că erau speriate şi încurcate.

— Vom fi mereu împreună, spuse el. Pentru totdeauna. Nimic n-o să schimbe asta vreodată.

Simţi o atingere duioasă pe ceafă.

— Eşti epuizat, dragul meu, spuse Sheila. Ar trebui să te duci să te culci.

Da. Era aproape amorţit. Tot ce mai putea simţi era dragostea lor.

— Du-te, tăticule, spuse Jessica. Mami are dreptate.

Bob dădu din cap, le sărută pe amândouă şi urcă scara cu Sheila imediat în urma lui.

Ea îl ajută să-şi scoată hainele şi să îmbrace o pijama caldă. Abia izbuti să-i spună „mulţumesc”, în timp ce se strecura sub cuverturi, şi închise ochii.

Sheila se aplecă asupra lui şi îl sărută pe obraz.

— Ţi-am simţit lipsa, şopti ea, crezând că Bob adormise deja.

Dar el o auzise, şi cu ochii încă deschişi îşi ridică în sus mâna căutând-o pe a ei. Sheila i-o prinse. El duse degetele lor împreunate la buze, strângându-le cu dragoste şi gândind: Te rog nu le da drumul, Sheila. Niciodată, niciodată, niciodată.

Când se trezi, vreo şase ore mai târziu, ea aştepta pe marginea patului cu o ceaşcă de cafea fierbinte.

— Trebuie să telefonez la spital, spuse Bob.

— Totul merge bine; îi spuse Sheila moale. Doctorul Shelton a sunat în timp ce dormeai. Spune că sunt semne bune. Pulsul i-a coborât, iar temperatura i-a scăzut mult. Apoi adăugă: băiatul întreabă de tine.

— A! apoi spuse: Vrei să vii şi tu?

Ea se gândi un moment, apoi răspunse:

— Da.

În următoarele două săptămâni, în timp ce Jean-Claude îşi recăpăta puterile, cu încetul, Bob şi Sheila veniră să-l vadă în fiecare zi.

Într-o dimineaţă, când Bob trebuise să se ocupe de o anumită problemă, Sheila veni singură să-l vadă. El păru stânjenit când o văzu venind singură.

— Ţi-am adus cărţile pe care le-ai cerut, spuse ea zâmbind, şi aşezându-se pe un scaun, lângă patul lui; *Histoire Générale, Spider-Man* şi *The Incredible Hulk.*

— Eşti foarte bună cu mine, îi spuse.

Sheila înţelese că băiatul încearcă să-i spună ceva mai mult cu aceste cuvinte.

— Îmi eşti foarte drag, zise ea, arătându-i că a înţeles.

Jean-Claude privi într-o parte.

— Îndată ce mă fac bine mă întorc în Franţa, spuse el continuând să privească într-o parte.

— Ba nu. O să vii să stai împreună cu noi.

El se răsuci şi se uită la ea. Privirea lui era tristă.

— Când am venit aici, nu ştiam… cine era Bob.

— Da, ştiu asta.

— Dar tu ştiai?

Sheila şovăi o clipă, apoi hotărî că adevărul cinstit era mai bun decât o diplomaţie confuză.

— Da, îmi spusese.

— Ai fost supărată?

— Da.

— Atunci înseamnă că ai fost supărată şi pe mine.

Ce putea să-i răspundă? Îi luă mâna.

— Cred că am fost, la început, spuse ea blând. Dar acum ne cunoaştem, acum suntem prieteni.

Băiatul o ascultase foarte atent. Ea nu-şi putu da seama dacă o credea. În cele din urmă, spuse:

— Eşti foarte bună cu mine, Sheila.

Jessica nu se mai războia cu Bob. Ea, care mai înainte fusese comunicativă şi vorbăreaţă, devenise acum tăcută şi serioasă. Îşi petrecea mult timp în afara casei. Bob prefera să creadă că era o fază a adolescenţei şi presupunea – cel puţin spera – că avea să treacă peste starea asta.

Făcea totodată eforturi repetate pentru a ajunge la o împăcare cu ea.

— Ascultă, Jess, ce-ar fi dacă ne-am duce cu toţii la cinema în seara asta? am auzit că *Silent Movie* e comic.

— Îmi pare rău, tati. Sunt angajată. Am o întâlnire, de fapt.

— A! Cu cineva pe care îl cunosc?

— David Ackerman, spuse Jessie.

— A! Davey. Drăguţ băiat.

Exista numai un cinematograf în apropiere, un hambar cenuşiu cu scaune vechi de lemn şi pereţi atât de subţiri încât puteai auzi oceanul, chiar în timpul filmelor western. Bob le luă pe Paula şi Sheila la cinema în seara aceea, stând între ele şi petrecându-şi câte un braţ în jurul fiecăreia. După film, în timp ce cumpărau îngheţată, îi zări pe Jessica şi Davey plimbându-se. Oare ea îl văzuse? Nu putea şti. Oricum, gândi el, cred că ar trebui să fiu mulţumit că o văd cum creşte.

În timp ce se întorceau acasă, toţi trei înghesuiţi pe bancheta din faţă a maşinii, Paula întrebă:

— Cât va mai sta Jean-Claude în spital?

— Doctorul Shelton crede că încă vreo cinci zile, răspunse Sheila.

— Şi ce se întâmplă după aceea? întrebă ea tulburată.

— Mama ta şi cu mine credem că ar trebui să vină la noi şi să stea până se va mai înzdrăveni, răspunse Bob.

— A, zise Paula, i-aţi spus şi lui Jessie?

— Da, spuse Bob.

— Şi ea ce-a spus?

— Nimic, răspunse Sheila.

Jean-Claude era palid şi slab, dar, altfel, arăta sănătos. Era greu de spus ce simţea la perspectiva de a se întoarce în locuinţa familiei Beckwith. Acolo începuse pentru el, cu două săptămâni în urmă, coşmarul. Bob se întreba, în timp ce-l

aducea acasă, dacă băiatul se temea să se întâlnească cu Jessica şi Paula. Sheila îl întâmpină pe Jean-Claude în uşă şi-l sărută. Intrară înăuntru. Casa părea ciudat de goală.

— Unde sunt fetele?

— Au stat sus toată dimineaţa, răspunse Sheila, aruncându-i lui Bob o privire ca şi cum ar fi vrut să-i spună: nu ştiu ce se petrece.

Apoi se întoarse spre băiat. Acesta arăta puţin obosit.

— Ce-ar fi să dormi puţin înainte de prânz, Jean-Claude?

— Okay!

Urcă încet scara şi porni spre camera lui.

Când deschise uşa rămase uluit. La el se uita fix Pele. Cu alte cuvinte, văzu un afiş enorm al marelui fotbalist brazilian în mărime naturală.

— Îţi place? întrebă Paula veselă, ţâşnind din locul unde stătuse ascunsă.

Înainte de a putea vedea, Jessie adăugă:

— Poartă autograful lui Pele special pentru tine.

Băiatul le privi neîncrezător:

— Pentru mine?

Se apropie şi văzu scris pe mingea de fotbal pe care o lovea Pele cu piciorul: „Amicului meu Jean-Claude, cu cele mai bune urări”.

— Cum de-ai obţinut asta? întrebă el uimit la culme.

— Se întâmplă ca tatăl prietenului meu să fie avocatul lui Pele, răspunse Jessie.

— E nemaipomenit, exclamă băiatul. Abia aştept să-l arăt prietenului meu, Maurice.

Cei trei copii rămaseră pe loc o clipă, după care Paula zise:

— Noi… uf… ţi-am simţit într-adevăr lipsa.

Jessie adăugă:

— Bine-ai venit acasă.

31

Era aproape de sfârşitul lui iulie când Jean-Claude ieşise din spital. Sheila urma să se prezinte la serviciu în prima zi de luni din august. Bob devenea tot mai îngrijorat în faţa perspectivei de a rămâne singur pe cap cu o casă de copii. Nu-i spusese nimic Sheilei, dar, ca de obicei, ea nu avu nevoie de cuvinte ca să priceapă ce era în mintea lui.

— Ce-ar fi să-i cer lui Evelyn încă o lună de concediu? Chiar dacă spune nu, ar putea să-mi permită să mă duc la Cambridge o dată sau de două ori pe săptămână şi să-mi aduc aici ce am de lucru.

Bob fu mişcat de propunerea ei. Deoarece ştia că asta putea să provoace nemulţumiri la serviciu.

— Dar o ştii pe Evelyn cât e de formalistă. Crezi că va accepta un asemenea aranjament?

— Va fi nevoită, Bob. O să-i dau un ultimatum.

— Sheila, eşti o tigroaică.

— Nu, nu sunt. Tremur toată, de frică, pentru clipa când voi intra în biroul ei.

— Atunci o să te duc eu la ea şi te voi seconda.

— Şi ce facem cu copiii?

— Putem găsi pe cineva. Poate pe Susie Ryder, am eu grijă de asta. Ce-ai spune că mergem mâine.

— Aşa de repede? întrebă Sheila intrând în panică.

— Nu vreau să-ţi slăbească avântul. Oricum, chiar dacă ţi-ar slăbi, voi fi şi eu cu tine să te susţin la nevoie.

Ea zâmbi. Nu trăise în ultima vreme decât ca să mai vadă o dată această privire a ei.

— Ei, bine?

Bob stătuse de pază pe treptele de piatră de la intrarea Editurii Harvard Press, aşteptând să apară Sheila. Când veni, radia toată.

— Ei?… o necăji el. În cel limbaj elevat ţi-a spus să te duci la dracu?

— Sunt o netoată, ştii asta? rosti ea voioasă. Evelyn mi-a spus că ar fi trebuit să-i cer asta de nu ştiu câţi ani.

— Nu ţi-am spus eu, de nu ştiu câţi ani, că eşti cel mai bun redactor pe care l-au avut vreodată?

— Aşa e, dar nu te-am crezut.

— Asta ar trebui să te înveţe să ai încredere ceva mai multă în judecata mea. Acum hai să sărbătorim succesul, spuse el prinzându-i mâna. Ce-ai zice de o cină la lumina luminărilor?

— Este abia prânzul.

— Putem aştepta şi între timp cumpărăm nişte sandvişuri şi le mâncăm plimbându-ne ca elevii pe strada Charles.

— Şi ce facem cu copiii *noştri?* Trebuie să ne întoarcem acasă la o oră convenabilă.

— Mâine dimineaţă e destul de devreme, spuse el. Susie poate rămâne cu copiii peste noapte.

Ea îl privi cu un zâmbet ştrengăresc.

— Cum se face că nu mi-ai spus nimic de planul ăsta al tău? Mai sunt şi alte surprize care mă aşteaptă?

— Ai să vezi!

Îl cuprinse o bucurie nespusă. Bucurie născută din speranţă. Ea nu se împotrivise nici unuia din „aranjamentele” lui. Cel puţin până acum.

* * *

Aproape prin definiţie, cei care participau la Cursurile de vară ale Universităţii Harvard erau persoane care nu aveau nicio legătură cu Harvard. Prin urmare, în timp ce se plimbară pe cheiul râului nu întâlniră pe nimeni din Cambridge. Erau singuri în mulţimea care se afla acum acolo, vara. S-au aşezat pe iarbă, şi-au consumat dejunul şi au privit numeroasele bărci de agrement care lunecau pe râu.

— Dacă aş vedea Arca lui Noe, aş chema-o şi l-aş ruga să ne ia şi pe noi.

— Cred totuşi că ar vrea nişte specimene mai tinere.

— Pe dracu. Suntem tineri. Cel puţin tu eşti tânără. Toţi studenţii pe lângă care am trecut azi te fixau.

— Totuşi nu suntem tot atât de tineri ca Jessica şi Davey.

— Ce? Haide, Sheila. Ea e un copil. Acest puţos de Davey nu e decât un răzvrătit împotriva mea.

— Bob, ar fi bine să înţelegi că fiica ta mai are puţin şi devine femeie.

— Ba-i mai trebuie ani, Sheila. Ani.

Ea se întinse pe spate, smulse un fir de iarbă şi începu să-l mestece.

— Nici măcar profesorii de la M.I.T. nu pot opri timpul, spuse ea.

El se uită la faţa ei pistruiată.

— Nu vreau să opresc timpul, spuse el cu o seriozitate accentuată. Vreau numai să-l întorc înapoi.

Cina la lumina lumânărilor nu avu loc la vreun restaurant. În vreme ce ea era la editură discutând cu Evelyn Unger, el dăduse fuga pe bulevardul Massachusetts şi cumpărase o supă deasă de cartofi la cutie, crochete de pui congelate, o pungă de salată şi două sticle de şampanie de prima calitate. În ceea ce priveşte lumânările, aveau o mulţime în casa lor din Lexington.

Au stat cu picioarele încrucişate în faţa focului şi au vorbit multă vreme.

La un moment dat a întrebat-o:

— Îţi aminteşti când am făcut dragoste prima oară?

— Încerc să-mi amintesc. Eram tare speriată.

— Şi eu eram atât de stângaci. Crezi că părinţii tăi au bănuit vreodată ce făceam noi atunci când le păzeam casa?

— Probabil, arătam foarte nenorociţi.

Râseră amândoi.

— Nu ştiu de ce a mers totul atât de prost, Sheila. Ştiam pe dinafară toate manualele, chiar şi *Kama Sutra.*

— În engleză?

— Ştiu că teoria n-a corespuns practicii. Zâmbi forţat. Dar am făcut progrese, nu-i aşa?

— Da, spuse ea. Practica duce la perfecţiune.

Ea mai sorbi o dată din şampanie.

El se mută mai aproape de ea.

— Mi-au lipsit şedinţele noastre de practică, spuse el încet.

Sheila nu răspunse. El se apropie şi mai mult de ea.

— Ştii, şopti el, eşti singura femeie din lume al cărei suflet este tot atât de frumos ca şi trupul.

Când spuse asta, îşi dădu seama că ei ceva i-ar putea suna fals. Înainte îi mai spusese asemenea lucruri şi fusese sigur că ea ştia că spune exact ce gândeşte. Rostea totul din inimă. Dar acum, după tot ce se întâmplase, s-ar fi putut ca ea să nu mai creadă nicio vorbă din ce-i spunea el.

— Cred tot ce-ţi spun, Sheila, şopti el, dându-i părul pe spate şi sărutând-o pe frunte.

Ea nu se trase înapoi. Bob interpretă atitudinea ei ca un semn încurajator.

— Mai crezi că te voi iubi întotdeauna? o întrebă el tandru.

Ea îşi lăsă capul în jos. Apoi răspunse:

— Cred că da.

Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei şi spuse hotărât:

— Ba trebuie *să crezi,* cu adevărat, în spusele mele ca într-un jurământ. Te iubesc mai mult decât viaţa mea.

Sheilei începură să i se prelingă încet lacrimile pe obraji.

Privind-o, murmură:

— Ştiu, ştiu! Te-am rănit foarte tare.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Îl durea inima pentru ea. Dorea cu disperare să îndrepte lucrurile.

— Sheila, ai putea vreodată… Se opri, îi era prea greu să vorbească. Crezi că s-ar putea, cu timpul, să uiţi felul în care te-am ofensat?

Urmă iarăşi o tăcere. Apoi ea îşi ridică privirea spre el.

— Voi încerca, şopti ea. Nu-ţi pot făgădui mai mult, Bob, dar voi încerca.

El o cuprinse în braţe. Când se lăsă pe spate, îşi vărsă şampania.

— Asta înseamnă noroc, spuse el sărutându-i ochii, obrajii, buzele.

În cele din urmă, ea îi răspunse, îmbrăţişându-l.

— Mi-ai lipsit enorm, îi spuse. Nu puteam suporta gândul că te-aş putea pierde. Vai, Robert…

El o sărută peste tot, dând frâu liber afecţiunii atâta vreme înăbuşită. Se ruga în gândul său ca într-o bună zi să se şteargă toată durerea pe care ştia că ea încă o îndură.

Te rog, Doamne! O iubesc atât de mult.

32

— Repede, Johnny, sunt liber. Pasează-mi mingea.

Spre sfârşitul verii, imaginaţia unui tânăr se îndreaptă spre sporturile de toamnă. Exerciţiile întâmplătoare de fotbal de pe terenul liceului Nanuet deveniseră treptat meciuri serioase. Dar lui Davey Ackerman şi noului său prieten, „Johnny" Guérin, le era încă permis să joace fotbal cu băieţii de la universitate şi izbuteau întotdeauna să facă parte din aceeaşi echipă. De când Jean-Claude se restabilise suficient pentru a bate din nou mingea cu piciorul, el şi Davey se antrenaseră împreună, inventând un joc de „loveşte şi aleargă" care îl ajuta întotdeauna pe unul din ei să treacă de apărarea adversarilor ajungând într-o poziţie de lovitură imparabilă în poarta acestora. Colaborarea lor îl entuziasma pe Bernie, dar o supără pe Jessie.

Era ultima săptămâna din august. Umbrele după-amiezii se făcură din ce în ce mai lungi. Familia Beckwith şi familia Ackerman veniseră să-i privească pe cei doi băieţi măsurându-şi capacitatea cu băieţii mai mari.

— Ce combinaţie reuşită, exclamă Bernie când cei doi marcară un al doilea gol. Îl bătu pe Bob pe umăr. Grozav! Ce zici?

Paula bătu din palme. Jessie rămase nemişcată până când viteazul ei cavaler îi făcu cu mâna pentru a-i închina golul. Ea îi răspunse cu o uşoară mişcare a mâinii. Sheila şi Nancy erau angajate într-o discuţie privitoare la nişte cărţi, aşa că nu observaseră marile fapte de arme.

Se simte întotdeauna o uşoară tristeţe la sfârşitul verii, când copacii încep să sugereze că vara se va termina curând. În ciuda începutului său furtunos, vara se încheia în oarecare armonie.

După meci, Bob şi Bernie alergară pe pistă. Jean-Claude şi Davey rămaseră pe teren făcând

exerciţii pentru „cornere”. Sheila se oferi să le ducă pe Nancy şi pe fete acasă. Numai Paula o refuză, părând hotărâtă să nu-şi piardă nicio clipă tatăl din vedere.

— Foarte rău că puştiul trebuie să plece, spuse Bernie în timp ce alergau gâfâind în curba de la capătul îndepărtat al stadionului. Are mari calităţi.

— Da, spuse Bob.

— Foarte rău, repetă Bernie. În şapte ani, băieţii ăştia doi ar putea face echipa universităţii Yale de neînvins.

— Da, spuse Bob, gândind: Bern, tu ai sufletul unei mingi de fotbal.

Zece minute mai târziu, Bernie îi chemă pe cei doi jucători strigându-le:

— Haideţi, toată banda, e timpul să halim ceva.

Alergară împreună până la marginea pistei de alergări.

— Johnny poate să ia masa cu noi? întrebă Davey.

— Pot? îl rugă Jean-Claude pe Bob.

— Desigur.

— Poate să şi doarmă la noi, unchiule Bob?

— Dacă e de acord şi Nancy, spuse Bob.

— N-are ce s-o deranjeze, spuse Bernie. Haideţi, băieţi. Să pornim la drum.

Paula o luă după ei, cu un pas în urma lor.

La cină conversaţia părea să lâncezească.

— Uf, făcu Paula, se întâmplă ceva ciudat când nu e şi el aici.

Nimeni nu luase de pe masă tacâmul lui Jean-Claude.

— Păi, e bine să ne învăţăm fără el, îi spuse Jessie soru-sii. Doar pleacă în curând definitiv. Nu-i aşa, tati?

— Da, zise Bob calm, în oricare zi.

Spusese asta pe tonul cel mai indiferent pe care-l abordase. Vroia ca Sheila să ştie că nu-i pare rău.

Fetiţele se duseră la culcare pe la nouă jumătate. Bob urcă să le sărute şi să le spună noapte bună. Jessica, chiar dacă îi acceptă îmbrăţişarea, îl lăsă să înţeleagă că se făcuse prea mare pentru aşa ceva.

Când coborî scara, văzu că Sheila îşi pusese un pulover.

— Ai vrea să faci o plimbare? îl întrebă.

— Desigur.

Bob îşi luă o lanternă şi ieşiră să se plimbe pe sub copaci. Totul era tăcut, în afară de oceanul din spatele casei. Linişte totală. El se lipi de ea şi îi luă mâna.

— Bob?

— Da?

— Tu vrei ca el să rămână cu noi, nu-i aşa?

— Sigur că nu! spuse el foarte repede. Nici nu încape discuţia. Am fost amândoi de acord.

— Nu asta te-am întrebat. Am vrut să ştiu ce simţi tu. Cinstit vorbind.

Mai făcură câţiva paşi înainte ca el să-i răspundă.

— Nu sunt supraîncântat că pleacă. Dar, la naiba, aşa e viaţa. Vreau să spun – el spera ca această recunoaştere să nu o doară – ţin la el, ce-i drept, foarte tare.

— Ţinem toţi la el, spuse ea blând.

— Da, replică el îngândurat: acesta e felul ei de a mă consola.

— Vreau să spun că şi eu ţin la el, Bob.

Ajunseră la un mic luminiş în pădure. Sheila se opri şi îi privi chipul pe care se citea o expresie de stoicism forţat.

— Nu trebuie să plece, Bob, spuse ea.

Deşi stăteau foarte aproape unul de altul, el nu fu sigur că o auzise cu adevărat.

— Ascultă, continuă ea. S-a întâmplat ceva groaznic cu noi. Vor trebui să treacă ani ca rănile să se vindece cu adevărat…

Sheila tăcu.

— Dar asta n-are nimic de a face cu el, Bob. Nimic. Pe lângă asta, e copilul tău. Crezi că-l vei uita vreodată dacă pleacă?

El şovăi.

— Nu, cred că nu.

Atunci ea îşi continuă ideea.

— Va exista totdeauna o parte a fiinţei tale care se va întreba: ce face, ce a devenit…

— Da, spuse el liniştit.

— Şi el se va gândi la tine.

Bob rămase tăcut.

— Băiatul te adoră. Se vede cu ochiul liber.

Bob refuză să cedeze impulsului de moment.

— Draga mea, cel mai important lucru din viaţa mea eşti tu şi fetele.

— Da, replică ea. Să vorbim de ele acum.

Se aşezară pe un vechi trunchi de copac, culcat la pământ în pădurea întunecată.

— Sunt amândouă într-o stare foarte delicată, ştiu, spuse el. În special Jessie, cu toată purtarea ei nepăsătoare.

— Şi Paula?

— Se pare ca Paula ia lucrurile mai în uşor, dintr-un motiv sau altul.

— Bob, ea e atât de obsedată de ideea că te-ar putea pierde încât nu te scapă nicio clipă din ochi. N-ai observat că-n fiecare dimineaţă, şi spun bine *fiecare* dimineaţă, ea priveşte iscoditor prin camera noastră şi se uită la locul tău din pat. E înfricoşată.

Bob respiră adânc: privi acum înapoi în timp, îşi dădu seama cu câtă disperare Paula se agăţa de el.

— Dar dacă ar rămâne…?

— Bob, am avea o şansă mai bună dacă ar fi aici, decât dacă ar fi undeva într-un colţ al imaginaţiei fiecăruia. Adică a ta şi a mea – şi în special a fetelor. Le-ar fi întotdeauna teamă că s-ar putea să pleci.

El rămase un moment pe gânduri.

— O! Doamne, spuse el.

Şi gândi: într-adevăr le-am pus într-o situaţie fără ieşire.

— Şi mai e ceva, continuă Sheila blând.

— Da?

— Îl iubeşti.

— Da, afirmă el.

Şi-şi zise: Mulţumesc, Sheila.

Bob deschise discuţia în dimineaţa următoare, când Jean-Claude mai era încă la Bernie.

— Jessica şi Paula, mama voastră şi cu mine ne-am gândit să-i cerem lui Jean-Claude… să rămână la noi. Am vrea să ştim însă ce gândiţi voi două.

— E adevărat, mami? întrebă Jessie, nu e doar ideea lui?

— Eu i-am sugerat-o, spuse Sheila.

Pentru moment, Jessie se abţinu să facă vreun comentariu. Aşa că Bob se întoarse la Paula.

— Aoleu! spuse ea neliniştită. Ar fi cumva în aceeaşi clasă cu mine?

— Presupun că da, spuse Bob. Probabil va fi supus unei verificări. Dar, tu, cum te-ai simţi în situaţia asta?

Paula se gândi puţin.

— Clasa noastră începe franceza anul ăsta. Mi-ar prinde bine să-l am pe Jean-Claude la îndemână să mă ajute.

Era felul ei de a spune: da.

— Jessie? întrebă Bob.

— N-am nicio obiecţie, spuse ea pe un ton alb. Şi apoi adăugă: de fapt, ţin la el foarte mult.

Bob se uită la Sheila. Îşi zâmbiră.

Bob se duse la Bernie pe la amiază. Zâmbetul de pe faţa lui Jean-Claude sugera nu numai că băiatul era fericit să-l vadă pe Bob, dar şi că ascultase prea destul cuvântările entuziaste ale lui Bernie în privinţa viitorului sportului mondial.

Bob îl rugă pe băiat să facă împreună o plimbare pe plajă.

— Vara aproape că a trecut, spuse Bob, în timp ce priveau ţărmul pustiu.

— Ştiu, replică băiatul. Trebuie să plec curând.

— Chiar despre asta vroiam să vorbesc, Jean-Claude… Cum te-ai simţi dacă ai rămâne la noi?

Băiatul se opri locului: i se putea citi surpriza pe faţă.

— Vreau să spun, să rămâi cu noi, ca făcând parte din familie, continuă Bob.

— E imposibil, spuse băiatul.

— A, ştiu la ce te gândeşti, dar tuturor le pare rău de cele întâmplate. Toţi vrem să rămâi. Tu n-ai vrea?

Jean-Claude nu ştiu ce să răspundă. În cele din urmă vorbi. Foarte timid.

— Bob, nu pot. Şcoala – *la rentrée* – începe peste cincisprezece zile.

— Dar te-ai putea duce la şcoală aici, Jean-Claude. În afară de asta, unde ai locui în Franţa?

— La St. Malo.

— Ce-i asta?

— O şcoală. Acolo vroia mama mea să mă duc când împlinisem unsprezece ani. Să fiu cu alţi băieţi. Dar Louis a vorbit de-acum cu directorul. I-a spus că pot începe imediat dacă trec anumite examene. Şi am învăţat serios.

Aşadar, aşa se explicau lecturile lui asidue.

— Dar noi vrem să rămâi cu noi, spuse Bob. Noi… te iubim.

Băiatul se uită la el.

— Bob, trebuie să mă duc la St. Malo. Este ceea ce vroia mama. Şi e lucrul cel mai potrivit.

Bob îşi privi fiul. Îşi dădea el oare seama ce spunea?

— Asta e cu adevărat ce vrei? Să fii singur? Te rog, schimbă-ţi gândul, Jean-Claude.

— Bob, trebuie să plec… din mai multe motive.

— Eşti aşadar hotărât, Jean-Claude?

Băiatul părea la capătul puterii lui de rezistenţă.

— Da, spuse el încet, şi-şi întoarse privirea într-o parte.

Spre mare.

33

Nu mai era nimic de spus. Bob îi rezervă un loc în avion trei zile mai târziu. Despărţirea a fost calmă. Sheila şi fetele stăteau în portal şi priveau maşina plecând. Nimeni nu plânse. Totuşi fiecare avea senzaţia vagă că ceilalţi aveau să plângă în cele din urmă.

Bob voia ca drumul până la aeroportul Logan să nu se mai sfârşească. Avea atât de multe de spus băiatului. Să-şi lămurească sentimentele. Să precizeze relaţia dintre ei. Să-şi exprime dragostea faţă de el. Şi totuşi nu vorbiră nimic în timpul călătoriei. A parcat maşina şi a scos valiza verde din portbagaj. Jean-Claude îşi ducea sacoşa roşie şi au mers la biroul liniei aeriene T.W.A. unde băiatul a fost înscris pentru zborul 810, valiza fiind trimisă, prin Paris, la Montpellier. Bob l-a însoţit până la poarta îmbarcării. Era şase şi jumătate. Mai aveau ceva timp. Cerul, afară, nu se întunecase încă, deşi luminile aeroportului începeau să se aprindă, anticipând căderea nopţii.

Marele avion alb 747 părea ghemuit ca un elefant prietenos, aşteptând să încarce călătorii. Era sfârşitul verii şi nu pleca multă lume spre Europa.

Holul de la „Plecări” era liniştit. Din când în când se anunţa câte un zbor. Nu era al lui. Încă nu. O funcţionară anunţa zborurile fără niciun fel de emoţie în glas.

Stăteau amândoi alături pe scaunele albe de plastic.

— Ai ce citi în timpul călătoriei, Jean-Claude?

— Am cărţile mele.

— A, da, desigur. Succes la examene. A! Eşti nervos?

— Puţin.

— Să nu uiţi să-mi comunici rezultatul.

— Desigur.

— Şi să ţinem legătura…

Băiatul şovăi puţin, apoi spuse:

— Bine.

„T.W.A. anunţă ultima chemare pentru zborul 810 fără oprire cu avionul 747 pentru Paris. Îmbarcarea imediat de la poarta 17.”

S-au ridicat în picioare fără să scoată vreo vorbă şi au pornit încet spre uşa pasarelei. Dar Bob mai avea încă ceva important de spus.

— Dacă vrei ne poţi vizita, din nou, vara viitoare. Sau chiar de Crăciun. Vreau să spun, oricând.

— Mulţumesc.

— Deci, poate vii vara viitoare, nu?

— Poate.

Sau poate nu, se gândi Bob. Foarte probabil, nu.

Funcţionara, care lua biletele la uşă, părea că le face semn.

— Ar trebui să mă duc, Bob, spuse băieţelul.

Nu, te rog, gândi Bob. Nu încă, nu încă. Jean-Claude îi întinse mâna şi, ca şi cum se pregătea deja pentru viaţa care-l aştepta peste ocean, spuse ultimele cuvinte în franceză:

— *Au revoir, papa.*

Bob nu se mai putu reţine. Luă repede băieţelul în braţe şi-l strânse cu putere. Simţea pieptul băiatului respirând repede, strâns lipit de al său. Nu scoaseră un cuvânt. Bob dorea mult să spună: te iubesc, dar îi era teamă să nu izbucnească în lacrimi. Aşa că îşi ţinu pur şi simplu fiul în braţe. Îl strânse cu putere, nevrând să-i mai dea drumul. Undeva, dincolo de pragul înţelegerii sale auzi un glas spunând că uşile pasarelei urmau să se închidă.

Lăsă băieţelul jos şi îl privi pentru ultima oară.

— Du-te, şopti el răguşit, nemaiputând să spună nimic.

I se pusese un nod în gât.

Băieţelul îl privi o fracţiune de secundă şi, fără să rostească vreun cuvânt, se întoarse îndreptându-

se spre poartă.

Bob îl revăzu înmânând stewardesei biletul, care detaşă fila. Îl urmări suind drept, cu sacoşa în mână, prin pasarelă, în avion. Şi dispărând.

Poarta se închise.

Câteva minute mai târziu, avionul alb Jumbo se dădu încet înapoi, apoi porni spre pista de decolare pătrunzând în întunericul ce se îndesea.

Bob rămase pe loc multă vreme.

În cele din urmă, se întoarse şi începu să meargă încet pe coridorul acum pustiu.

Poate îl voi întâlni cândva. Dar vom fi cu adevărat doi străini. Pentru că îmi vor lipsi acei ani când el ar avea cel mai mult nevoie de mine. Astfel că el nu va fi avut niciodată un tată.

Iar eu nu voi fi avut niciodată un fiu.

Erich Segal, autorul a două romane
de mare succes — *Love story* şi *Oliver's Story* —,
dobîndeşte odată cu cea de-a treia carte a lui,
Man, woman and child (Bărbat, femeie, copil)
nu numai un reînnoit succes de librărie,
dar şi recunoaşterea criticii literare,
care vede în el un foarte important scriitor.

Bărbat, femeie, copil — povestea marii iubiri
dintre un bărbat şi o femeie. Povestea
unui tată şi a fiului său despre
a cărui existenţă nu aflase nimic... Povestea
unei căsnicii care fusese aproape perfectă.

Bob şi Sheila Beckwith au un cămin desăvîrşit,
cariere strălucite şi două fetiţe minunate.
Dar Sheila nu ştia că Bob
îi fusese necredincios, în urmă cu zece ani,
cînd participase la un congres ştiinţific în Franţa.
Şi nici Bob nu ştia că din această
trecătoare legătură i se născuse un fiu.
Între timp, acolo departe, franţuzoaica moare
într-un accident, iar băieţelul de nouă ani
— fiul lui Bob — rămîne singur pe lume.
Ce va face Bob Beckwith?

Trăsnită şi duioasă, simplă
şi adînc mişcătoare, povestea acestor
trei personaje, are
un sfîrşit pe care nu-l veţi putea uita niciodată.

ISBN 973-23-0430-8

PREŢ: 648 + 2 TL = 650 Lei

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

Table of Contents

1	4
2	12
3	22
4	28
5	36
6	42
7	50
8	57
9	64
10	73
11	79
12	86
13	92
14	98
15	104
16	112
17	115
18	126
19	131
20	137
21	141
22	144
23	148
24	154
25	159
26	163
27	171

28	178
29	183
30	189
31	195
32	200
33	207